

திருக்கு

தாமரைச்செல்வி

த. பாண்டிக்

நீக்கம்

தாமரச்செல்வி

பீடா வெளியீடு:
ஷாம்பாணம்.

- தொகம்
- தாமரைச்சில்லி (நூலாசிரியர்)
- முதல் பதிப்பு மார்க்டி 1993
- வெளியீடு: 23
மீரா வெளியீடு
38, வேம்படி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
- அச்சமைப்பு: மஹா லக்ஷ்மி அச்சகம்
232(76), மருத்துவமனை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

விலை:

யாழ்ப்பாணக்: / 50/- ரூபா
கொழுங்கு: / 60/- ரூபா

THAAKAM □

THAMARAICHCHELVI (Author) □

Publication: 23 □

Published By □

MEERA VELIYEEDU
38, Vembadi Road, Jaffna.

Printed by □
MAHA LUXMI PRESS
Hospital Road, Jaffna.

என்னுடை

“ தாகம் ” என்னுடைய முன்றாவது நாவல்.

போராட்டம் கூர்மையடைந்துள்ள காலம் இது. இந்தப் போராட்டக் காலத்தில் மக்கள் பல இழப்புக்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஓருவருக்கு ஏற்படுகின்ற இழப்புக்களையும் துண்பங்களையும் அவரே தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது கசப்பான உண்மையாகும்.

வீடு இழந்து வாசல் இழந்து அனாதரவாக அலைகின்ற நிலைக்கு பலர் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள், இவர்களின் கதை தான் இந்த நாவலில் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது,

வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏதோ ஒரு தாகம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அந்த தாகம் தான் எத்தனையோ இன்னல்களுக்கு மத்தியில் அவர்களை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இக்காலத்தில் எழுதப்படும் ஆக்கங்கள் அனைத்துமே சம கால நிகழ்வுகளைத் தாங்கியே வெளிவருகின்றன, அதை ஒரு எழுத்தாளனால் தவிர்க்க முடிவதில்லை.

பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் மீரா வெளியீட்டாளர்கள் தங்கள் வெளியீட்டுப் பணியைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் தங்கள் “ மீரா ” பிரசரமாக எனது நாவலை ஏற்று வெளியீட்டதற்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இல. 77

குமரபுரம்

பரந்தன்.

22 - 05 - 1993

- தாமரைச்சில்வி -

സമർപ്പണം

காற்றோடு காற்றாகி
காதோடு உரசியவர்கள்
கடலோடு கடலாகி
ஆலையென எழுந்தவர்கள்
மண்ணோடு மண்ணாகி
விதையாக விழுந்தவர்கள்
எம் நினைவோடு நினைவாகி
புது பராணி படைத்தவர்கள்
முன்
இந் நூலை
காணிக்கையாக்குகிறேன்.

காலை நேரம்.

சதானந்தன் கராஜாக்குப் போக ஆயத்தமாகிக் கொண் ருந்தான். அம்மா தந்த இடியப்பம் சம்பலை நின்ற நிலையிலேயே சாப்பிட்டு விட்டு விராந்தை தூணில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணாடியில் முகம் பார்த்து தலை இழுத்தான்.

முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டு திரும்பிய போது விராந்தை சுவரில் படமாய் பார்த்திபன் தெரிந்தான் சந்தன மாலை போடப்பட்ட அவன் படத்தைப் பார்க்க மனதுக்குள் எதுவோ வந்து அடைத்துக் கொண்டது.

நாலு வருஷமாய் அனுபவிக்கின்ற சோகம் அது.

‘அம்மா போயிட்டு வாறன்.’

அம்மா விராந்தை வாசிலில் வந்து நின்று தலையசைத்தாள் ஒல்லியான தோற்றுத்துடனும் எந்நேரமும் கவலையைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் சண்களுடனுடன் அம்மா.....

அவன் முற்றத்தில் ‘நின்ற சைக்கிளை எடுக்கும் போது கிணற்றியில் நந்தகுமாரும் மலர்விழியும் ஒலை பின்னிக் கொண் டிருப்பது தெரிந்தது. அவன் சைக்கிளை உருட்டியபடி வந்து கேற திறந்தபோது கந்தசாமி கோவிலின் மணி ஓலிக்கும் சத்தம் மெலிதாய்க் கேட்டது.

அட...எட்டு மணியாகி விட்டதா.....

அவன் வேகமாக சைக்கிளை மிதித்தான்.

அநேகமாய் இந்த எட்டுமணி பூஜைநேர மணிக்கு அவன் கராஜில் இருப்பான். இன்றைக்கு நேரமாகி விட்டது.

கனேசபுரத்தில் அவர்களின் வீட்டிலிருந்து பிரதான வீதியில் இருக்கும் அவனது கராஜாக்கு போக பத்து நிமிடங்கள் கூடத் தேவையில்லை.

தங்கள் வீட்டிலிருந்து நாலாவது வீட்டு அருகில் வந்தபோது பார்வையை தயக்கத்துடன் மாமி வீட்டை நோக்கித் திருப்பி ணான். வீறாந்தையில் மளோகரி நிற்பது தெரிந்தது.

மளோகரியின் அண்ணன் தேவாவையோ தங்கைகளையோ காணவில்லை. மளோகரி கையை மடித்து நேரம் பார்த்து போயிட்டு வாறன் அம்மா.....போயிட்டு வாறன் ஐயா..... என்று சொல்வது கேட்டது.

இன்றைக்கு அவனும் ஸ்கலுக்கு லேற் போவிருக்கிறது. தோளில் தொங்கும் கைப்பையுடனும் படபடக்கும் சேலையுட னும் சைக்கிளில் அவனைத் தொடர்ந்து அவனும் வருவாள். சிலவேளைகளில் அவன் வரும் அதே நேரம் அவனும் கூடவே வருவாள். முன் பின்னாய் போனாள் சிரித்து விட்டுப்போவாள்.

காலை நேரம் அவளைக் கண்டதில் மனதிற்குள் உற்சாகம் வந்து நிறைந்து கொண்டது.

அவன் தண்டவாள ஏற்றத்தில் ஏறி கிளிநொச்சி கந்தசாமி கோளில் நேர் முன்பாக போய் பிரதான வீதியில் திரும்பினான்.

கந்தசாமி கோவில் முன் மண்டபம் முழுவதிலும் சனங்கள் நிரம்பிப் போயிருந்தார்கள். பெட்டிகள், சூட்கேஸ்களுடன் பெண்கள்.....குழந்தைகள்..... களைத்துப் போன முகங்களுடன் அமர்ந்திருந்தார்கள், யாழ்ப்பாணம் போவதற்காக கொழும்பி விருந்து வந்தவர்கள்.

கோவிலின் கோபுரம் பார்த்து முருகா என்று கும்பிட்டுக் கொண்டான்,

தெருவிலும் சன நடமாட்டம் அதிகமாகவே இருந்தது. வட பகுதிப் பிரச்சனைகளினால் முழுச்சனமும் கிளிநொச்சியில் வந்து குடியேறி விட்டது போவத் தோன்றியது.

கராஜாக்கு வந்து சேர்ந்தபோது காலை நேர வெய்யில் சள்ளென்று எரித்தது. வரிசையாய் நான்கு கடை உள்ள கட்டடத்தில் முதலாவது கடையில் அவனது கராஜ் இருந்தது. முன் புற வீறாந்தையுடன் இழுத்து முன்னுக்கு தகரம் போட்டு ஷட் போட்டிருந்தான்.

முகப்பில் “பார்த்திபன் மோர்ட்டர் வேக்ஸ்” என்று எழுதப்பட்ட பலகை மாட்டப்பட்டிருந்தது.

அவன் கராஜாக்குள் போகாமல் சைக்கிளை ஒருபுறம் நிறுத்தி விட்டு முன்வாசலிலேயே நின்றான்.

அவனைத் தொடர்ந்து பின்னால் வரும் மனோகரி இந்த வழியில்தான் தனது பாடசாலைக்கு செல்வாள். சனம் நிறைந்து போயிருந்த வீதியில் தூர பச்சை சேலையில் யனோகரி வருவது தெரிந்தது. அவள் கராஜைக் கடக்கும் போது அவனைப்பார்த்து இயல்பாக சிரித்து விட்டுப் போனாள். அவளின் சைக்கிள் போய் மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்றவன் அதன் பிறகு தான் உள்ளே வந்தான்.

கராஜாக்குள் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு போய் மரத் தடுப்பால் பிரித்திருந்த பின் அறைக்குள் வைத்துவிட்டு முன் பக்கம் வந்தான். ஒற்றை அறை என்றாலும் விசாலமாய் இருந்தது.

கிழக்குப் பக்கச் சுவாரில் நீளக்கட்டில் மூன்று சுவாமிப்படங்கள் வைக்கு சாம்பிராணி கொளுத்தப்பட்டு வாசனையாய் பளிச்சென்றிருந்தது

பரஞ்சோகி ஒரு பக்கமாய் களரயில் அமர்ந்து மோர்ட்டர் சைக்கிளின் காப்போட்டரைக் கழற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார். அவனைக் கண்டதும் கலை நிமிர்ந்து ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு தன் வேலையில் மூட்டி விட்டார்.

பின்பக்க அறையில் அவர் தாங்கி கூப்பகால் அதிகாலை பிலேயே எழுந்து ஆறுமணிக்கெல்லாம் கராஜ் திறந்து வைத்து விடுவார். சதாந்தரன் பெயருக்கு முதலாளிதான் ஆனால் கராஜின் முழு அலுவல்களையும் அவர்தான் கவனித்துக் கொள்கிறார்.

“ சோதி அண்ணே! கதிர் வரேலையே..... ”

அவன் கேட்டதை அவர் கவனிக்கவில்லை போலிருக்கிறது.

“ சோதி அண்ணே... ”

‘ ம ? ’

“ கதிர் இன்னும் வரேலையே... ”

அவர் மெல்லிய குரவில் ஏதோ சொன்னார். அவனுக்கு கேட்கவில்லை. அவர் கை காட்டிய விதத்தை பார்க்கும் போது

கதிர் வந்து ஏதோ அலுவலாய் வெளியே போயிருக்கிறான் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவர் அப்படித்தான். வாய் திறந்து கதைப்பதில்லை. கணகளில் நிரந்தரமாக படிந்து போயிருந்த சோகம்..... அவருடைய கவலைகள் பற்றி அவன் அறிந்திருந்ததால் அவருடைய இந்த மொளனம் அவனுக்கு புதிய தாய் இருக்கவில்லை.

அறையின் ஒரு பக்கம் சின்னதாய் ஒரு மேஜை ஒரு கதிரை ஆணாலும் அதில் அமர்ந்திருக்க சதானந்தனுக்கு நேரம் இருப்ப தில்லை. வரும் மோர்ட்டர் சைக்கிள்களை பரஞ்சோதி கதிருடன் சேர்ந்து அவனும் பழுது பார்ப்பான். இந்த ஒன்றை வருஷமாய் கராஜ் பரவாயில்லாமல் நடக்கிறது.

பரந்தனில் அவனது கராஜ் இருந்தபோது வந்து போன வாடிக்கைக் காரர்களும் அவனையே தேடி வந்தார்கள், வரும் வாகனங்கள் இப்போதெல்லாம் மிகவும் அதிகரித்ததால் மூன்று பேருக்குமே மூச்சத் திணறும் வேலைகள் இருந்தன.

யாராவது வேலை தெரிந்த ஆளைப் போட வேண்டும் என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

ஒரு பக்க சுவரில் பழைய அலுமாஸ் வெறும் தட்டுக்களுடன் இருக்க அதிலே பல வகையான நட்டுக்கள், சாவிகள், பரப்பப் பட்டிருந்தன. வரிசையாய் ரியூப்புக்கள், ரயர்கள் தொங்க சவர்லேகான அழுக்கில் திட்டுத் திட்டாய் கறுப்புப் படிந்து போய் ஒரு கராஜாக்குரிய லட்சணத்துடன் அந்த இடம் இருந்தது.

ஒரு மோர்ட்டர் சைக்கிள் முழுவதும் கழற்றப்பட்ட நிலையில் ஒரு பக்கம் கிடந்தது. இரண்டு மோர்ட்டர் சைக்கிள்கள் முன் ரயர் கழற்றப்பட்ட நிலையில் கவரோரம் நின்றன.

தெருவில் காலைநேர ஆரவாரம். குனிந்த தலையுடன் வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த பரஞ்சோதியைப் பார்க்க அவனுக்கு கவலையாய் இருந்தது. எந்த நேரமும் சோகத்துடன் இருக்கும் முகம். தன்னுடைய சோகத்தை மறப்பதற்காகவே எப்போதும் வேலையில் ஈடுபடுவார்.

அப்போது கதிர் உள்ளே வந்தான்.

“ எங்க கதிர் போனனீ? ”

“ செல்லப்பா கராஜில் நட்டு கேக்க போனனான். தங்க ஞக்கும் சாமான்கள் வரேலையாக் . இப்பள்ள செய்யிறது? ”

“ உந்த வேலையை நிற்பாட்டியிட்டு மற்ற சைக்கிளை பாருங்கோ . என்ன சோதி அண்ணே... ”

அவர் மெதுவாய் தலையசைத்தார்.

கதிர் மெல்லிய தோற்றுத்தில் எடுப்பான முன் பற்களுடன் பதினாறு வயதுக்குரிய வளர்ச்சி இல்லாமல் சிறுவன் மாதிரி இருந்தான். காக்கிக் காற்சட்டை எண்ணென்றும் கொழுப்பும் படிந்து போய் கறுப்பாக இருந்தது. சிறியவனாக இருந்தாலும் படு சுறுசுறுப்பு ஒரு மோர்ட்டர் சைக்கிளை அக்கு வேறு ஆணி வேறாக கழற்றி மறுபடி பூட்டுவான்.

“ அண்ணே! வாங்கி வச்ச மன்னெண்ணைய் முடிஞ்சு கொண்டு வருகுது பார்த்து வாங்கினால் நல்லது ” என்றான்கதிர்

“ ஒம்டா வாங்க வேணும். இப்ப விற்றர் நூற்றாண்பது ரூபா விற்குது. இப்ப ஒரு பத்து விற்றர் வாங்கி வை பிறகு மலின்சால் பார்த்து வாங்குவம். பின்னால் கான் இருக்குத்தான்.

“ மன்னெண்ணைய் இந்த விலை விற்குது ரோட்டில் பாருங்கோ எத்தனை மோர்ட்டர் சைக்கிள் ஒடுது எண்டு.

“ சரி நீ அந்த ரியூப்புக்கு காத்தடிச்சு வை கதிர். ”

இந்த பார்த்திபன் மோர்ட்டர் வேக்ஸ் தொடங்கிய போது ருந்தே பரஞ்சோதியும் கதிரும் அவனுடன் இருக்கிறார்கள். பரஞ்சோதி திருகோணமலையில் ஒரு பெரிய கராஜில் இருப்பு வருஷமாய் வேலை செய்தவர் அவருடைய அனுபவமும் திறமையும் அவனுக்கு பெரிதும் உதவுகிறது. கதிர் அவரிடம்தான் வேலை பழகியவன்.

சதானந்தன் முன்பு பரந்தனில் பெரிய கராஜ் வைத்திருந்தான் தொண்ணுாறு ஐான் சண்டையுடன் கராஜ் தரை மட்டமாகி விட்டதில் எல்லாம் தலை கீழாக போய்விட்டது.

மனிதர்களைப் பற்றிய பல சுசப்பான அனுபவங்கள் அப்போது அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அந்த இழப்பு அவனுக்கு பெரிய அதிர்ச்சிதான். மீளமுடியாத அளவுக்கு அவனை இன்ன மும் அழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த சம்பவங்களை இப்போது நினைத்தாலும் நெஞ்சு வலிக்கும். அந்த நேரம் இடிந்து போயிருந்தவனை செல்வாதான் நிமிர்ந்து நிற்க வைத்தான்.

அவன் முன் விறாந்தையில் நின்ற மோர்ட்டர் சைக்கி ரூக்கு கிட்ட வந்தான்.

தெருவில் தோளிலும் கையிலும் பிரயாணப் பைகளுடன் பெண்களும் ஆண்களும் சோர்ந்த முகங்களுடன் நடந்து போனார்கள்.

“இண்டைக்கு நிறைய சனமாக் கிடக்கு”

“இமண்ணே, வவுனியாவிலயிருந்து ஆட்களை ஏத்தி வாற பஸ் எல்லாம் கிளிநொச்சியோட நிற்குதல்லே கிளாவியில் நாலு நாளைக்கு படகு ஒடாதாம். சனம் முழுக்க கந்தசாமி கோவிலிலும் சேர்ச்சிலையும் நிற்குதுகள். சனத்தைப் பார்த்தால் பாவமாக் கிடக்கு அண்ணே”

அவர்களது கராஜாக்கு பக்கத்தில் இருந்த தேனீர்க்கடை ஆட்கள் நிறைந்து போய் கலகல வென்றிருந்தது.

“யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள தங்கட குடும்பத்துக்குக் குடுக்க எண்டு கொண்டு வந்த காசெல்லாத்தையும் இங்க தாங்களே கடையளில் சாப்பிட்டு முடிச்சுப் போடுவினம், குழந்தை குஞ்சுகள் தான் பெரிய பாவம்.....”

வந்து நின்ற ஒரு ‘மோர்ட்டர் சைக்கிரூக்கு சதானந்தன் காற்றழித்து விட்டு பம்முடன் நிமிர்ந்த போது படபடவென்ற இரைச்சலுடன் மோர்ட்டர் சைக்கிளில் செல்லா வந்துநின்றான். அவனது முகம் களைத்து தலைமயிர் கலைந்து போய் இருந்தது.

2

கூளைப்புடன் வந்து நின்ற செல்வாவைப் பார்த்து சதானந்தன் கேட்டான்.

“எங்காலயடா வாறாய்?”

“உன்ற மச்சானை ஆலங்கேணியில் கொண்டு போய் விட்டு வாறன். இண்டைக்கு கிளாவிக்குப் படகில் சாமான் கொண்டு போறானாம்.”

“ஆர் தேவாவையே? ”

“பின்ன? உனக்கு எத்தினை மச்சான்மார் இருக்கினம்?”

“தேவாவும் செய்யாத தொழில் இல்லை. கிளாவியால் போய்வாறதும் பயம்தானே. சொன்னாலும் கேட்காது”

செல்வா தலைமயிரைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டு சிரித்தான்.

“நீ தேவாவை மட்டும் சொல்லுறாய். அவன் மாதத்தில் நாலைஞ்சு தரம்தான் போய் வாறவன். ஆனால் அங்க படகு ஒட்டிறதுகள் ஒவ்வொரு நாளும் தானே உயிரைக் கையில் பிடிச்சுக்கொண்டு போய் வருகுதுகள். நீ ஆஸங்கேணியில் வந்து பார். மூட்டை சுமக்கிறதுகளை நேற்றும் ஆஸங்கேணி. நல்லூர் எல்லாம் ஹெவி சுத்திச் சுட்டது. ஹெவி அங்கால போக சனம் இங்கால தங்கட பாடு அவ்வளவுக்கு எங்கட வாழ்க்கை இயல் பாப் போச்சது”

‘நீயும் வவுனியாலிலயிருந்து இங்க ஹயருக்கு மோர்ட்டர் பைக் ஒடுறனியல்லே. இப்படித்தான் கதைப்பாய்.

“ஏதோ ஒரு தொழிலைச் செய்யத்தானே வேணும் முந்தி ரெக்கோடிங்பார் வைச்சு நடத்தினன். கரண்ட் இல்லாமல் போன பிறகு அதை விட்டாச்சு சுர்மா இருக்க முடியுமே. இப்ப அட்களை ஏத்தி இறக்கிறன். ஏதோ ஒரு தொழில் என்னடா கதிர்?

செல்வா சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்!

“உனக்கு ஒரு தொழில் இல்லாட்டியும் பரவாயில்லை செல்வா. ரெண்டு தம்பிமாநும் வெளியிலயிருந்து காச அனுப்புகினம் நீ பேசாமலே இருக்கலாம்.

“அப்பிடி இருக்க என்னால் ஏலாதே. வெளியால வரச் சொல்லுகினம். போக விருப்பமில்லை.

“ஏன் செல்வாண்ணை? ” கதிர் கேட்டான்.

“போறதில ஒண்டுமில்ல. என்ன இந்த குண்டுச் சுத்தமும் ஷெல் சுத்தமும் பொம்பர் சுத்தமும் கேட்காமல் சீவிக்க ஏலாமல் இருக்கும். அது தான் நான்போக விரும்பிறேலை. என்ன சோதி அண்ணை பேசாமல் இருக்கிறீங்கள்.

பரஞ்சோதி நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு தன் வேலையில் இறங்கி விட்டார்,

“ என்ற எஞ்சின் சவுண்ட்டும் ஒரு மாதிரி கேட்குது. சோதி அண்ணையிட்ட என்ற சைக்கிளையும் ஒருக்கா குடுத்து எடுக்க வேணும். சரியடா மற்றது தேவா சொல்லி விட்டது தன்ற மோர்ட்டர் சைக்கிள் ஸ்ராட்டாகுதில்லையாம். உன்னை இங்க கொண்டு வந்து ஒருக்கா பார்க்கப்படாம். நான் பின்னேரம் வரட்டா கட்டி இழுத்து வரலாம். ”

சதானந்தன் கொஞ்சம் யோசித்து-

“ பின்னேரம் எனக்கு நேரம் வராது. நாளைக்குக் காலமை எங்கட வீட்டவா, அப்பிடியே கட்டி இழுத்துக்கொண்டு வருவம்” என்றான்.

“ பின்னேரம் என்ன வேலை ? ”

“ குமரபுரம் போகவேணும். எங்கட வீட்டுக்காளிக்க தேங்காய் பார்த்து பிடுங்கி வரவேணும். இண்டைக்கு வெள்ளிக் கிழமை முருகனிட்டயம் போகவேணும். ”

‘ அப்ப சரி நீ போ நான் காலமை வாறன். ’’

“ நில்லு ம குடிச்சிட்டுப் போகலாம். கதிர் பக்கத்தில் ம வாங்கி வா

“ ஐயோ..... எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம். நான் வீட்டதானே போறன். ராவுமுழுக்க அலைச்சல் சூளிச்ச சாப்பிட்டிட்டு படுக்கப்போறன். ”

ஒரு உதையில் ஸ்ராட் பண்ணி கொண்டு போனான்.

செல்வா போனதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சதானந்த னுக்கு மன ஆழத்தில் கிடந்த வலி திரும்பவும் எழுந்தது.

இந்த செல்வா மட்டும் இல்லையென்றால் அவனுக்கு ஏற் பட்ட இழப்புக்களுக்கும் வேதனைகளுக்கும் என்ன செய்திருப்பானோ தெரியாது.

சின்ன வயதிலிருந்து பட்டு வருகின்ற கஷ்டங்கள் தொடராய் நினைவுக்கு வந்து மனதை கலங்க வைத்தது.

ஒரு பத்து ரூபா இல்லாத காரணத்தால் சோற்றுக்குக் கறி காய்ச்ச முடியாமல் சம்பல் அரைத்து சாப்பிட்ட நாட்கள் தான் அதிகம் இந்த வறுமையைப் போக்க தேவையான பணத்தை உழைக்க வேண்டும் என்ற வேகம் சிறுவயதிலேயே மனதில் பதிந்து போய் விட்டது.

முன்பு குமரபூரத்தில் அவர்கள் இருந்தபோது அப்பா பரந்த னில் சைக்கிள் கடை வைத்திருந்தார். பாடசாலை போன நேரங்கள் தவிர அவனு அந்த சைக்கிள் கடையிலேயே நிற்பான். சனி ஞாயிறுகளில் அவன் ஒரு முழு நேரத் தொழிலாளி.

அப்பா குடிக்காதவராய் இருந்திருந்தால் அவர்களால் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டிருக்க முடிந்திருக்கும்.

அப்போதெல்லாம் உழைப்பு என்ற வெறிதான் அவனை நெருப்பாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது

அந்த வெறிக்கும் தேவாதான் முன்னோடியாக இருந்தான் தேவாவுக்கு சிறுவயதிலிருந்தே வியாபார தந்திரம் பரிந்திருந்தது ஒருவருஷம் புடவைக்கடையில் மீற்றர் மீற்றராய் துணி கிழித் துக் கொண்டிருப்பான். அடுத்த வருஷமே ஒரு எலக்கிரிக்குட்ஸ் கடையில் வயர் அளந்து கொடுப்பான்.

என்ன தொழில் என்றில்லை. சமயத்தில் கிளிநொச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பானம் ஒடிய மினி பஸ்லில் கண்டக்ட்ராய்க் கூட நின்றிருக்கிறான். ஆட்களுடன் பழகிப்பழகி எவரையும் எடை போடும் தந்திரம் தெரிந்தவன்.

இதெல்லாம் பின்னாளில் அவனது வியாபாரத்துக்குக் கை கொடுத்திருந்தது.

அப்படிப்பட்ட தேவாவைப் பார்த்து சதானந்தனும் தனக்குள்ளேயே ஒரு வேகத்தை வளர்த்துக்கொண்டான். பார்த்திப னும் நந்தகுமாரும் படித்து வரட்டும் என்று தன் பதினாறுவய தில் படிப்பை விட்டு விட்டு சைக்கிள் கடையிலேயே நின்று விட்டான். என்பத்திமுன்றாம் ஆண்டு அப்பாவின் இறப்பு நேரந்தது. என்பத்திமுன்றில் திருநெல்வேலியில் நிகழ்ந்த பதின் மூன்று இராணுவத்தினரின் இழப்பில் கொதிப்படைந்தவர்களின் வெறிச்செயல் பரந்தன் சந்தியிலும் நிகழ்த்தப்பட்டது.

துப்பாக்கியின் வெடிச்சத்தத்தை அந்த மக்கள் முதன் முதலில் உணர்ந்த சம்பவம் அதுதான்.

பரந்தன் சந்தியில் சுடப்பட்ட ஆறுபேரில் அவனது அப்பா வும் ஒருவராய் இருந்தார்.

என்னதான் குடிகாரராய் இருந்தாலும் அந்தக் குடும்பத் தலைவனின் மரணத்தில் அந்தக் குடும்பம் ஆடித்தான் போய் விட்டது. சதானந்தன் திடமாய் நின்றதில்தான் குடும்பமே தேறி வந்தது.

பார்த்திபன் அவர்களை விட்டு இயக்கத்திற்கு போய்விட்டிருந்தான். நாலு வருஷங்களுக்கு முன் இந்திய இராணுவத்துடனான சண்டையில் அவன் இறந்து விட்டிருந்தான்.

அந்த சோகத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு மற்றவர்களுக்காக உழைக்க வேண்டியிருந்தது. சைக்கிள் கடையில் நின்றால் சரி வராது என்று தேவாதான் அவனது இருபதாவது வயதில் வினாயகத்தின் கராஜில் சேர்த்து விட்டான்.

விநாயகம் பருத்தித்துறை ஆள், பிள்ளைகள் இல்லை. மனைவி ஊரில் இருந்தாள் கராஜின் முழுப்பொறுப்பையும் சதானந்த னிடமே விட்டிருந்தார்.

சதானந்தனின் சுறுசுறுப்பு, தொழிலில் இருந்த ஆர்வம் அவருக்கு மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது. ஐந்து வருஷம் அந்த கராஜில் உழைத்தான்.

அத்தோடு குமரபுரத்தில் இருக்கும். தங்கள் வயல் காணி மூன்று ஏக்கரையும் செய்ததில் குடும்பத்தின் வறுமை சிறிது குறைந்திருந்தது.

என்றாலும் இந்திய இராணுவத்தினரின் நடவடிக்கை களினால் நிம்மதியாக இருக்கவும் முடியாதிருந்தது. தொழில் அடிக்கடி தடைப்பட்டது. சிலநாட்கள் பிரச்சனை காரணமாய் கடையை மூடவேண்டியும் நேரிட்டது.

தொழிலை ஒழுங்காக செய்ய முடியவில்லையே என்று கசந்து போயிருந்த மனம் பார்த்திபனின் மரணத்துடன்தான் ஒரேயடியாக கலங்கிப் போய்விட்டது.

ஆனால் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டு உழைப்பில் கூடிய கவனம் செலுத்தினான். அந்த நேரங்களில் விநாயகம் எப்போதாவது ஒருநாள்தான் கராஜாக்கு வருவார். அப்படி ஒருநாள் வந்த போது இந்திய இராணுவம் அவரை யாரோ ஒரு இளைஞரை விசாரித்து அடித்திருக்கிறார்கள். ஒருநாள் முழுதும் வெய்யிலுக்குள் இருத்தி வைத்திருந்து விட்டிருக்கிறார்கள்.

அன்றே அவர் சதானந்தனிடம் வந்து

“நீயே இந்த கராஜை சொந்தமாய் எடுத்துக் கொள். கடைக் கட்டடத்துக்கு இரண்டு லட்சம் காச தந்தால் போதும், இனி இந்தப் பக்கம் நான் வரேவை. ஊரோடு இருக்கப் போறன்” என்றார்,

அப்படி அவர் கேட்ட நேரம் அவனது கஷ்டங்களுக்கு ஆரம்பமாக ஒரு பிள்ளையார் சுழி போடப்பட்டு விட்டது.

3

இல்லை ஐந்தரை மணிக்கு மேல்தான் சதானந்தனுக்கு சிறிது இடைவெளி கிடைத்தது.

கராஜின் பின் பக்க காணியில் நாலு கடைகளுக்கும் பொதுவாக இருந்த கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி கால் முகம் கழுவிவிட்டு வந்தான்.

பின் பக்க அறைக்குள் நின்று கொழுப்பும் எண்ணெனக் கறையுமாக இருந்த கறுப்பு ஜீன்ஸையும் நீல ஷேர்ட்டையும் கழுற்றி காலையில் கொண்டு வந்திருந்த சாரத்தையும் ஷேர்ட் டையும் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டான்.

பரஞ்சோதியிடம் ‘நான் குமரபுரத்துக்கு போயிட்டு வாறன் என்று சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டான்.

வெய்யிலின் வெம்மை சற்றுத் தனிந்திருந்தது.

தெருவில் கும்பல் கும்பலாய் சனக்கூட்டம் அவன் கரடிப் போக்குச் சந்தி கடந்து சிறிது தூரம் போக இடபக்க கட்டடத்தில் நிறைய சனங்கள்... இந்து மன்றம் கிளிநொச்சி என்று வெள்ளைத் துணியில் சிவப்பு நிறத்தால் எழுதப்பட்டு காற்றில் படபடத்துக் கொண்டிருந்தது. முன் பாலம் பக்கத்தில் நாலைந்து பேர் சிகரட் பிடித்துக் கொண்டு தங்கள் பிரயாணக் கஷ்டம் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சற்றுத் தள்ளி நின்ற ஒருவர் அவர்களிடம் படகு எப்பவாம் ஒடுது என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்க அவர்கள் தெரியவில்லை என்பது போல் தோள் குலுக்கிகை விரித்தார்கள்.

அவன் பரந்தன் சந்தியை நெருங்கியபோது வெய்யில் நன்றாக மறைந்து விட்டது.

இருபுறமும் எரிந்த, இடிந்த கட்டடங்கள்..... வெறிச்சிட்டுக் கிடந்த சந்தியைப் பார்க்க மனதுக்குள் எதுவோ பிசைந்தது.

முன்பெல்லாம் என்ன கலகலப்பாய் இருந்த பிரதேசம். தொண்ணாறு ஜான் சண்டையில் கிளிநொச்சியை விட பரந்தன் தான் அதிகமாய் பாதிக்கப்பட்டு விட்டது.

குண்டு வீச்சுக்களினாலும் ஷெல் அடிகளினாலும் தெருவின் நிலம் கூட அள்ளுப்பட்டு குழிகளாய்க் கிடந்தது.

இப்போது இரண்டு சைக்கிள் கடையும் இரண்டு தேனீர்க் கடையும் தான் அந்த இடிந்த கட்டடப்பகுதிக்குள் இருந்து இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த இடது பக்க முனையில் தான் அவனது கராஜம் இருந்தது. ஒரு பாதுகாப்பான பெரிய அறையும் நாலு தூண்கள் கொண்ட சீற் அடிக்கப்பட்ட பெரிய ஷெட்டும் கொண்ட விசாலமான கராஜ்.

விநாயகம் இரண்டு லட்சம் காசு தந்து விட்டு கராஜை சொந்தமாக்கிக் கொள் என்று சொன்னபோது முதலில் அவன் திகைத்துப் போனான்.

இரண்டு லட்சம் காசுக்கு எங்கே போவது.....என்று திகைப்பு.

“முதல்ல ஒரு லட்சம் தா தம்பி. ஒரு வருஷத்தில மற்ற ஒரு லட்சத்தை தா. உனக்கெண்ட படியால் ஆக இரண்டு லட்சம் கேக்கிறன். இப்பிழி பெரிய கட்டடத்தோட எடுத்தா உனக்கும் நல்லது.” விநாயகம் இப்படிச் சொன்னாலும் அவனுக்கு தயக்கமாகவே இருந்தது,

“நல்ல சந்தர்ப்பம் சதா. விடாதை வாங்கியிட்டியானால் ரெண்டு மூண்டு வருஷத்தில உழைச்சிடலாம். என்று தேவா ஊக்கம் கொடுத்தான். செல்வாவும் இதையே சொன்னான். அப்போது தேவா கிளிநொச்சியில் எலக்ரிக்கல் குட்ஸ் என்று கடை வைத்து மின்சாரம் சம்பந்தப்பட்ட பொருட்களைப் பெரிய அளவில் விற்றுக் கொண்டிருந்தான்.

அதோடு சொந்த லொறிக்கு றவர் போட்டு கொழும் புக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் சாமான்கள் ஏற்றினான். கொஞ்சம் வசதியாகவே இருந்தான்.

தேவாவும் செல்வாவுமாக ஆளுக்கு இருபைத்தையாயிரம் கொடுத்தார்கள். இருந்த ஒரே வயலை ஈடுவைத்து, அம்மாவின் சங்கிலி விற்று ஒரு லட்சம் சேர்த்து விநாயகத்திடம் கொடுத்து விட்டு என்பதை ஒன்பது ஜிப்பசி மாதம் ஒரு புதன் கிழமை அந்தக் கராஜாக்கு சொந்தக்காரன் ஆனான்.

கராஜ் நல்லபடி நடக்க வேண்டும் கடன்கள் அழித்து முன் னேற வேண்டும் என்ற கவலையில் இரவு பகல் என்று ஓயாது உழைத்தான்.

எற்கனவே அவனின் திறமை மீது ஏற்பட்ட நம்பிக்கையில் பலபேர் அவனிடம் வாடிக்கையாக வந்தார்கள். ஒரே சமயத்தில் பத்து பன்னிரண்டு மோர்ட்டர் சைக்கிள்கள் திருத்துவதற்காக வரத் தொடங்கியது.

தொண்ணாறு ஜான் சண்டை தொடங்கியபிறகு எல்லாமே மாறிப்போய் விட்டது.

கிளிநொச்சி முகாமைச் சுற்றிச் சண்டை தொடங்கினாலும் பரந்தன் பகுதிகளில் பதட்டத்துடன் அலுவல்கள் நடந்து கொண்டு தான் இருந்தது.

ஆனால் திட்டரென்று சுட்ட திலில் இராணுவத்தை இறக்கி ஒரே நேரத்தில் நாலு ஹெலியும் இரண்டு பொம்பரும் இரண்டு அவரோவும் வானத்தில் சுற்றி குண்டு மழை பொழிந்ததில் பரந்தன் பிரதேசமே கலங்கிப்போய் விட்டது.

போட்டது போட்டபடி கிடக்க எல்லாருமே எட்ட ஓடிப் போக நேரிட்டது. அன்று சதானந்தவின் கராஜின் உள்அறைக்குள் ஒன்பது மோர்ட்டர் சைக்கிள்கள் நின்றன.

அதிகாலையிலேயே சண்டை தொடங்கியதாலும், பரந்தன் சந்தியில் 'ஷூல்' வந்து விழுந்து கொண்டிருந்ததாலும் சதானந்தனால் கராஜ் பக்கம் போகவே முடியவில்லை.

அதிகாலையிலேயே அவர்கள் கணேசபுரத்துக்கு மாமி வீடு கூக்குப் போனார்கள். கிளிநொச்சி நகரத்திலும் பல கடைகளை இராணுவம் ஏரித்து விட்டது. தேவாவின் கடை முற்றாக ஏரிந்து போனதில் தேவா ஏங்கிப் போய் இருந்தான்.

தேவாவிள் நிலையைப் பார்க்க இவனுக்கு வயிறு கலங்கி யது. கடவுளே . . . கராஜாக்குள் ஒன்பது மோர்ட்டர் சைக்கிள் நிற்குது. ஏதும் நடந்தால் நான் எல்லாருக்கும் என்ன மறு மொழி சொல்லுறது

குண்டுகளை போட்டு விட்டு ஷெல்களை அடித்து விட்டு போய்விடுவான்கள் என்று நினைத்ததுக்கு மாறாக ஆமி பரந்தன் சந்திக்கு வந்து முகாம் போட்டு விட்டது.

சரியாக ஒன்றரை மாதம் பரந்தன் சந்திக்கு கிட்டப் போக முடியவில்லை. ஓவ்வொரு நாளும் ஐந்தாம் வாய்க்கால் ஒவிசி யர் சந்தி வரை வந்து நின்று பார்ப்பான்.

அவனைப் போலவே பலபேர் அங்கே வந்து ஏங்கிய முகங்களுடன் நிற்பார்கள். மிஞ்சிப் போனால் ஒவிசியர் சந்தியிலிருந்து பாம்புக் கமம் கோவில் வரை போய்ப் பார்க்கலாம். அதற்கு மேலும் முன்னே போய்ப் பார்க்க பயமாக இருந்தது.

பரந்தன் சந்தியிலிருந்த இராணுவம் அடிக்கும் ஷெல் நேர் கோடாய் பூநகரி ரோட்டில் வந்து விழுந்து வெடிக்கும் பாம்புக் கமத்துக்கும் அப்பால் ஒரு மைலுக்கு எந்த சனநடமாட்டமும் இருக்கவில்லை. அப்பால் என்ன நடக்கிறது என்றும் தெரிய வில்லை.

பரந்தன் சந்திப்பக்கமாக கரும்புகை மேலே எழும்போதெல் ஸாம் இவர்களுக்கு நெஞ்சம் கலங்கியது

ஒன்றரை மாதத்திற்குப் பிறகு கிளிநொச்சி, பரந்தனில் இருந்த அத்தனை இராணுவமும் ஆணையிறவுக்குப் போன பிறகு தான் அவர்கள் பரந்தன் சந்திக்கு போனார்கள்.

பாதுகாப்பான பெரிய அறையுடனும் விலாசமான ஹோலுடனும் இருந்த அவனது கராஜ் இடிந்து போய்க் கிடந்தது. உள் அறையின் ஒரு பக்கம் மட்டும் பாதிச்சவருடன் நின்றது.

அவன் இடிந்து போய் நின்றான்.

உள் அறைக்குள் நின்ற மோர்ட்டர் சைக்கிள்களை காண வில்லை. நின்ற அடையாளமே இல்லாதிருந்தது. இராணுவம் போகும் போது எல்லாவற்றையும் ஏற்றிக் கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறார்கள்.

திகைத்துப் போய் நின்றவனை மோர்ட்டர் சைக்கிள் சொந்தக்காரர்கள் வந்து உலுப்பினார்கள்.

“ உப்பை நம்பித்தானே விட்டனாங்கள். பொருளுக்கு நீர் தானே பொறுப்பு..... எங்கட பொருளை நீர் தானே தர வேணும் ” என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் விழித் தவணுக்கு அந்த நேரங்களில் செல்வாதான் மிகவும் உதவியாக இருந்தான்.

‘இப்பு நடக்கிற சண்டையும் அதால் வாற இழப்புக்களும் எல்லாருக்கும் பொதுவானதுதானே ஆமி கொண்டு போனதுக்கு அவன் என்ன செய்யிற்று..... அவன் எப்பிடி பொறுப்பெடுக்கி றது.... செல்வாவின் நியாயமான பேச்சை யாரும் கேட்க வில்லை.

முரசுமோட்டை கோபாலன்னை மட்டுந்தான்

‘‘ பரவாயில்லை.கவலைப்படாதையும் எல்லாத்தையும் ஆமிக் காரங்கள் கொண்டு போயிருப்பாங்கள். அதோட என்றையும் போட்டுது போல கிடக்கு. அவங்கள் கொண்டு போனதுக்கு நீர் என்ன செய்யிற்று. என்ற பலன் அவ்வளவுதான் விடும்’’ என்று அனுதாபத்தோடு சொன்னார்.

அவரைத் தவிர மற்ற எட்டுப் பேரும் தங்களின் பொருளைத் தர வேண்டும் என்று அவனுடன் சண்டைக்கு நின்றார்கள்.

அன்றைக்கு அவர்கள் பேசிய வார்த்தைகளை இப்போது நினைத்தாலும் கூட மனம் கசந்து போகும். என்ன மனிதர்கள் இவர்கள் என்று துடித்துப் போகும்.

4

||ரந்தன் சந்தியில் இந்த கராஜை அவன் எவ்வளவோ நம்பிக்கையுடன்தான் தொடங்கினான். எட்டு மாதங்களில் இப்படி ஒரு இடி தன் தலையில் விழும் என்று அவன் சிறிதளவும் நினைக்கவில்லை.

“கட்டடத்தை எரிச்சவங்கள் மோர்ட்டர் சைக்கிள்களை யும் எரிச்சிருப்பாங்கள். இது பொருளையே காணேலை. ஆமிதான் கொண்டு போனது என்னு என்னென்னு நம்பிறது.” என்று ஆளுக்காள் கேட்ட போது அவனால் தாங்கமுடியவில்லை.

மோர்ட்டர் சைக்கிள்களுக்கு ஒரு பெறுமதி போட்டு அதை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தருவதாக அவன் உறுதி சொன்ன பிறகுதான் அவர்கள் அவனை விட்டார்கள்.

“என்றா அப்படிச் சொன்னனி ?”

செல்வா கோபத்துடன் கேட்டான்.

“என்னை நம்பி விட்ட பொருள்தானே. என்ற மனச்சாட்சிப் படி அதுக்கு நான்தானே பொறுப்பு.

“மனச்சாட்சியோ மன்னாங்கட்டி இவ்வளவு பெரிய தொகைக்கு எங்க போவாய் ஆமிகொண்டு போனதுக்கு நீ என்ன செய்யிறது. உனக்கு விசர், எனக்குத் தெரியாது என்னு சொல்லுற்றுக்கு என்ன? சதானந்தன் எதுவும் பேசவில்லை

ஆஹேழ மாசத்துக்குப் பிறகு விநாயகம் கூட வந்து மிகுகி ஒரு லட்சம் காச கேட்டபோது அவன் அதிர்ந்துதான் போய் விட்டான்.

“நான் நான் என்னென்னை செய்யிறது. கட்டிடமே இல்லை. இதில நான்.....”

“அதுக்கு நான் ஒண்டும் செய்யேலாது தம்பி. உமக்கு விலை பேசி வித்துப் போட்டன். முந்தியே நான் முழுக்காசையும் தரச் சொல்லிக் கேட்டிருந்தால் நீரும் தந்து முடிச்சிருப்பீர்தானே. இனி பேசின பேசுப் படி காச தரத்தானே வேணும். உம்மையும் பார்க்க பாவமாய்க் கிடக்கு பத்தாயிரம் கழிச்சு விடுறன் மிச்சம் தொண்ணாறையும் இரண்டு வருஷத்துக்குள்ள தரவேணும். நான் உம்மோட இது கதைக்கத்தான் உந்த பூநகரி சங்குப்பிட்டி பாதையில உவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வந்தனான். கியுவில் ராத்திரி நிற்கிற நேரம் ஹெலி வந்து சுட்டு விழுந்து கிடந்து பட்ட கஷ்டம் உப்பிடி என்னால் அடிக்கடி வரேலாது ஒரே சொல்லுத்தான். தம்பி.”

அவனிடம் எந்த பதிலையும் எதிர்பாராமல் அவர் சொல்லி விட்டு பருத்தித் துறைக்குப் போய்விட்டார்.

‘ பிள்ளை குட்டி இல்லாதவனுக்கும் ஆசை விடாது. மனச் சாட்சி இல்லாத மணிசன் இடிஞ்சு போன கட்டிடத்துக்கு மிச்சக் காசு கேட்கிறாரே..... ’’

செல்வா ஆத்திரப்பட்டான்.

அவன் அப்போதும் பேசாமல் இருந்தான்.

“ என்ன சனங்களாப்பா. ஆர் ஆருக்கு இழப்போ அதை அவனேந்தான் அனுபவிக்க வேணும். உனக்கு கட்டிடம் விற்கா மல் இருந்திருந்தால் என்னவாக்கும் செய்திருப்பார். ”

“ விரு செல்வா. எல்லாம் என்ற பலன்.” ஆறு மாதங்கள் என்ன செய்வது என்ற திகைப்பில் இருந்தான்.

தேவா கடை போன பிறகு தன்னுடைய சொந்த லொறி யில் தானும் கொழும்பு போய் வந்தான். திடுமென்று பொருட் கள் எல்லாம் விலை ஏறியதால் அவனுக்கு அந்த உழைப்பு நல்ல வருமானத்தை தந்தது.

மறுபடி செல்வாவும் தேவாவும்தான் கிளிநெநாச்சி நகரில் பார்த்திபன் மோர்ட்டர் வேக்ஸ் தொடங்க உதவினார்கள். கிட்டத்தட்ட மூன்று லட்சம் கடன் என்ற சுமை அழுத்த இந்த கராஜை தொடங்கினான்.

இப்போதெல்லாம் உழைக்கவேண்டும் முன்னேற வேண்டும் என்ற வெறிதான் அவனுக்கு.

இந்த பரந்தன் சந்தியை ஒவ்வொரு தடவை பார்க்கும் போதும் துயரம் கிளாற்பட்டு விடுகிறது.

அவன் பரந்தன் சந்தியிலிருந்து குமரபுரம் தெருவில் திரும்பி ணான். கிராமத்தின் ஆரம்பத்தில் இருந்த விளையாட்டு மைதா னத்தில் இளைஞர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்க தெருக்கரை யில் பலர் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மைதானம் எங்கும் புல்படர்ந்து இருந்தாலும் விளையாடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள் ஒரு நிமிஷம் பழைய ஞாபகத் தின் மனம் கண்தத்து

முன்பு அவன் என்ன வேலை இருந்தாலும் ஐந்து மணிக் கெல்லாம் மைதானத்துக்கு வந்து விடுவான். இந்த விளையாட்டு மைதானம் அவனுக்கு நிறைய நண்பர்களைத் தேடித் தந்திருக்கிறது.

செல்வா கூட இங்கே வந்து விளையாடியிருக்கிறான். வீட்டில் ஏழ்மை இருந்தாலும் அந்த கஷ்டங்களையும் கவலைகளை

யும் மறப்பதற்கு அந்த மாலை நேரங்கள் அவனுக்கு மிகவும் பயன்பட்டிருக்கின்றன.

இப்போது விளையாடுபவர்கள் மிகவும் இளையவர்கள் முன்பு அவர்களின் விளையாட்டுக்களை ஒரங்களில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள். தன் வயதுள்ளவர்கள் யாரும் இப்போது அவன் கண்ணுக்குத் தட்டுப்படவில்லை.

பதினெட்டு வயதுக்கும் இருபத்தெட்டு வயதுக்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருக்க வேண்டும். இந்த இருபத்தெட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருக்க ஏலாமல் எத்தனை சுமைகள் முதுகை அழுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

அவன் மைதானத்தில் விளையாடுபவர்களை ஆர்வத்துடன் பார்த்துக் கொண்டே போனான். நின்று வேடிக்கை பார்க்க நேரமில்லை. அவன் ஒழுங்கையால் திரும்பி தங்கள் வீடு இருந்த காணிக்குப் போனான்,

மரச்சட்டங்களினால் செய்த கேற்றைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போய் மாமரத்தின் கீழ் சைக்கிளை நிறுத்தினான்.

எதிரே ஒரு மண்மேடு ஒரு காலத்தில் அவர்களின் வீடு அவன் இருபத்தெந்து வயது வரை வாழ்ந்த வீடு. காணி நிறைய நின்ற நாற்பது தென்னை மரங்களில் ஏழைட்டு மரங்களே மிஞ்சி நின்றன. ஒரு மாமரம் தவிர மற்றை பட்டு விட்டன.

அவன் சகோதரர்களுடன் விளையாடிய முற்றம் புலப்படர்ந்து கிடந்தது. அந்த சுற்றாடலை பார்க்கும் போது மனம் வேத ணையில் பெருமுச்ச விட்டது.

குடிசை என்றாலும் சொந்த வீட்டில் வாழ முடியாமற் போவது எவ்வளவு வேதனையான விஷயம். இப்போது கணேச புரத்தில் அவர்கள் வசிப்பது மாமியின் இன்னொரு வீட்டில். மாமியின் வீடு தான் என்றாலும் அடுத்த வீடுதானே

எப்போதாவது அவன் இங்கே வந்து தேங்காம்கள் எடுத்துக் கொண்டு போவான். அல்லது பக்கத்து வீட்டில் இருக்கும் சின்னத்துரை அண்ணை தேங்காய் பிடுங்கி கட்டிக்கொண்டு வந்து தருவார். இவர்களின் வீடு எரித்தபோது இராணுவம்

அவர்களது வீட்டையும் எரித்திருந்தது. திருப்பியும் ஒரு மண் வீடாக கட்டிக் கொண்டு அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

“ என்ன தம்பி! யோசிச்சுக் கொண்டு நிற்கிறாய்..... ”

சின்னத்துரை நடு வேலிக்கு வந்தார்.

“ இல்லை அண்ணே. தேங்காய் பார்ப்பம் எண்டு வந்தனான்.

“ அப்ப இஞ்சை வா தம்பி. நான் நேற்றுத்தான் புடுங்கு விச்சு உங்களுக்கு கொண்டு வந்து தருவும் எண்டு கட்டி வைச்சிருக்கிறன்.”

“ அப்ப நல்லதாப் போச்சு... ”

“ நாலு நாளாய் ஆனையிறவுப் பக்கமாய் பொம்மரும் சீ பிளேனும் சுத்துது. என்ன அநியாயத்துக்கோ தெரியேலை நாங்களும் ஒரு பாளை ரெண்டு சட்டியோடத்தான் இருக்கிறம். எந்த நேரம் ஒடு வேண்டி வருமோ தெரியேலை, எங்கட. ஊருக்குத்தான் தம்பி நெடுகவும் கரைச்சல். எத்தினை தரம் ஒழு ஓடிப்போயிட்டு திரும்பி வந்து இருக்கிறம்.”

“ ஒம் அண்ணே. ஏதோ கவனமாய் இருங்கோ. நீங்கள் திருவையாறிலயே இருக்கலாமே..... ”

“ எத்தினை நாளைக்கு ஆற்றயும் வீட்டில இருக்கிறது. உங்கட பாடு ஏரவாயில்லை, மாயி வீடு எண்டாலும் சொந்த வீடு மாதிரி. நாங்கள் தான் நாய் படாப்பாடு படுறம் தம்பி...”

‘ ஏதும் பிரச்சனையெண்டால் முதல்ல எங்கட வீட்ட வாங்கோ அண்ணே, பிறகு பார்த்துச் செய்யலாம். ’

‘ பார்ப்பம் தம்பி. தேங்காயை சைக்கிளில் கட்டிவிட்டே பொழுது படுகுது. ’

“ கொஞ்சம் இருங்கோ அண்ணே. முருகனிட்ட ஒருக்கா ஓடிப்போயிட்டு வாறன். ”

அவன் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு முருகன் கோவிலுக்கு போனான்.

மாலை நேரப்பூஜை முடிந்து எல்லோரும் போய்விட்டார்கள் கோவில் அமைதியாக இருந்தது. இரண்டு ஏக்கர் காணியில் நட்ட நடுவில் அழகான தோற்றுத்தில் சிறிய கோபுரத்துடன் கோயில் அமைந்திருந்தது

முன் மண்டபத்தில் நின்று கும்பிட்டு கற்பூரம் கொழுத்தி விட்டு ஒரு தடவை சுற்றி வந்தான்.

பத்து நிமிடம் அந்த மண்டபத்தில் அமைதியாய் அமர்ந்தி ருக்க வேண்டும் போல இருந்தது.

சின்ன வயதிலிருந்தே அவன் முருகனிடம் வருவதுண்டு. ஆனி உத்தரத் திருவிழா என்றால் ஒரே ஆரவாரமாய் இருக்கும்.

கோவிலின் முன்புற வெளியில் நின்ற போது பெரும் இரைச் சல் வானத்தில் கேட்டது.

இருள ஆரம்பித்திருந்த அந்த நேரத்தில் ஒரு பொம்மர் அரைவட்டமாய் சுற்றிக் கொண்டு போனது. ஆனையிறவையும் கிளாலி கடல் திசையையும் இணைத்து தூரவட்டமாய் சுற்றியது.

அவன் திரும்ப வந்து தேங்காய் கட்டிக் கொண்டு சின்னத் துரையிடம் “போயிட்டு வாறன்” என்ற போது அவர் ஏங்கிய குரவில்

“இவங்கள் சுத்திற சுத்தம் கேட்டாலே வயிறெல்லாம் கலங்குது. சின்னனுகள் இனி படுக்காதுகள் பயத்தில். மனிசருக்கு நிம்மதியே இல்லை” என்றார்.

“இருட்டிப் போச்சு தம்பி. நட”

அவன் புறப்பட்ட போது நன்றாக இருட்டி விட்டிருந்தது.

ஓடலை எட்டு மனி.

மலர்விழி முற்றம் கூட்டி அப்போது தான் முடித்திருந்தாள். மாமியின் இந்தக் காணி மிகவும் பெரியது. உயர வளர்ந்த தென்னை மரங்களும் மாமரங்களும் சோலையாய் நின்றன. பெரிய முற்றம். முன் விராந்தையும் இரண்டு அறைகளும் பக்கத்தில் குசினியுமாக மிகவும் சிறிய வீடுதான். ஆனால் சீமெந்தால் கட்டப்பட்டு சீட் போட்ட வீடு.

இது அவர்கள் முன்பு இருந்த மண் வீட்டிலும் விட வசதி யானதுதான். இந்த வீட்டில் தொடர்ந்து இருக்க மாமி அனு மதித்திருந்தது பெரிய விஷயம்.

சதானந்தன் முற்றத்தில் நின்று சைக்கிள் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கிணற்றியிலிருந்து வந்த அம்மாவிடம்

“நந்தா எங்க அம்மா? ” என்று கேட்டான்

“பின்னால இருந்து கிடுகு பின்னிறான். ஏன்? ”

“கடை வாடகை குடுக்க வேணும். எனக்கு நேரமில்லை அவனிட்ட குடுத்து விடுவோம்.” சதானந்தன் கிணற்றியிக்குப் போனான்.

நந்தா குனிந்த தலையுடன் மிகவும் வேகமாக ஒலையை மடித்து பின்னிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனை ஒரு வினாடி ஆர்வத்துடன் பார்த்தான். தன்னால் ஆன உதவியை செய்து வீட்டின் கஷ்டம் தீர்க்க உதவி செய் வான் மிகவும் கெட்டிக்காரன்.

இம்முறை இவனுக்கு கட்டாயம் மெடிசின் கிடைக்கும். இனி மாக்ஸ் வந்த பிறகு நிச்சயம் தெரியும். எங்கள் குடும்பத் தில் இருந்தும் ஒருவன் பொக்டராய் வரமுடியும். என்ன வந்தா இரும் இவனை படிப்பிக்க வேண்டும்.

அவனின் வரவை உணர்ந்து நந்தா நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“என்ன அன்னை? ”

“காலமை உனக்கு ஏதும் வேலை இருக்கா நந்தா.....”

“இல்லையன்னை. ரவுண் கவுண்சில் வைபிறறிக்குத்தான் போவன். ஏன்? ”

“அப்ப நல்லதாப் போச்சு டிப்போ ரோட்டில் சிவரா சண்ணையிட்ட கடை வாடகைக் காசு குடுத்து விடுறியே..... ஒம் என்று அவன் தலையாட்ட சதானந்தன் திரும்ப வீட்டுக்கு வந்தான்.

அம்மாவிடம் எண்ணாறு சூபா காஸக் கொடுத்து

“நந்த ட்ட குடுத்து விடுங்கோ ” என்றான்.

“நந்தா வைபிறறியில் என்ன படிக்கவாக்கும் போறவன் ”

• அவனையே கேளுங்கோவன் அம்மா ”

“ இல்லை. இந்த முறை அவனுக்கு மெடிசின் இல்லாட்டா ஏதோ ஒண்டு எண்டாலும் கிடைக்கும் தானே தம்பி. ” அம்மா நாலாவது தடவை கேட்கிறாள்.

“ கட்டாயம் கிடைக்கும் அம்மா. மாக்ஸ் வாற்றைப் பொறுத்து ஏதும் கிடைக்கும். ”

“ ஏதோ அவனை படிப்பிச்சு விட்டிட வேணும். ”

“ நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ அம்மா. நான் இருக்கிறன் தானே. எல்லாம் படிப்பிக்கலாம். ”

“ என்னவோ முருகன் இளியாவது நல்லது தரட்டும். ” என்ற அம்மா பார்த்திபனின் படத்தை அழுகையோடு ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு உள்ளே போனாள்.

சதானந்தன் முற்றத்தில் இறங்க செல்வா மோர்ட்டர் சைக் கிளில் கேற் வாசலில் வந்து நன்றான்.

“ அம்மா வாறன் ”

சொல்லி அவன் செல்வாவின் பின்னால் ஏறியதும் மோர்ட்டர் சைக்கிள் கிளம்பியது.

வீதியின் ஒரு பக்கம் வயல் வெளி பரந்திருக்க மறுபக்கம் வரிசையாய் வீடுகள். அவர்கள் வீட்டிலிருந்து நாலாவது வீடு வந்ததும் நின்றார்கள்.

சதானந்தன் இறங்கி கேற்றைத் திறக்க செல்வா உருட்டிக் கொண்டு உள்ளே போனான்.

மாயி வீடு விசாலமான பெரிய வீடு முன்பக்க விறாந்தையில் மணோகரி நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

“ இண்டைக்கு சனிக்கிழமை ஸ்கூல் இல்லை. அதுதான் உன்ற ஆள் வீட்டில் நிற்கிறா. ” என்றான் செல்வா.

“ ச.....பேசாமலிரு. ”

இவங்காலநேரம் தெரியாமல் ஏதும் கதைக்கு விடுவானோ என்ற பயம் சதானந்தனுக்கு

“ அதுகள் கொஞ்சம் வசதியானதுகள். அதுவும் போக மஷ்சராய் இருக்கிறது என்னைச் செய்யுமே... நீ விசர்க்கதை கதைக்காதை ”

“ அப்பிடியே..... ஏன் அவ மஷ்சராய் இருந்து மாதம் ஆயிரத்து நானூறு சம்பளம் எடுக்கிறா, நீ மாதம் நாலாயிரம்

ஜயாயிரம் உழைக்கிறாய் போதாதே. பார்க்கிற தொழிலில் எதுவுமே இல்லை. செய்யிற தொழிலில் தேவா கெளரவும் பார்க்கிறேலை தெரியுமே...சமயத்தில் மூட்டை கூடதாக்குவான். அவன்ற தங்கச்சிதானே...”

“இப்ப ஏன் உதுகள் எல்லாம் பேசாமல் வா....”

இருவரும் உள்ளே வருவதைப் பார்த்து விட்டு மனோகரி உட்பக்கம் திரும்பி ‘அம்மா’ என்று கூப்பிட்டாள்.

விறாந்தை ஓரம் ஈலிசேரில் மாமா படுத்திருந்தார். அவருக்கு ஒரு பக்க கையும் காலும் லேசாக இழுத்துக் கொண்டு விட்ட தில் நாலு வருஷமாக படுக்கைதான். தடியுன்றி மெதுவாய் முற்றத்தில் நடப்பார். மற்றும்படி ஈலிசேர்தான் கதி.

வெளியே வந்த மாமி “என்ன தம்பியவை காலமை நேரத்தில் வந்திருக்கிறீங்கள்..... என்றாள்.

“தேவானர மோர்ட்டர் சைக்கிள் திருத்த எடுத்துக் கொண்டு போக வேணும் மாமி.”

“ஆ... வாங்கோ உள்ள ஹாலுக்குள்ளதான் நிற்குது.” “னோகரி கொஞ்சம் ஒதுங்கி நிற்க அவர்கள் ஹாலுக்குள் போனார்கள்.”

கொஞ்சம் வசதியான வீடு. வீட்டின் ஒல்வொரு செழுமை யிலும் வசதியிலும் தேவாவின் உழைப்பு இருந்தது. அழகான ஷெட்கள் மேலிருந்து தொங்கின. குழல் விளக்குகள் சுவரில் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. கரண்ட இல்லாத இந்த நேரத் திலும் பாவனையில் இருப்பதுபோல பளிச்சென்று இருந்தது.

மூலை மேஜையில் ‘ரெவில்ஷன்’ துணி போர்த்தப்பட்டு இருந்தது. அந்த நாட்களில் சனி ஞாயிறுகளில் இங்கே படம் பார்க்க மலர்விழி வந்து விடுவாள்.

இன்ன ரேடியோவில் செய்தித்தாள் கண்ணோட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

மனோகரிக்கு அடுத்த தங்கைகள் இருவரும் மேஜையில் இருந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். மலர்விழியுடன் ஏ எல் எடுக்கிறார்கள்.

ஹாலின் சுவரோரமாக நின்ற மோர்ட்டர் சைக்கிளை இரு வருஷமாக உருட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தார்கள்.

மனோகரி அதே இடத்தில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். மெல்லிய உயரமான தோற்றும.....மலர்ச்சியான முகம் அழகான கண்கள்.

சதானந்தன் அவளைப் பார்த்து விட்டு கண்களைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

மாமி செல்வாவிடம் கேட்டாள்.

“ தேவா எப்ப வாறுதெண்டு சொன்னவன்? ”

“ நாலு நாள் செல்லுமாம். ”

“ இந்தப்பிள்ளை கிளாவிக்குப் போனாலே நெஞ்சிடதான் ஒரு இடத்தில் இருந்து உழைக்க மாட்டாமல் இப்பிடி ஏன்தான் ஒடித்திரியதோ. மனோ போய் தேத்தண்ணி கொண்டு வா ”

“ வேண்டாம் மரமி. ”

“ பரவாயில்லை குடிச்சிட்டுப் போங்கோ. கெதியாய் கொண்டு வா ” மனோகரி உள்ளே போனாள்.

இரண்டு மோர்ட்டர் சைக்கிளையும் ஒரு பலமான கயிற்றி நால் இணைத்துக் கட்டினார்கள்.

“ யாழ்ப்பானத்தில் சாமான் எல்லாம் சரியான விலையாம்.”

மாமா பேப்பரை மடித்து வைத்து விட்டுச் சொன்னார்.

“ ஒமோஃ. அரிசி அறுபது ரூபாவுக்கும் மேலூம் விற்குதாம் தேங்காய் அம்பது ரூபாயாம். தேவா சாக்குச்சாக்காய் தேங்காய் தான் கட்டிக் கொண்டு போகுது. ”

“ இப்பிடி ஒரு காலமும் சாமான் விலையேறேலை சனம் என்ன தான் செய்யுங்களோ...”

மனோகரி டைம்ஸர்களை தட்டில் வைத்து கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“ நந்தாவைக்கு மாக்ஸ் வரப்போகுதாம் ஸ்கூல்ல கதைச் சவை ” என்றாள்.

“ நந்தாவும் அதைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கு ”

“ நந்தா கட்டாயம் மெடிசினுக்கு எடுப்பும் கிளிநொச்சியில் எப்பிடியும் மூன்றுபேரை எடுப்பினம். அதக்குள்ள ஒரு ஆளா நந்தா வரும். ”

“ என்னவோ பார்ப்பம். ”

முடித்த டம்ளர்களை வைத்து விட்டு அவர்கள் சொல் விக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

சதானந்தன் தேவாவின் மோர்ட்டர் சைக்கிளில் இருக்க செல்வா முன்னுக்கு அதை இழுத்துக்கொண்டு போனான்.

கராஜ் வாசலை அடந்ததும் கயிறை அவிழ்த்துக்கொடுத்து விட்டு செல்வா—

“ நான் வானியாக்கு போகவேணும் சதா வரட்டா? ”
என்று சொல்விக் கொண்டு போய்விட்டான்.

சதானந்தன் விறாந்தையில் மோர்ட்டர் சைக்கிளை ஏற்றினான்.

“ ஏனாம் அண்ணே ஸ்ராட் ஆகுதில்லை? பிளக்கில் கரண்ட வாறது காணாதாமா? ”

கதிர் கேட்டான்.

“ என்னவோ தொயேலையடா. பார்ப்பம்? ” என்று அதை ஆராயத் தொடங்கினான்.

கைகள் வேலையில் ஈடுபட்டாலும் மனம் மனோகரியை நினைத்துக் கொண்டிருந்தது.

சிறுவயதிலிருந்து பழகுவதால் அவன் எப்போதும் இயல் பாகவே கதைப்பாள்.

அவனுக்கு உள்ளர அவன் மீது ஒரு நேசம் படிந்து போய் விட்டிருந்தது.

அம்மாவுக்கு அவன் மனோகரியை செய்ய வேண்டும் என்று ஒரே ஆசை ஆனால் மாமி என்ன சொல்வாளோ என்றுபயம் அந்தக் குடும்பத்தில் தேவா தனித்து உழைத்தாலும் ஓரளவு வசதியாகவே இருந்தார்கள்.

தேவா கடை வைத்திருந்த போதும் லொறியில் சாமாக்கள் ஏற்றி வந்து விற்றபோதும் நல்ல வருமானம் இருந்தது.

போன வருஷம் நொச்சி மோட்டையில் அவனது லொறியை ஆமி எரித்து விட்டது. தேவா மயிரிமையில் தப்பி ஓடி வந்தான்.

அடுத்தடுத்து ஏற்பட்ட அடிகளினால் தேவா தளர்ந்து போய் விடவில்லை. இயல்பாக இருந்த தைரியமும் புத்திசாலித்தனமும் சுறுசுறுப்பும் அவனைக் கைவிடவில்லை.

இப்போது ஆறு மாதமாக கிளாலியால் வியாபாரம். தேவா வினால் சும்மா இருக்க முடியாது. மூன்று தங்கைகளைக் கரை சேர்க்கும் கடமையுள்ள அண்ணாகத்தான் செயல் படுகிறான். சதானந்தனுக்கு தன் மனதை வெளிக்காட்ட பயமாக இருந்தது அம்மா எப்போதாவது முன்முனுத்தாலும் அடக்கிவிடுவான்.

ஆனால் செல்வாவிடம் தன் மனதை மறைக்கமுடிய வில்லை. அவன் செய்கின்ற கேளியும் கிண்டலும் மனதுக்கு சந்தோஷத் தைத் தருகிறது.

“அண்ணே.”

கதிர் கூப்பிட்டான்.

சதானந்தன் திரும்பிப் பார்த்தான்

முன்வெட்டில் ஒரு மோர்ட்டர் சைக்கிளைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான் கதிர்

“எத்தினை தரம் ‘கிக்’ பண்ணிப்போட்டன் அண்ணே,
‘ஸ்ராட் எடுக்குதில்லை’”

“கறண்ட நல்லாய் வருகுதே.....”

“கறண்ட மனியாய் அடிக்குது. பிளக்கும் புதிக்.”

“பெற்றோலில் ஒடுற மோர்ட்டர் சைக்கிளை மண்ணெண்ணையில் ஒடிஞால் பிரச்சனைதானே வரும். கெதியாய் ஸ்ராட் எடுக்காது. இது சி.டி மொடல். ஊதியே ஸ்ராட் எடுக்கலாம் பிளக் மூடியை கழட்டிப் போட்டு வயரை பிளக்கில் முட்டாமல் கொஞ்சம் தள்ளி வைச்சுப் பார். பத்தும்.”

“எல்லாம் செய்து பார்த்திட்டன் அண்ணே.”

“நான் இதை விட்டு வரேலாது. சோதி அண்ணே! உதை ஒருக்கா பாருங்கோ.....”

பரஞ்சோதி எழுந்து கதிரிடம் போக அவன் தன் வேலையை கவனித்தான்.

6

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை.

கராஜ் பூட்டப்பட்டிருக்கும்.

அன்றைக்கு சதானந்தன் ஆறுதலாக. வீட்டில் இருப்பான் செல்வா நின்றால் வந்து கலத்துக் கொண்டிருப்பான்.

மத்தியானம் சாப்பிட்டு விட்டு மற்றத்தில் மாமர நிழவில் சாக்குக் கட்டிலைப் போட்டுப் படுத்திருந்தான்.

மலர்விழி வருகின்ற ஆவணிக்கு ஏ. எல். பரீட்சை எடுப்பதால் விறாந்தை ஓரம் இருந்த மேஜையில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அம்மா விறாந்தைத் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தாள். மூன்றரை மணி வெய்யில் எரித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த வெய்யில் அவர்களைத் தாக்கவில்லை. அடர்ந்த மரங்கள் நின்றதால் முற்றத்தில் நிழல் விழுந்திருந்தது.

அதே நேரம் வாசல் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு மாமி உள்ளே வந்தாள். மாமி மிகவும் அழகானவள். மாயியின் அந்த அழகுதான் பிள்ளைகளுக்கும் அப்படியே வந்திருக்கிறது. எப்போதும் நல்ல சேலை கட்டிக் கொண்டு பெரிதாய் பொட்டு வைத்து பளிச்சென்றிருப்பாள். அவளின் மிடுக்கான தோற்றத் திற்கும் பேச்சுக்கும் யாரும் பயப்பட வேண்டி இருக்கும். மாமி எப்போதாவது இங்கே வருவதுண்டும்.

அம்மா பரபரப்புடன் எழும்பி

“வாங்கோ மச்சாள்” என்று வரவேற்றாள்.

மாமி வந்து விறாந்தையிலேயே தூணில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

“ என்ன மச்சாள்..... இந்த வெய்யிலுக்குள் வந்திருக்கிறீங்கள்.”

“ நான் இந்தப் பக்கம் கனகு விட்ட தேங்காய்க் காசு வாங்கிக் கொண்டு வாறன். பின்ன இதில் வந்திட்டுப் போவம் எண்டு வந்தனான். மலர் கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டு வா பிள்ளை”

“ மாமிக்கு தேசிக்காய் கரைச்சுக் கொண்டு வா மலர்” என்று அம்மா சொல்ல மலர் எழுந்து குசினிக்குப் போனாள்

தொன்றதன் மாமியைக் கண்டதும் எழுந்து சாக்குக் கட்டி விலேயே அமர்ந்திருந்தான்,

அப்போது அறைக்குள்ளிருந்து வெளியே போக ஆயத்தமாய் இரண்டு கொப்பியுடன் வந்த நந்தா எல்லோருக்கும் பொது வாய் போயிட்டு வாறன் என்று சொல்லி விட்டு வெளியே போனான்.

“ நந்தா எங்க கொப்பியோட போகுது ? ”

மாமி கேட்டதுக்கு அம்மா பதில் சொன்னாள்.

“ ரியூஷனுக்கு ”

“ ரியூஷனுக்கோ. ” “இன்னும் என்ன படிக்குது. ”

“ படிக்க இல்லை மச்சாள். சொல்லிக் குடுக்க... ”

“ எங்க ? ”

“ உதில் கரடிப் போக்கில் செய்னால் சென்றர் ரியூட்டரி இருக்கல்லே. நந்தா சும்மா இருந்தான் அதில் வந்து படிப்பிக்கச் சொல்லி மரியதால் சேர் சென்னவர். காசும் தருகின்ம் முந்தி அந்த நாளில் நாங்க கஷ்டப்பட்டபோது நந்தான்ற கெட்டித்தனத் தெப் பார்த்து ஒரு வருஷமாய் காசு வாங்காமல் தன்ற டியூட் ரியில் படிக்க விட்டவர். அவற்ற உதவியாலதான் அவன் இவ்வளவு படிச்ச வந்தவன்.”

‘ அப்ப கட்டாயம் போய்ப் படிப்பிக்கத்தான் வேணும். படிச்ச படிப்பும் மறக்காமல் இருக்கும். ’

மலர்விழி கொண்டு வந்து தேசிக்காய்த் தண்ணி கொடுக்க வாங்கி மட மட வென்று குடித்தாள்.

விறாந்தையில் இருந்த படியே சுற்றிலும் உள்ள தென்னை மரங்களை நிமிர்ந்து வரிசையாய்ப் பார்த்தாள்.

“ தேங்காய் பிடுங்கலாம் போல கிடக்கு ”

“ ஓம் மச்சாள். விழுந்த தேங்காயில் நாங்கள் இருபத் தெட்டு தேங்காய் எடுத்தனாங்கள். ”

என்று அம்மா கணக்குச்சொன்னாள். இனி அதற்கு ஒரு விலை போட்டு மாமிக்கு காசு கொடுக்க வேண்டும்.

“ ஒலையள் பின்னிற நீங்களே... ”

“ ஓம் மச்சாள். பிள்ளையள் பின்னிறதுகள். நூறு மட்டை கிடுகு ஆயிரம் ரூபா போகுது. ஒரு எழுபது மட்டை பின்னி சேர்த்தாச்சு. மிச்சம் பின்னி நூறு ஆக்கிப் போட்டு குடுக்க வேணும்.

“ கண்ட ஆட்களிட்டயும் போய் ஒலை கேட்டுப் போடா தேங்கோ. இதில் விழுகிறதையே எடுத்துப் பின்னுங்கோ. ”

மாமியின் வார்த்தைகள் அம்மாவை லேசாய் தாக்க-

“ ஓம் மச்சாள் ” என்று மெல்லிய குரவில் சொன்னாள்.

“ நாளைக்கு தேங்காய் பிடுங்க ஒரு ஆளை அனுப்பிறன். நின்று புடுங்குவியங்கோ. அவனே உரிச்சும் கொண்டு வந்து தருவான். இப்ப இங்கயே தேங்காய் பத்து பதினெஞ்சு விற்குது. போகிற போக்கில் என்னண்டு சீவிக்கிறதோ தெரியாது. நீங்களும் வயல் செய்திருந்தா சாப்பாட்டுக்காவது நெல் லுவரும்; ”

“ அதுக்கென்ன மச்சாள் செய்யிறது. இன்னும் காணி மீனேலை ஈடு வைச்ச கராஜைக்குக் கட்டி அதுவும் ஏரிஞ்சு போச்சு. வட்டி ஏறிக்கொண்டு போகுது அதால் நாங்கள் குத் தகைய வாங்காமல் விட்டிருக்கிறம்.

“ ஏன் சதா...அதை மீண்டிட்டால் ஏதோ குத்தகைக்காவது குடுக்கலாமதானே. வருஷத்தில் பத்து மூட்டை நெல்லாவது வரும். ”

“ மீள வேணும் மாமி. சான் ஏற முழும் சறுக்கின் கதை மாதிரிதான் நினைச்சாலும் முடியுதில்லை. ”

மாமி ஐந்து மணி வரை இருந்து கதைத்து விட்டுப்போனாள்

மலர்விழி புத்தகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு பின்பக்க மாமர நிழலுக்குப் போய் விட்டாள்.

அம்மா மாமி போன திக்கை ஒரு நிமிஷம் பார்த்து ஸிட்டு சதான்ந்தனிடம் திரும்பினாள்.

“ நீயும் கராஜ் வைச்சு தொழில் செய்யிறாய். உனக்கும் விட்டுப் பொறுப்பு. பிறத்தியில் இருந்து ஒரு பொம்பிளை வந்தால் எங்கட பண்ணையை பொறுத்து நடப்பாளே. இந்த மச்சாள் மனம் வைச்சு மனோகரியை உனக்குத் தந்தால் எவ்வளவு நல்லது. அதுவும் மாமி மாமி என்னு என்னில் உயிரை விடும்.

அம்மாவின் அங்கலாய்ப்பு அவனுக்கு சிரிப்பைத் தந்தது.

“ நீங்க சும்மா யோசிக்காமல் இப்பிடிக் கதைக்காதேங்கோ தேவா தன்ற வசதிக்கு எங்கேனும் நல்ல இடத்தில் கட்டிக் குடுக்க நினைச்சிருக்கும். லட்சக்கணக்கில் கடன் இருக்கு எங்க ஞக்கு, ஆற்ற வாயில் விழுந்து எழுங்ப வேண்டி இருக்கோ என்னு பயந்து கொண்டிருக்கிறன். இதுக்குள்ள உங்கட ஆசை இப்பிடி இருக்கு. வெளியில் கதைச்சுப் போடாதேங்கோ.”

“ ஏனப்பு உனக்கு என்ன குறை. கட்டினால் நல்லாய் வைச்சிருப்பாய்தானே. இந்தக்காலத்தில் காசு பணம் என்னத் துக்கு...வீடோ வாசலோ ஒரு குண்டு போட்டாங்கள் எண்டால் எல்லாம் போச்சது,

“ என்ன இருந்தாலும் அது ரீச்சராய் இருக்கேக்க நான் ஒரு மெக்கானிக் தானே. கொஞ்சம் பொருத்தம் வேண்டாமே...”

“ ஆம்பிளைக்கு உழைப்பும் நல்ல குணமும்தான் முக்கியம். அண்ணைக்கு நல்ல விருப்பமாய் இருக்கும். மச்சாள் தான் என்ன சொல்லுவாவோ தெரியேலை. ”

“ அம்மா.....வாயைக் குடுத்திட்டுப் பிறகு கவலைப்படா தேங்கோ மாமியைப் பற்றித் தெரியும்தானே. ஏதும் கதைக் கப்போய் சுள்ளெண்டு விழுந்தா எண்டால் பிறகு அழுது கொண்டுதான் இடப்பீங்கள். இந்தக்கதையே கதைக்க வேண்டாம். பேசாமல் இருங்கோ, ”

அம்மா ஒரு நிமிஷம் அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்து விட்டு

“ ஏன் தம்பி மனோகரியை உனக்குப் பிடிக்கேலையே? ” என்று கேட்டாள்.

அந்தக் கேள்வியில் மனது ஒரு தட்டவை அதிர்ந்தது. இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது...?

அவளைப் பிடிக்கேலை என்று அம்மாவிடம் சொல்ல முடியுமா? அல்லது பிடிக்கிறது என்றாவது சொல்ல இயலுமா?

“ நான் அதைப்பற்றி ஒண்டும் யோசிக்கேலை அம்மா. எங்கட சுமையைத் தீர்க்க ஏலாமல் கிடக்கு. அதுக்குள்ள உந்த நினைவு என்னத்துக்கு ? ”

அவன் அப்படிச் சொன்னதும் அம்மாவின் முகம் வாடிப் போய் விட்டது.

அந்த மெலிந்த முகத்தில் கவலையும் ஏக்கமுக் கலந்து பரவியது.

“ முத்த பிள்ளையாய் பிறந்ததுக்கு உனக்கு நெடுகவும் கரைச்சல் தான். அதுதான் கொஞ்சம் வசதியான உதவியுள்ள குடும்பத்தில நீ கட்டினால் தான் ஏதோ மிச்சக் காலத்துக்கும் இந்த குடும்பத்தையும் கவனிக்கலாம். குறைஞ்சது நந்தா ஆட்படுகிற வரைக்குமாவது. அதுக்கு மனோகரி இங்க வந்தால் சரி.”

“ ஐயோ அம்மா உங்களுக்கு சொல்லுறது விளங்கேலையே. இப்ப எனக்கு கல்யாணத்துக்கு என்ன அவசரம்.....இந்த கடனு கள் அழிஞ்ச கொஞ்சம் செதியாய் இருக்கிற நேரம் வரட்டும். பிறகு வேணுமெண்டாப் பார்ப்பம்.

“ அப்ப உன்கும் விருப்பம் இருக்குது. என்ன.....” அம்மா வின் இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று ஒரு நிமிஷம் விழித்தான்.

பிறகு ஒன்றும் பேசாமல் மாமரக் கிளைகளையும் தென்னோலைகளையும் பார்த்தான்.

அம்மா மனதுக்குள் புகுந்து ஆராய விரும்புகிறவள் போல கதைத்தது அவனுக்கு கொஞ்சம் திகைப்பை தந்தது.

“ என்னவோ ஒவ்வொருத்தரின்ற தலையெழுத்து. ஆரை ஆருக்கெண்டு எழுதி வைச்சிருக்கோ.

அம்மா சலித்துக் கொண்டே எழுந்து உள்ளே போனாள்.

அம்மா பாவம் வாழ்க்கையில் எந்த சந்தோஷத்தையும் அனுபவித்திராதவள். அப்பா கூட அம்மாவை சந்தோஷமாய் வைத் திருக்க நினைத்ததில்லை. இனியாவது இவள் நிம்மதியாக இருக்க வேண்டும்.

மனோகரி இங்கே வருவது அம்மாவுக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தை தருகின்ற விஷயம். ஆனால் அது நடக்க முடிகின்ற விஷயமா என்பதுதான் தெரியவில்லை.

அவன் யோசனையுடன் வெகுநேரம் அமர்ந்திருந்தான்.

அடுத்த நாட்காலை.

அம்மா தோய்த்துப் போட்ட கறுப்பு ஜீன்சும் கரும் நீல ஷேர்ட்டெட்டியும் போட்டுக் கொண்டு கராஜாக்கு புறப்பட்டான் சதானந்தன். மாமி வீட்டுக்கு கிட்ட அவன் வந்த அதே நேரம் மனோகரியும் கேற்றை விட்டு மோட்டில் சைக்கிளில் திரும்பி னாள்.

சிவப்புப் பூக்கள் நிறைந்த சேலையும், தோளில் பையும் இழுத்து ‘கிளிப்’ பண்ணி பின்னிவிடப்பட்ட பின்னலும் அந்த காலை நேரத்தில் அவள் அழகை பல மடங்கு அதிகரித்துக் காட்டியது.

அவனைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே அவனுக்குப் பக்கத்தில் சைக்கிள் ஒடி வந்தாள்.

ஓரு நிமிஷம் தன் கொழுப்பு கறை மறையாத ஜீன்ஸ்லைக்காக வும் ஷேர்ட்டுக்காகவும் மனதோடு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டான்

“என்ன கராஜாக்கா?

திரும்பிப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“இந்த காலமை நேரத்தில் வேற எங்க போறது? ”

அவள் உதட்டை மடித்துக் கொண்டே தலையைச் சாய்த்து

“என் ஓரு ஆளுக்கு எத்தினை இடத்தில் அலுவல் இருக்கும்.... என்றாள்.

“எனக்கு ஓரு அலுவல்தான் இருக்கு....”

“அது சரி. கராஜ் தான் உங்கடை உலகம் போல கிடக்கு...”

இருவரும் ரயில்வே தண்டவாள ஏற்றத்தில் ஏறி கந்தசாமி கோவிலின் முன்புறம் பிரதான வீதியில் திரும்பினார்கள். இப்படி இவளுடன் சேர்ந்து போவது உள்ளார பயத்தைத் தந்தது.

யாராவது பார்த்து விட்டு மாமியிடம் சொல்லிவிட்டால் மாமி கள்ளென்று ஏதும் சொல்லி விடக்கூடும் என்ற பதப்படம் அவனுக்கு.

அவள் அது பற்றி யோசிக்காமல் கடைத்துக் கொண்டே வந்தாள். தன் மீது எந்த வித்தியாச நினைவும் இல்லாத படியால் தான் இவ்வளவு இயல்பாகக் கடைக்கிறாரோ என்று ஒரு விளாடி நினைத்தான்.

அந்த நினைவு மனதை உடனும் வாடச் செய்து விட்டது. கராஜ் வந்ததும் அவன் சைக்கிளை நிறுத்த அவள் போயிட்டு வாறன் என்று சொல்லி விட்டு நேராகப் போனாள்.

கடைக்குள் வந்தவனுக்கு மனம் பரபர வென்றிருந்தது. செல்வா நின்றிருந்தால் என்ன சோடியாய் வாற்றிங்கள் என்று சிரித்திருப்பான்.

காலை எட்டுமணிக்கு அவள் ஸ்கூலுக்கு போகும் போதும் மத்தியானம் இரண்டரை மணிக்கு அவள் ஸ்கூல் விட்டு திரும்பும் போதும் அவளை பார்ப்பதற்காகவே வாசலில் ஏதும் வேலை இருப்பது போல் படபடப்படுன் நின்று கொண்டிருப்பதை செல்வா எத்தனை நாட்கள் பகிடி பண்ணியிருப்பான்.

“ நீ அங்க வாய் பார்த்துக்கொண்டு நட்டை மாத்திப் பூட்டிப்போடாதோ” என்பான்.

சதானந்தன் உள்ளே வந்த போது கதிர் தேவாவின் மோர்ட்டர் சைக்கிளை அமுத்தித் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான்

“ வேலை முடிஞ்சுது கதிர். ஒருக்கா நீயும் ஓடிப்பார் ”

கதிர் ஏறி அமர்ந்து சிறிது தூரம் ஓடி விட்டு வந்தான்.

“ மணியாய் ஒடுது அண்ணை. இந்த மொடல் ஓட்டத்துக்கு நல்ல இதம். என்ன இப்ப ஒரு முப்பது எண்டாலும் பெறும்.

“ ஒரு பக்கத்தில் ஏத்தி விடு கதிர். பின்னேரம் கொண்டு போய் விட்டிட்டு வருவம்.”

“ அண்ணை ! ஒரு எம். டி நெண்டி தன்னட்ட நிற்குதாம். வித்துத்தரச் சொல்லி கோபாலன்னை வந்து சொல்லிப்போட்டுப் போறார்.

“ எவ்வளவாம் காகி ? ”

“ அது சொல்லேலை. பார்த்துக் குடுக்கட்டாம்.”

சதானந்தன் கொஞ்சம் யோசித்துக்கொண்டு நின்றான்.

“ சோதி அண்ணே! எம். டி நென்டி ஒரு முப்பத்தைஞ்சோகுமே? ” அவர் ‘ம்’ என்று தலையாட்டினார்,

“ சரி முதல்ல சைக்கிளைப் பார்ப்பம்.

“ ரெண்டு மாசத்துக்கு முள்ளால் எங்களிட்ட வந்த சைக்கிள் தான்னை றிங்ஸ் போட்டுக் குடுத்தனாங்கள்.”

சதானந்தன் இப்படி வாகனங்கள் விற்றுக் கொடுப்பதுண்டு இதில் ஐநாறு ஆயிரம் என்று கொமிஷன் வரும்.

பழைய மோர்ட்டர் சைக்கிள்களையும் உதிரிப்பாகங்கள் பிரிப்பதற்கு யாராவது குறைந்த விலையில் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். உதிரிப்பாகங்களாக விற்றால் அதிலும் கொஞ்சம் லாபம் வரும்.

சோதி அண்ணைக்கும் கதிருக்கும் காலை மாலை இரண்டு நேர மடியும் மதியச்சாப்பாடும் பக்கத்துக் கடையில் இருந்து எடுத்துக் கொடுப்பான். ஒரு நாளைக்கு சோதி அண்ணைக்கு நாறு ரூபாவும் கதிருக்கு எழுபத்தைஞ்சீ ரூபாவும் கொடுக்கிறான்.

பொங்கல், வருஷப்பிறப்புக்கு ஆளுக்கு ஐநாறு ரூபா தனியாகக் கொடுப்பான்.

அவன் கொடுப்பதற்கு மேலாக அவர்கள் விசவாசமாக உழைப்பது தான் அவனைப் பொறுத்தவரை ஆறுதலான விஷயம்.

சுவரோரம் நின்ற மோர்ட்டர் சைக்கிளின் பக்கம் திரும்பி னான்.

சற்றுத்தள்ளி பரஞ்சோதி தரையில் அமர்ந்தபடி சாவியால் ஏதோ திருகிக் கொண்டிருந்தார்.

“ உந்த சைக்கிள் பிக்கப் காணாது. வால்கிறாம் பண்ணிப் போட்டு ஒயிலையும் மாத்தி விடுங்கோ அண்ணை. ஊதி ஊதி ஒயிலெல்லாம் மன்னெண்ணெயோட கலந்து போச்சு. இப்ப இஞ்சின் ஒயில் ஆயிரம் ரூபா விற்குது. அது விலை எண்டு மரக்கறி ஒயிலை விட்டு சனம் இஞ்சினையே பழுதாக்கிப் போடுதுகள். இந்த வேலையை இப்பவே முடிச்கப் போடுங்கோ அண்ணை. ”

பரஞ்சோதி தலையாட்டி விட்டு குனிந்து சாவிகளை எடுத்தார்.

“ ஒரு சாக்கு போட்டுக் கொண்டு இருந்து வேலை செய் யுங்கோ அண்ணே. உடுப்பு உதவாமல் போகும். ”

அவர் அதற்கு எதுவும் சொல்ல வில்லை.

மண்ணெண்ணெய்க்குள் ஊறப் போட்டிருந்த நட்டுக்களை கை வைத்து அலசிக்கொண்டிருந்தார்.

“ காலமயிலயிருந்து சோதி அண்ணே ஒரு மாதிரித்தான் இருக்கிறார். ”

கதிர் மெல்லிய குரவில் சொன்னான்.

சதானந்தன் கவலையோடு அவர் முகத்தைப் பார்த்தான்

கடந்த இரண்டரை வருஷமாய் அவர் அனுபவிக்கின்ற துங்பம் அவரது நாற்பத்தெட்டு வயதை ஐம்பத்தெட்டு வயதாகக் காட்டியது.

அவர் சந்தோஷமாய் சிரித்துக் கதைத்து யாருமே பார்த்த தில்லை. செல்வா ஏதும் பகிடிக் கதைகள் சொன்னால் கூட அவர் தன்பாட்டில் பேசாமலே இருப்பார்.

அவ்வளவு தூரம் மனதோடு அடிபட்டுப் போயிருந்தார் தொண்ணாறு ஜான் திருகோணமலையில் நடந்த பிரச்சனைகளில் தன் மனைவி பிள்ளைகளை இழந்தவர் அவர்.

சண்டை தொடங்கிய நேரம் அவர் வேறு அலுவலாக மூல்லைத்தீவுக்கு தங்கையின் வீட்டுக்கு வந்து விட்டார். பிரச்சனைகளுக்கு நடிவே தன் வீட்டுக்கு அவரால் திரும்பிப் போக முடியாமல் அவர் பட்டபாடு.....

மனைவி பிள்ளைகளைப் பற்றின சரிபான தகவல் எடுக்க முடியவில்லை. வீட்டுக்குள் இருக்கும் போதே ஆமி கூட்டு விட்டது என்று சிலர் சொன்னார்கள். வீட்டுடன் சேர்த்து ஏரித்து விட்டார்கள். என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

திருகோணமலையில் தங்கள் பக்கத்தில் இருந்த ஆட்களை தேடித்திரிந்து மனைவி பிள்ளைகள் பற்றி விசாரித்துப் பார்த்தார். பக்கத்து ஆட்களிலும் பல பேர் இல்லை. தப்பி ஒடி வந்த வர்களுக்கும் விபரம் தெரியவில்லை.

எவ்வளவு அலைந்தும் மூன்று மாசம் வரைக்கும் தங்கள் வீட்டுப் பக்கம் கூட அவரால் போக முடியவில்லை.

அப்போதெல்லாம் தான் பட்ட பதை பதைப்பை பட்ட வேதனையை அவனுக்குச் சொல்லிச் சொல்லி அழுதிருக்கிறார்.

முன்று மாதங்களுக்கு பிறகு போய் எரிந்து இடிந்து போன வீட்டைத் தான் பார்த்தார்.

அதற்குள் எலும்புக் கூடுகளாவது இருக்கக் கூடுமோ என்று கூட பார்க்க முடியாமல் எல்லாம் சிறைந்து போய் இருந்தது. இதற்குள்தான் மனைவியும் பிள்ளைகளும் புதையுண்டு போனார் களோ என்று நாட்கணக்கில் மாதக்கணக்கில் அழுது கொண்டே இருந்தார்.

அறிவு நினைவில்லாமல் அழுது கொண்டே இருந்தவரை தங்கையும் தங்கையின் கணவருமாய் தாங்கி தங்களுடன் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்

மூல்லைத்தீவில் பிரச்சனை காரணமாய் தங்கை குடும்பத் தவர்களும் புதுக்குடியிருப்புக்கு இடம் பெயர்ந்து வந்தார்கள்.

அதற்கு மேலும் அவர்களுடன் இருக்க இயலாமல் தோளில் போட்டிருந்த துண்டுடன் கிளிநொச்சிக்கு வந்தார்.

தற்சயலாக இவனுடன் கராஜில் வந்து சேர்ந்து கொண்டார். தனது உழைப்பை தங்கை குடும்பத்துக்கு புதுக்குடியிருப்புக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்.

இவருக்கு ஏற்பட்ட நிலமை மாதிரி யாருக்கும் ஏற்படக் கூடாது என்றுதான் சதானந்தன் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வான்.

வீடு வாசல் போனது பற்றியும் பார்த்திபனின் இழப்பு பற்றியும் நாங்கள் படும் கவலையைவிட எத்தனையோ மடங்கு அதிகமாய் கவலையை அவர் அனுபவித்துக்குக் கொண்டிருக்கிறார்.

சதானந்தன் ஆற்றாமையுடன் அவரைப்பார்த்தான். நரைத்த மயிரும் ஒல்லியான முகத்தில் நரை கலந்த மெல்லிய தாடியுமாக ஒடுங்கிப் போய் இருந்தார்.

மாலை நாலு மனிக்கு செல்வாவின் மோர்ட்டர் சைக்கிள் வாசலில் வந்து நின்றது. செல்வாவுக்கு பின் இருக்கையில் இரண்டு இளம் பெண்கள் பிரயாணப் பைகளுடன் நெருக்கிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தார்கள்.

8

செல்வாவடன் அந்தப் பெண்களைப் பார்த்ததும். அவன் வவுனியாவிலிருந்து இவர்களை ஏற்றி வந்திருக்கிறான் என்பது புரிந்தது. ஒரு வேளை தெரிந்தவர்களாகவும் இருக்கலாம்.

மோர்ட்டர் சைக்கிள் நின்றதும் அந்தப் பெண்கள் இறங்கி முன் விறாந்தை ஒரம் வந்து நின்றார்கள்.

செல்வாவும் இறங்கிக் கொண்டே

“ கதிர் . . . கொஞ்சம் பின் ரயருக்கு காத்து அடிச்ச விடு” என்றான்.

கதிர் பழ்முடன் போக செல்வா உள்ளே வந்தான்.

“ ஆரடா ஆட்கள் ”

“ ஆருக்குத் தெரியும். வவுனியாவிலிருந்து என்னை ஹய ருக்குப் பிடிச்ச வருகினம். ”

“ அட உன்னை நம்பி ஏறி வந்ததுகளே.....”

சதானந்தன் சிரிப்புடன் கேட்டான்.

“ எனக்கும் அதுதான்ரா விளங்கேலை. என்னை மாதிரி அட்களோட துணிஞ்சு ஏறி வருகுதுகள்தானே. நான் எண்ட படியால் பரவாயில்லை. உங்க எல்லாரும் ஒரு மாதிரி இருப பாங்களே... சரியான விசருகளாக்கிடக்கு. ”

‘ எங்க போக எண்டு வந்தவை . . .’

“ யாழ்ப்பாணம் போகத்தான் வந்தவை. பாங்கில வேலை செய்கிறதுகளாம் ஏதோ எக்ஸாம் எடுக்க கொழும்புக்கு போயிட்டு வருகினம். இப்ப ஆலங்கேணி வரைக்கும் போக எண்டுதான் வந்தவை. இப்ப படகு ஒடேலைத்தானே. முரசுமோட்டையில்

சொந்தக்காரர் இருக்கின்மாம். அங்க கொண்டு போய் விடச் சொன்னவை. காத்து கொஞ்சம் குறைஞ்சியிருக்கு அது தான் அடிச்சுக் கொண்டு போவம் எண்டு நின்டனான். ”

கதிர் காற்றழித்து முடிந்ததும் டயர் அமுத்திப் பார்த்து செல்வா ஏறிக் கொண்டான். அந்தப்பெண்ணும் பின்னால் ஏறிக் கொள்ள மோர்ட்டர் சைக்கிள் ஒரு உறுமலுடன் கிளம்பிப் போனது.

காலம் என்னமாய் மாறிப்போய்விட்டது. முகம் தெரியாத ஆண்களுடன் எல்லாம் இவ்வளவு நெருக்கமாய் அமர்ந்து பிரயாணம் செய்ய முடிகிறது.

“ படகு ஒடாது எண்டு தெரியாமல் சனம் சனமாய் வந்து குவியுதுகள். இப்ப கிளிநோச்சி சாப்பாட்டுக் கடைக்காரருக்குத் தான் வியாபாரம் தடல்புடலாய் நடக்குது. யாழ்ப்பாணத்தில மீன் கிலோ இருந்தாறு முன்னாறு எண்டு விற்குதாம். இங்க அறுபது ரூபாதானே. நிற்கிற வரை மீனை வடிவாய்ச் சாப்பி இவம் எண்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்ம். ”

“ தென்லு விளையிற ஊர் எண்டபடியால் தான் இப்படி சனம் வந்து குவியிற மாதிரிக்கு இங்க தாக்குப்பிடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறம். இல்லாட்டி இங்கயும் பஞ்சம் தான் வந்தி ருக்கும் இப்படி இடை நடுவில வந்து நிற்கிறவை பாடும் பெரும் கரைச்சலாய் இருந்திருக்கும். உங்கட வயல் எப்பிடியடா கதிர்? ”

“ அது இந்தத் தரமும் வாய்க்கேலை யூரியாவை வர விடாமல் தடுத்த பிறகு விளைச்சலே இல்லையான்னை. அமோனி யாவை எப்படித்தான். போட்டாலும் விளையுதில்லை. நட்டம் தான். ரெண்டு ஏக்கர் செய்தே ஜயாவுக்கு மனம் வெறுத்துப் போச்சு. ”

“ ஒமடா. யூரியா போடாட்டி பயிரில் வேலை இல்லை. ”

“ நீங்கள் வயல் செய்யாததால் தப்பியிட்டங்கள் அன்னை இல்லாட்டி ஆயிரக் கணக்கில் நட்டம் வரும். யாழ்ப்பாணம் போகாததால் நெல்லும் விலை இல்லை. எவ்வளவோ செலவழிக்கிறதுக்கு நெல்லு நல்ல விலை வித்தாலும் பரவாயில்லை இது ஒரே வயிற்றெரிச்சல் தான். வயல் செய்தவன் பாடு நெஞ்சிடுதான். ”

ஈட்டில் இருக்கும் வயல்காணியை ஆற்றாமையோடு நினைத்துக்கொண்டான். சதானந்தன்.

அந்த நாட்களில் ஓரளவு லாபம் தந்த வயல்ட்டு...
கடவுளே..... எப்போது காணி மீளப் போகிறோமோ என்று
கவலையாக இருந்தது.

மாலை ஜிந்து மனியான போது செல்வா வந்தான்.

“ படிச்சு பாங்கில உத்தியோகம் பார்க்குதுகள். ஒரு மசன் ற்
இல்லாமல் கஞ்சத்தனம் பர்ர்க்குதுகள். ”

நிமிர்ந்த சதானந்தன் ‘என் என்ன விஷயம்’ என்று கேட்டான்

“ வவுனியாவிலிருந்து வாறதுக்கு பஸ் எடுக்கிற ரேட்டான்
நானும் எடுக்கிறது. முதலே சொல்லி முன்னாறுற்றம்பதுக்கு ஒம்
என்றுதான் வந்தவை. இப்ப இறங்கின உடன ரெண்டு பேரும்
சேர்ந்து முன்னாற்றம்பது தருகினம். எனக்கு வந்த கோபத்தில்...

சதானந்தன் சிரிக்குக் கொண்டே

“ உன்ற தமிழ் அதுகளுக்கு விளங்கேலையாக்கும். ” என்றான்

“ அது கான் நான் சொன்னன் காங்கச்சிமாரோ ஒரு ஆளுக்குத்
தான் முன்னாற்றம்பது ரூபா. ரெண்டு பேருக்கும் எழுநூறு
தாங்கோ எண்டு. தாங்கள் நினைச்சினமாம் ஒரு மஸிப்பக்க
முன்னாற்றம்பது ரூபா வாக்கும் எண்டு. ரெண்டு பேருமாய்
பகிர்ந்து கூடக்கலாம் எண்டுகாள் வந்தவையாம். நான் பின்னே
என் உங்களுக்கப் பக்கங்கில் சென்னொரு பின்னை நின்டதுதானே
அதையும் ஏத்தி வந்திருக்கலாமே பகிர இன்னும் குறையக் காசு
வந்திருக்குமே எண்டு கேட்டன். அவக்கு முகம் ஒரு மாகிரிப்
போயிட்டுது நூற்றம்பது ரூபாப்படி மண்ணெண்ணெண்டு அடிச்சக்
தானே நாங்கள் மோர்ட்டர் சைக்கிள் இடுறம். இத்தனைக்கும்
தகப்பன்மார் எஞ்சினியரும் டொக்டருமாம். வசதி இருக்கு.
ஆனா அற்பத்தனம் போகேலை பார்த்தியே.....”

“ அது சரி செல்வான்னை. அவையிட்ட காசு வாங்கியிட
மங்களே ? ” சதிர் கேட்டான்.

“ பின்ன வாங்காம ஆரம்பத்திலேயே வசதி இல்லை அண்ணை
எங்களைக் கூட்டிப்போனால் இவ்வளவு தான் தருவம் எண்டு
நேர்மையாய் கேட்டிருந்தால் நான் பாவம் பார்த்து கூட்டி வந்
திருப்பன்.

அதை விட்டிட்டு என்ன ஏமாத்த நினைச்சால் அதுக்கு
வேற ஆளைப்பார் எண்டு சொல்லிப்போடுவன். அப்பவும்
எழுநூறு ரூபா தரேக்குள்ள அம்பது ரூபாவைக் குறைக்க விடுங்

கோவன் எண்டு கேட்டதுகள், உங்களை பதினெட்டாம் போரில் இறக்கி விட்டிருக்கவேணும் . தெரியாத்தனமாய் கூட்டி வந்திட்டன் எண்டு சொல்லிப் போட்டுத்தான் வந்தனான். முழிச்சிக் கொண்டு நிற்கினம் . ”

“ பதினெட்டாம் போரோ? அது எங்கயண்ணை? ”

“ உனக்குத்தெரியாதே...பழைய முருகண்டிக்குப் பக்கத்தில் சரியான உயரமாய் ரோட்டுப் போகுதல்லே...அந்தக் காட்டுப் பிரதேசம் தான் ”

கதிர் ‘பக்’ கென்று சிரித்து விட்டான்.

சதானந்தனுக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

“ நீ உழைப்புக்கு எண்டு போறனியே...உந்த முஸ்பாத்திய ஞக்குத்தானே போறனி. உனக்கெண்டு எங்கயிருந்துதான் ஒவ்வொரு ஆட்களும் வாறவையோ தெரியேலை. ”

அப்போது வாசலில் இரண்டு இளைஞர்கள் வந்து தயங்கிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

“ என்ன வேணும் அண்ணை? ”

கதிர் எட்டிக்கேட்டான்.

“ கராஜாக்கு ஆர் சொந்தக்காரர்? ”

“ நாங்கள் எல்லாரும் சொந்தக்காரர் தான். என்ன விஷயம் சொல்லுங்கோ ”

மேஜை மீது சாய்ந்து நின்ற செல்வா சொன்னான்.

“ கெர்ஞ்ச பார்ட்ஸ் இருக்கு விலைக்கு எடுப்பீங்களே... ”

சதானந்தன் ‘என்னென்ன இருக்கு’ என்று கேட்டான்.

“ எம். டி. நென்டி பார்ட்ஸ்கள்தான் யப்பான் இக்னே சன் கொயில், நல்ல கொண்டிசனான் பின் ரயர், நல்ல சொக்கப்சோபர்... ”

“ கொண்டு வந்தனீங்களே... ”

“ எடுப்பீங்கள் எண்டால் கொண்டு வாறம். உடன் காசுதர வேணும். ”

சதானந்தன் கொஞ்சம் யோசித்து “ நீங்கள் எங்க இருக்கிறலீங்கள். ” என்று கேட்டான்.

“ நாங்கள் வட்டக்கச்சி ஆட்கள், எங்கட சைக்கிள்தான் பிரிச்சு விற்கிறம். ”

செல்வா சதானந்தனை ஓரக்கண்ணால் எச்சரிக்கை செய்ய அவன்

“ முதல்ல பார்ட்டிலை கொண்டு வாங்கோ பார்த்துத்தான் சொல்லவாம் ” என்றான்.

செல்வா கேட்டான்.

“ நீங்கள் வட்டக்கச்சியில் எவடம்?

“ அது கொஞ்சம் உள்ளுக்க போகவேணும். வயல்கரைப் பக்கம். ”

“ அங்க செல்லத்துரை ஒவசியரைத் தெரியுமே? ”

அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விட்டு

தெரியாது. நாங்கள் பிறகு வாறம். ”

என்று சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

“ சதா இவயின்ர முழி சரியில்லை. கள்ளச்சாமான் போல கிடக்கு. ”

இப்படி உதிரிப்பாகங்களாய் கொண்டு வந்து விற்பவர்களி னிடம் சதானந்தன் மிகவும் கவனமாக இருப்பான். முழுதான பழைய மோர்ட்டர் சைக்கிள் என்றால் பயமில்லாமல் வாங்கலாம்.

“ சதா உவையள் இனி வர மாட்டினம் பார் ”

செல்வா வாசலில் வந்து நின்று தெரு நீளம் பார்த்தான். அவர்கள் சிறிது தூரமுள்ள இன்னொரு கராஜ் வாசலில் நின்று விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ உதில ஏதோ இருக்கு, சொல்ல வேண்டிய இடத்தில சொல்லுறன் இரு வாறன். ”

செல்வா மோர்ட்டர் சைக்கிளில் வேகமாப் போனான்.

— தூமரைச்செல்வி

தீளிநொச்சி நகரில் சன நடமாட்டம் சிறிது குறைந்து போயிருந்தது.

இரவு கிளாவியில் படகு ஒடியதால் முதல் நாள் பின்னே ரமே எல்லா ஆட்களும் போய் விட்டார்கள். கோவில் மண்டபமும் சேர்ச்சும் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

சதானந்தன் கராஜாக்கு வந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தேவா மோர்ட்டர் சைக்கிளில் வந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் எண்ணைக் கையை சிலைத்துணியால் தடைத்துக் கொண்டே வாசலுக்கு வந்தான்.

“ எப்ப ராத்திரியே வந்தது? ”

“ ஓமடாப்பா. வர சாமம் ரெண்டு மணியாப் போச்சது...”

இரவு நித்திரையின்றி அலைந்த அடையாளமே தெரியாமல் பளிச்சென்று இருந்தான்.

அவன் எப்போதும் அப்படித்தான்.

மட மடவென்று கிப்ஸ் சாரம் புதிது மங்காமல் கட்டியிருப்பான். மடிப்பு கலையாத ஷேர்ட். எந்த நேரமும் தலைஇழுத்து பவுடர் வாசனையோடு இருப்பான். அவனுடைய நாடியில் இருக்கும் கறுப்பு மச்சம் அவனுக்கு தனியான அழகைக் கொடுத்தது.

“ என்ற அதிஷ்ட மச்சமாக்கும் ” என்று சொல்லிச்சிரிப்பான்.

அந்த நாட்களில் அவனது வியாபாரங்களுக்கு இந்த பளிச் சென்ற தன்மை தேவையாய் இருந்திருக்கிறது. மற்றவர்கள் மதிப்புக் கொள்ள உதவியிருக்கிறது.

தேவா இறங்கி வந்து —

“ மோர்ட்டர் பைக் இதமாய் இருக்கு சதா. இந்தா. ” என்று இரண்டு நூறு ரூபாய் தாள்களை மேஜையில் வைத்தான் ஆரம்பத்தில் அவனிடம் காசு வாங்க தயங்குவான்.

“ இங்க பார் சொந்தம் வேற, தொழில் வேற இரண்டையும் சேர்க்காதை... ” என்று பிடிவாதமாய் கொடுத்து விடுவான்.

எவ்வளவு என்று இவன் கேட்பதில்லை. வேலைக்குத் தகுந் தபாடி அவனே கொடுப்பான்.

“ யாழ்ப்பாணத்தில் சரியாய் கஷ்டப்பட்டுதுகள். மன்னெண்ணைய் முன்நூறு ரூபா விற்குது. பொழுதுபட்டா எத்தனையோ வீடுகளில் விளக்கு கொழுத்திறேலை. அதிகமாய் தேங்காய் எண்ணெயில் தான் கொழுத்துதுகள். சாப்பாட்டுக்கே சரியாய் கஷ்டப்பட்டுதுகள். வெளிநாடுகளில் இருக்கிற பிள்ளை குட்டியள் காசு அனுப்பேலை எண்டால் அரைவாசி சனம் சரியாய் போய்டுங்கள். ”

“ கொழும்புக்குப் போற சனங்களில் முக்கால்வாசி ஆட்கள் பிள்ளையிட்ட காசு வாங்கி வரத்தானே போறதுகள். ராத்திரி படகு ஒடினதால இங்க இருந்த சனம் எல்லாம் போயிட்டுதுகள். ”

“ ஒம் ஆனா ராத்திரியும் ஆமி பரா வைற் அடிச்சு கண் போர்ட்டாலும் அடிச்சவங்கள். நடுக்கடலில் சனம் கத்திக் குளறிக் கொண்டு தான் வந்ததுகள். பரா வைற் அடிச்சாங்கள் எண்டால் பட்டப்பகலில் இருக்கிற மாதிரி இருக்கும். பெடியள் அடிச்சவுடன் விட்டிட்டுப் போயிட்டாங்கள். இருட்டுக்க நெருப்புப் பொறி மாதிரி மாறிமாறி துவக்குச் சூடு நடக்கும். பார்க்க அதுவும் ஒரு விதத்தில் வடிவாய்த்தான் இருக்கும். ”

“ உயிரைக் கையில் வைச்சுக்கொண்டு போய் வர வேண்டிக் கிடக்கு. ”

“ தொடர்ந்து எங்கட பிரயாணங்களே ஆபத்தாய்ப் போச்சு. முந்தி ஒருக்கா ஜெற்றியால் வாறபோதும் அம்பிட்ட னான். அண்டைக்கு பாலத்தில் வரேக்க பொம்பர் குண்டு போட்டு கண்ணுக்கு முன்னால் ரெண்டுபேர் செத்தவை நான்

கடல் தண்ணிக்க விழுந்து கிடந்தனான். அண்டைக்கு உயிர் தப் புவன் எண்டே நினைக்கேலை. அதுக்குப்பிறகு என்ன எண்ட மாதிரி வந்திட்டுது. உயிரை வெறுத்து சிளாவியால் சாமான் கொண்டு போய் வாறும். அப்பிடி ஒரு தரம் போய் வந்து உழைக் கிற பத்தாயிரம் கண்ணுக்குப் படுகுதே தவிர அந்த உழைப் பிற்கு பின்னால் எங்கட உயிரைப் பயணம் வைக்கிற விஷயம் ஆருக்கு மனதில் படுகுது. ”

இவனுக்கு இருக்கிற தைரியம் யாருக்குமே வராது என்று சதானந்தன் நினைத்துக் கொண்டான்.

மற்றது சதா. இந்த சைக்கிளாக் குடுத்திட்டு வேற எடுப் பய் எண்டு பார்க்கிறன். சாமான்கள் ஏத்தி ஓடத்தக்கதாய் இருந்தால் நல்லது

‘‘ எம் டி நெண்டி மாதிரி வாங்க யோசிக்கிறியே ’’

“ ஒம் சதா எங்கயாவது நிற்குதே ..”

“ கோபாலன்னை தன்ர எம் டி நெண்டி விற்கப்போறா ராம். வித்துத் தரச் சொல்லி வந்து கதிரிட்ட சொன்னவர். நீ எடுக்கிறதெண்டால் போய்ப்பார்

“ எவ்வளவாம்? ”

“ காசு சொல்லேலை. முதல்ல போய்ப்பாரன் ”

“ நீயும் வாவன். ”

“ உனக்கு அவரைத் தெரியும் தானே நான் இடையில் என்னத்துக்கு. லிலையையும் நீயே பேசி வாங்கு ”

“ எண்டாலும் புரோக்கர் நீயல்லே. வந்தால் நல்லாயிருக்கும். ” தனக்கு கொமிஷன் கிடைக்க வேணும் என்பதற்காகத் தான் தன்னை இழுக்கிறான் என்பது புரிந்தது.

“ இப்ப வேலை இருக்கு தேவா. ”

“ அப்ப பின்னேரம் போவம். வேலையை முடிச்சிட்டு நில்லு, வாறன். ”

தேவா ஒரு உதையில் ஸ்ராட் பண்ணிக் கொண்டு போனான்,

“ தேவாண்ணையின்ற நல்ல சைக்கிள். என்னத்துக்கு மாத் தப் போறாராம். ஒடிக்கலன் கூட விடத்தீதவயில்லை. ஊதியே ஸ்ராட் பண்ணலாம். ”

“ ஒமடா. நல்ல கொண்டிஷனில் வைச்சிருக்குது.”

“ நல்ல சைக்கிளை ஏன் அன்னை வெளியில் விடுவான். நீங்கள் வாங்குங்கோவன்.”

“ இப்ப அதுதான் இல்லாத குறை. பேசாமல் இரு ” சதா னந்தனுக்கு ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் சொந்தமாய் வைத்து ஓடவேண்டும் என்று நீண்ட நாட்களாகவே ஆசை,

மனோகரி காற்றில் தலை மயிர் பறக்க பின்னால் அமர்ந் திருக்க தான் ஒடிப்போவது போல எத்தனையோ நாட்கள் கனவு கண்டிருக்கிறான்.

எவ்வளவு ஆசை இருந்தாலும் இருபத்தையாயிரம் முப்பதா யிரம் என்று காசை மடக்க மனம் வரவில்லை.

பழுது பார்க்க வரும் வாகனங்களை ஒடிப்பார்ப்பதோடு ஆசை நின்று விட்டது.

இன்னும் கொஞ்சக் காலம் போக ஒரு ‘சாளி’ யாவது வாங்கி ஓடவேண்டும் என்று நிலைத்துக் கொள்வான்.

நேரம் ஒன்பது மணியாகிக் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று வானத்தில் பெரும் இரைச்சல் கேட்டது.

சாகாரணமாய் பொம்மரின் சத்தம் மாதிரி இல்லாமல் காதை அடைக்கும் இரைச்சலாகக் கேட்டது.

என்ன ஏது என்று உணரு முன் அடுத்துத்து இரண்டு குண்டுகள் விழுந்து வெடித்தன.

“ ஜேயோ.....கிட்டத்தான் அன்னை விழுந்திருக்கு ”

முன்விறாந்தையில் இருந்து நிமிர்ந்து பார்த்த கதிர் கையிலிருந்த ரியுப்பை அப்படியே போட்டு விட்டு உள்ளே ஓடி வந்தான்.

“ பொம்மரில்லை அன்னை. இது வித்தியாசமாய் இருக்கும் சுப்பர் சொனிக்கோ தெரியாது .

பொம்மர் இப்பிடிவரும் நேரங்களில் கட்டத்துக்குள் நிற்பதைத் தவிர்ப்பார்கள்.

பின் பக்கம் திறந்த பங்கரும் இருந்தது. அதன் அருகில் எல் லோரும் போய் நின்று கொண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள்

வெய்யில் பள்ளவென்று வெள்ளியாய் மின்னியபடி ராட்சத விமானம் வளைந்து திரும்பி வந்தது.

“ புக்காரா எண்டு ஒரு பிளேன் வந்திருக்காம். அது தானோ தெரியாது. ” என்று பக்கத்துக் கடைக்காரர் நடுங்கியபடி சொன்னார்.

இரண்டு விமானங்களும் வளைந்து வந்து வானத்தில் வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தன

“ கரடிப்போக்குச் சந்திக்குக் கிட்டத்தான் விழுந்திருக்க வேணும். ” அடுத்ததாயும் ஒரே நேரத்தில் அடுத்தடுத்து இரண்டு குண்டுகள் விழுந்து வெடித்தன.

கடையின் பின் கதவுகள் அதிர்ந்து ஆடியது.

“ ஒரே இடத்திலதான் போடுறாங்கள். ”

ஒரு இருபது நிமிஷத்துக்கு சுற்றி எல்லோரையும் கலங்கடித்து விட்டு விமானங்கள் போய்விட்டன.

அவை போனதும் அவர்கள் முன் வாசலுக்கு வந்தார்கள் என்ன நடந்தது.....எங்க விழுந்தது.....என்ற பரபரப்பில் சனங்கள் கூட்டமாய் கூடின.

அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதே கால்கள் ரத்தத்தில் தோய்ந்திருக்க ஒரு ஆளை மோர்ட்டர் சைக்கிளின் பின்னால் இருத்தி ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போனார்கள்.

கடவுளே.....

உதடு துடிக்க கண் கலங்க பதறிப் போய் நின்றார் பரஞ்சோதி இப்படி பொம்பர்கள் சுற்றி குண்டு போடும் நேரங்களிலும் ஷீல் அடிக்கும் பொழுதுகளிலும் அவர் தாங்க முடியாமல் உடைந்து போய் விடுவார்.

மனம் பதற உடல் பதற அன்று முழுக்க எதுவும் செய்யாமல் பேயறைந்தவர் மாதிரி ஏங்கிப் போய் அமர்ந்திருப்பார். அப்போது அவரைப் பார்க்க மிகவும் பரிதாபமாய் இருக்கும்.

வெறிச்சிட்டுக் கிடந்த தெரு மெல்ல மெல்ல உயிர் பெற்றது. எங்கே குண்டு விழுந்ததோ என்ற ஆர்வத்தோடு சனம் கரடிப் போக்குச் சந்திப்பக்கம் போனது.

பக்கத்துக் கடைக்காரச் சிறுவன் வந்து சொன்னான்.

‘ கரடிப் போக்குச் சந்திக்குக் கிட்ட தண்டவாளக் கரையிலையும் பக்கத்து வாய்க்காலிலையும் ஒவ்வொரு குண்டு விழுந்தி

ருக்கு. பக்கத்தில் சங்கக் கடை இடிஞ்சு போயிட்டுது. மற்றது சென் திரேசா பள்ளிக்கூட காணிக்க ரெண்டு குண்டு விழுந்தி ருக்கு. நாலைஞ்சு பிள்ளையருக்கு காயம். காயப்பட்ட பிள்ளையரை பொலிஸ்டீவன் நின்டு ஏத்துது. நாலைஞ்சு ஆட்களுக்கும் காயமாம்.”

கதிருக்கு தாங்கவில்லை.

“என்ன அநியாயம் அண்ணே. இந்த சுப்பர் சொனிக் ரெண்டு நாடுகள் சண்டை போடுற நேரங்களில் தான் குண்டு போட பயன்படுத்துற பிளேன். அதில் கொண்டு வந்து பட்டப் பகலில் குண்டு போடுறாங்களே. கீழ் ஸ்கூல் இருந்ததைக் கூட படுபாவியள் கவனிக்கேலையே

“அது சரிதானே. எங்களை வேற நாடு எண்டு நினைச் சுத்தானே குண்டு போடுறாங்கள்.”

“பாவம் சோதி அண்ணை இனி இண்டு முழுக்க ஒரு வேலை ஒடாது. மத்தியானம் சாப்பாடும் இல்லாமல் தான் இருக்கப் போறார்.”

“அவர் அப்பிடியே கொஞ்சம் நேரம் இருக்கட்டுப். குழப் பாதை தன்னால் தனிய இருந்து அழுதால் கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருக்கும்.”

“அண்ணை நான் ஒருக்கா குண்டு போட்ட இடத்தை பார்த்து வரட்டே”

“கவனமாய் போயிட்டு உடன திரும்பி வந்திடு. பொம்ம பிறகும் வந்தாலும் வந்திடும்.”

கதிர் சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டு வேகமாய் போனான் சதானந்தன் வாசலிலேயே நின்றான்.

கதிர் போய் பத்து நிமிஷத்தில் திரும்பி வந்தான். அவன் முகத்தில் கலக்கம் இருந்தது.

“ஐயோ அண்ணை. குண்டு விழுந்த ஒவ்வொரு இடமும் பெரிய கிணறு மாதிரி இருக்கு, முப்பது அடி ஆழம் வரும். எங்கடை கடை வாசலில் விழுந்திருந்தால் நாங்கள் எல்லாம் சம்பஸ் தான்.”

“கனபேருக்கு காயமே.....”

“கிடங்கைப் பார்த்தால் தலை சுத்துது. ஆனா அதின்ற பாதிப்பு சனங்களுக்கு குறைவு தான். கடவுள்தான் காப் பாற்றினது.

பள்ளிக்கூட ஒடுகள் ஒரு பக்கம் சிதற்கிடக்கு. பள்ளிக்கூட பிள்ளையருக்கும் வேற சனத்துக்குமாய் ஒரு பத்து பதினாந்து பேருக்கு காயம் தான்.”

“ கண்டு விழுந்த இடத்துக்கு பக்கத்திலதானே சயன்ஸ் சென்றர், அதுக்கு ஏதும் சேதமே.”

“ நல்ல காலம் அண்ணே. ஒரு சேதமும் இவ்வாயல் தப்பி யிட்டுது. முந்தி ஒருக்கா அவங்கள் வந்து எரிச்சவங்கள் அல்லே. பிறகு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு தீருப்பக் கட்டி ஒப்பேற்றினவை நான் இப்பவும் ஏதும் நடந்துதோ என்னுதான் நினைச்சுப் பயந்து போனன். குண்டு அங்க விழுந்தது எண்ட உடன் அதில் படிப் பிக்கிற சேர்மார் எவ்வாரும் என்னவோ ஏதோ ஏண்டு பார்க்க ஒடி வந்து நிற்கினம். உங்கட நந்தான்னணயும் வந்து நிற்கிறார்.”

“ ஏதோ நல்ல காலம்.....”

“ அதுதானே அண்ணே. எத்தினை பேரை உருவாக்கின இடம் அது. எத்தினையோ இஞ்சினியர் டொக்டர்மாரை மட்டும் உருவாக்கேலை என்னை மாதிரி மெக்கானிக்குகளையும் அது தானே உருவாக்கியிருக்குது எப்படி ? ”

“ ஒமடா. உண்மைதான்.”

“ என்னண்ணை ஒரு மாதிரி சொல்லுறிந்கள்.படிப்பு ஓடாட் டியும் மூளை இருக்கண்ணை எங்களிட்ட. செய்யும் தொழிலே தெய்வம். இந்த மன தைரியத்தையும் நாங்கள் அங்கதானே படிச்சனாங்கள்.” கதிரை அவன் சிறிது வியப்புடன் பார்த்தான்.

இவனையும் இவனது கறு சுறுப்பையும் பார்க்கும் போது தன்னுடைய பதினாறு வயதுக் காலங்கள் அவனுக்கு ஞாபகம் வருவதுண்டு. இந்த புத்திக்கும் கறு சுறுப்புக்கும் இவன் நிச்சயம் ஒரு நாளைக்கு முன்னேறி விடுவான்.

கதிர் பழைய படி ரியூப் எடுத்து ஒட்டு இருக்கிறதா என்று ஆராய சதானந்தன் ஒரு வித மனப்பாரத்துடன் தன் வேலையை கவனித்தான்.

10

இரவு நேரம்

மாமர இலைகளோ தென்னை மர ஓலைகளோ சிறிதும் அசையாமல் இருந்தது.

காற்று இன்னமும் தொடங்கவில்லை.

முன்னிரவில் வெம்மையும் விடியற்புறம் பணியுமாக இருந்தது.

வழக்கம் போல சதானந்தன் மா மரத்தின் கிழே சாக்குக் கட்டிலைப் போட்டு அமர்ந்திருந்தான்.

விறாந்தையில் மேஜையில் தேங்காய் என்னை விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்க மலர்விழி படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மண்ணெண்ணைய் விலை ஏறியதிலிருந்து தேங்காய் என்னையில் தான் விளக்கெரிக்கிறார்கள்.

அம்மா குசினிக்குள் சிட்டி விளக்கு எரிய அந்த மெல்லிய வெளிச்சத்தில் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தாள்.

பின்னேரம் அவன் வந்த நேரத்திலையிருந்து அம்மாவின் முகம் சரியில்லாததைக் கவனித்தான். என்ன வென்றாலும் இனித் தான் வந்து ஆறுதலாய்ச் சொல்லுவாள்.

நந்தகுமார் ஒரு கட்டு கொப்பிகளுடன் மேஜையின் மறு பக்கம் வந்து அமர்ந்து விளக்கை தனக்காகக் கொஞ்சம் இழுத்தாள்.

“ விளக்கை என் இழுக்கிறாய். நான் படிக்கிறனல்லே ”
மலர்விழி சத்தம் போட்டாள்.

“ உன்னைப்படிக்க வேண்டாம் என்டு ஆர் சொன்னது. நான் இந்தப்பக்கம் தானே இருக்கிறன். ”

“ நீ விளக்கை இழுத்தால் எனக்கு வெளிச்சம் தெரி யுமே..... ”

“ என்னது சத்தம் தொடங்கியிட்டங்களே... ”

அம்மா குசினிக்குள்ளிலிருந்து எரிச்சலுடன் கத்தினாள்.

அம்மாவின் சத்தம் கொஞ்சம் அதிகமாய்ப் பட்டது. அவளது இயல்புக்கு மாறானது.

“ கட்டுக் கட்டாய் கொப்பி வைச்சுக் கொண்டிருக்கிறான். பாருங்கோ அண்ணே. ”

மலர்விழி அவனிடம் முறையிட்டாள்.

“ என்ன நந்தா - ? ”

“ இவ்வையன்னை, ரியூஷன்ல் ரெஸ்ட் வைச்சனான். அது தான் திருத்திக் கொண்டு போக வேணும் நாளைக்கு பிள்ளையள் மாக்ஸ் கேட்குங்கள் அது தான்..... ”

“ ஏன் நாளைக்கு காலமை இருந்து திருத்தன். ” என்றாள் மலர்விழி.

“ காலமை நான் வைபிறற்கு போக வேணும். ”

“ ஒரு நாளைக்கு வைபிறற்கு போகாட்டி என்ன. இப்ப நான் படிக்க விளக்கை விடு. ”

“ நான் என்ன விளக்கை தூக்கி மடியில் வைச்சிருக்கிறவே அந்தப் பக்கம் வெளிச்சம் தெரியது தானே. ”

“ சரி சரி அம்மா வேற விளக்கு கொழுத்தி குடுங்கோ. ” முற்றத்திலிருந்து அவன் குரல் கொடுத்தான்.

“ அப்பிடி ரெண்டு விளக்கு கொழுத்த ஏலாது பேசாமல் அவரவர் பாட்டில இருந்து படியுங்கோ. இல்லாட்டி விடுங்கோ. ”

சள்ளென்று அம்மா இரைந்தாள்.

அம்மாவுக்கு இன்றைக்கு ஏதோ நடந்திருக்கிறது.

“ சரி விளக்கை நடுவில் வைச்சிட்டு அவரவர் வேலையைப் பாருங்கோவன். ”

மலர்விழி ஏதோ முனுமுனுத்து விட்டு புத்தகத்தில் பார் வையைப் பதித்துக் கொண்டாள்.

சதானந்தன் மறுபடி இருட்டையும் இலைகளையும் பார்த் துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் அம்மா குசினிக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு வந்தாள். அவனுக்கு முன்னால் முற்றத்து மன்னில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

விறாந்தையிலிருந்த வெளிச்சம் அம்மாவின் முகம் வாரவில்லை. அந்த இருட்டில் அம்மாவின் முகம் தெளிவாய்த் தெரியவில்லை. ஏதோ மனக்கவலையில் இருப்பதாகப்பட்டது.

“ ஒரே வேர்வையும் வெக்கையுமாகக் கிடக்கு. காத்து கொஞ்சமும் இல்லை. மாரிகாலம் முடிஞ்சுது முடியக்கிடையில் வெக்கை தொடங்கியிட்டுது ”

என்று கழுத்து வேர்வையை சீலைத் தலைப்பால் துடைத் தாள் அவன் அம்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ தம்பி! உன்னட்ட ஒரு விஷயம் சொல்ல வேணும். ” மெல்லிய குரவில் தொடங்கினாள்.

அவன் எதிர்பார்த்ததுதான்.

“ என்னம்மா? ”

“ நான் அண்டைக்குச் சொல்ல நீ கொஞ்ச நாள் போகட்டும். இப்ப என்ன எண்டு சொல்லிப் போட்டாய். ”

அம்மா சொன்னதன் அடி நுனி விளங்கவில்லை.

“ என்ன சொன்னனான்? ”

“ மனோகரியை உனக்குக் கேட்பம் எண்டு சொல்ல கொஞ்ச நாள் போகட்டும் எண்டு சொல்லிப் போட்டாய். ”

மனோகரியின் பேச்சு வந்த உடனும் அவன் நிமிர்ந்து அமர்ந்தான்.

“ ஏன்.....இப்ப என்ன் பிரச்சனை... ”

“ இண்டைக்கு நான் மச்சாள் வீட்ட போனனான். அப்ப தான் மச்சாள் சொன்னவ மனோகரிக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கி னமாம். மனோகரியின்ற ஸ்கூல் பிரின்சிப்பல் தன்ற மகனுக்கு கேட்டவராம். சாதகம் பொருந்தி மனோகரியின்ற படம் பெடி

யனுக்கு அனுப்பி இருக்காம். பெடியன் ஸ்கொலவீப்பில் கண்டா வில் படிக்குதாம். இந்த வருஷக் கடைசியில் வருமாம். பெடியன் படம் பார்த்து ஒமெண்டால் பெரும்பாலும் செய்வினமாம். ”

அவனுக்குத் திக் கொன்றது.

இவ்வளவும் நடக்கிறதா.....

அவனுடைய முகமாற்றத்தை நல்ல வேளையாய் அம்மாவி னால் பார்க்க முடியாமலிருந்தது.

“ ஆர் மாமியே இவ்வளவும் சொன்னவு.....” அவன் குரலில் இருந்த மாற்றத்தை அம்மா கவனிக்கவில்லை.

“ ஒம் தம்பி. மச்சாள் சும்மா சொல்லுறாவே. நீ வெறும் மெக்கானிக்தானே. அவை உத்தியோக மாப்பிள்ளை பார்க்கி னம். என்னைக் கதைக்கவேண்டாம் எண்டு தடுத்துப் போட்டாய். முன்னமே நான் கதைச்சிருக்கலாம்.” அம்மாவின்குரலில் ஆற்றாமையும் தவிப்புக் இருந்தது.

அவன் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாமல் இருந்தான்.

“ நீ என்ன ஒண்டும் கதைக்காமல் இருக்கிறாய். எங்கட குடும்பத்துக்குள் பிறத்தியில் இருந்து ஆரும் வர யோசிக்குங் கள். நாங்களும் கலியாணம் பேசிப்போக ஏலாது. இப்ப கூட என்ன முற்றாய்ப் போயிட்டுதே. இப்பவும் போய்க் கேட்கலாம். ”

அவன் அப்போதும் பேசாமல்தான் இருந்தான். உள்மன தில் ஒரு பதட்டம் உருவாகி இருந்தது.

“ இவ்வளவு விரைவில் மனோகரிக்குக் கல்யாணம் பேச வார்கள் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“ என்ன தம்பி பேசாமல் இருக்கிறாய்.....”

தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு

“கலியாணம் நாலு இடத்தில் பேசிறதுதானே. சரி வருகுதோ என்னவோ.....” என்றான்.

“ அப்பிடி விட ஏலாது. மச்சாளினர் கதையைப் பார்த்தால் சரி வருங் போலத்தான் கிடக்கு”

“ அப்ப என்னம்மா செய்யச் சொல்லுறீங்கள்”

“ நான் மச்சாளோட் கதைச்சுப் பார்க்கட்டே”

“ வேண்டாம்.”

“ அப்ப? ”

“ நான் தேவாட்ட கதைச்சுப் பார்க்கிறன்.”

“ என்னவென்டு கதைப்பாய்.....”

“ ஏதோ நான் கதைக்கிறன். தேவா என்ன சொல்லுது எண்டு பார்ப்பம். ”

அம்மா நம்பிக்கை இல்லாமல் அவனைப் பார்த்தாள். இரு ஞக்குள் அவனது முகபாவம் அம்மாவுக்கு தெரியவில்லை அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்பதை அவளால் ஊகிக்க முடியவில்லை.

திரும்பவும் மலர்விழியின் குரல் கேட்டு அம்மா எரிச்சலு லுடன் சீறீ விழுந்தாள்.

“மனிசருக்கு இருக்கிற பிரச்சனையஞக்க நீங்களும் ஒரு பக்கம் வாயை மூடிக்கொண்டிரடி.”

அம்மாவின் இந்த ஆவேசம் அவர்களுக்கு பழக்கமில்லாதது. மலர்விழி அம்மாவின் பக்கம் அதிசயமாக பார்த்து விட்டு வாயை மூடிக் கொண்டு விட்டாள்,

“ பின்னேரத்திலயிருந்து அம்மாவின்கொ முகமே சரியில்லை என்னவோ தெரியேலை. ”

என்று நந்தாவிடம் முறைமுனைத்து விட்டு படிக்கத் தொடங்கினாள்.

வெளியேயுள்ள வெம்மையும் மனதுள் எழுந்த வெம்மையு மாகச் சேர்ந்து சதானந்தனுக்கு ஒரேயடியாக வேர்த்துக் கொட்டியது.

அம்மா அதுக்குப் பிறகு எதுவும் பேசாமல் இருட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தான் சொன்னதைக் கேட்டு சதானந்தன் தேவாவுடன் கதைப்பதாகச் சொன்னது கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது.

அவனுக்குத்தான் மனம் குழம்பி விட்டிருந்தது. மனோகரியை நிச்சயம் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். என்ற ஆர்வம் இன்னும் பெரிதாக விஸ்வரூபம் எடுத்தது.

அவனுடைய மலர்ச்சியான முகமும் அழகான கண்களும் மனதில் எத்தனை ஆழமாக பதிந்திருக்கிறது. என்று இந்த வினாடி புரிந்தது.

என்ன செய்யலாம்..... ..

தேவாவை அனுகி மனம் விட்டுக் கதைப்பது தான் ஒரே வழி என்று தோன்றியது.

தேவா புரிந்து கொள்வான் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

அவனை ஒரு மெக்கானிக் என்று தொழில் ரீதியாய் நிச்சயம் ஒதுக்க மாட்டான்.

இன்னும் இரண்டு வருஷங்களிலோ மூன்று வருஷங்களிலோ கடன்களை அழித்து காலுான்றி விடுவான். சில வசதிகளையும் பெருக்கிக் கொண்டு விட்டிருப்பான்.

அப்போது இந்த கல்யாணப் பேச்சு வந்திருக்கலாம்..... அவனும் தெரியமாக கதைத்திருப்பான்.

இப்போது ஏதோ ஒரு தயக்கம்.....

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்தக் கல்யாணப் பேச்சுபற்றி மனோகரி அறிந்திருப்பாளோ தெரியவில்லை.

அறிந்தால் என்ன செய்வாள்.....

சம்மதிப்பாளா?

அவள் தன்னை வித்தியாசமான பார்வையில் நேசிப்பதாக அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

அவனும்தான் கனடா மாப்பிள்ளை என்றதும் விரும்புகிறாளோ யாருக்குத் தெரியும்.

நினைக்க நினைக்க நெஞ்சின் ஒரத்தில் வவி எடுத்தது. அவளிடம் முதலில் மனம் விட்டுக் கதைக்கலாமா என்று ஒரு கணம் நினைத்தான்.

வேண்டாம். அவசரப்பட்டு அவளிடம் கதைத்து விட்டு பிறகு தேவா மறுத்து விட்டால்.....

அவளையும் சலனப்படுத்தியதாக முடிந்து போய் விடும். தேவா மறுத்து விட்டால் என்ன செய்வது.....

தான் நேசித்தது அவனுக்கு கடைசிவரை தெரியாமலே இருக்கட்டும் என்று நினைத்து பேசாமல் இருப்பதா.....

அப்படி பேசாமல் தன்னால் இருக்க முடியுமா என்று யோசித்தான்.

நிச்சயமாய் முடியாதுதான்.

ஆனால் ஒரு நம்பிக்கை மட்டும் அவனுக்கு இருந்தது. மனோகரி ஒருபோதும் தன்னை வெறுக்கப் போவதில்லை.

இனி தேவாவின் முடிவுதான்.

மனம் பரபரப்பாய் தேவாவுடன் என்ன கதைப்பது எப்படிக் கதைப்பது என்று அசை போட ஆரம்பித்தது.

கிராஜில் இருந்த சதானந்தனிற்கு எந்த வேலையிலும் மனம் பதியவில்லை.

இரண்டு தடவை நட்டை மாறிப்பூட்டி விட்டுக் கழற்றி மாற்றினான்.

கதிர் சூட கவனித்து விட்டு

“ என்னண்ணை ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்கள் ”

என்று இரண்டு தடவை கேட்டு விட்டான்.

“ ஒண்டுமில்லை ” என்று சொன்னதை அவன் நம்பாமல் பார்த்தான்.

இன்றைக்கென்று தேவாவையோ செல்வாவையோ காண வில்லை.

செல்வாவுடன் இதைப்பற்றி கலந்து கதைத்து விட்டுத்தான் தேவாவுடன் கதைக்க வேணும்.

அன்றைக்கென்று வாகனங்கள் வரிசையாய் வந்து கொண்டிருந்தன.

இரண்டு பெண்கள் ஜீன்சும் தொள் தொளவென்று ஷேர்ட் டும் போட்டு தோளில் ஆயுதத்துடன் மோர்ட்டர் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள். அவனது கரா ஜாக்கு அடிக்கடி வருபவர்கள்.

“ அன்னை ! இஞ்சின் சிலோவுக்கு நின்றிடுது. என்னெண்டு ஒருக்கா பாருங்கோ பாண்டியன் குளத்துக்கு போக வேணும். தூர் இடத்துப்பயணம். ”

அவன் அதைக் கவனிக்கப் போக அவர்கள் விறாந்தையில் ஏறி நின்றார்கள்.

“ என்ன கதிர்என்று கதிருடன் ஏதோ கதைத்தார்கள்.

சதானந்தன் ஸ்குரு ட்டைவரை எடுத்து காபரேற்றர் ஆணி களை சரிசெய்தான். பிறகு எஞ்சினை பலமாக இயக்கி சீராக இருக்கிறதா என்று பார்த்தான்.

“ எண்ணை வாறது காணாமல் இருந்தது இப்ப எண் ஜெறாய கூட்டி வச்சிருக்கிறன். இனி நில்லாது. ”

என்று அவர்களிடம் திருப்பிச் சொன்னான்.

“ அப்ப சரி அண்ணை வாறம். ”

என்றபடி அவர்கள் ஏறி அமர்ந்து ஒரு உதையில் ஸ்ராட். பண்ணிக் கொண்டு போனார்கள்.

அவர்கள் போனதும் முன்பு பாதியில் விட்டிருந்த வேலையை அவன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தபோது செல்வா வந்தான். வரும்போது “ விஷயம் தெரியுமே..... ” என்றபடி வந்தான்,

“ என்னடா... ”

“ அண்டைக்கு ரெண்டு பேர் பார்ட்ஸ் விற்க எண்டு வந்தவயல்லே அவை கள்ளச்சாமான் தான் கொண்டு வந்தவை இப்ப பிடிப்பட்டுப் போச்சினம். தாங்கள் சந்தேகப்பட்டது சரி யாப் போச்சது. ”

கதிர் ஆவலுடன் “ என்ன நடந்தது அண்ணை ” என்று கேட்டான்.

“ அவர்கள் மற்ற கராஜில் விசாரிச்சுக் கொண்டிருக்கிற போதே நான் போய்ச் சொல்லி இயக்கம் வந்து ஆட்களை பிடிச்சுப்போயிட்டுது.

“ எங்கயாம் களவெநித்தவை... ”

“ ஆறு மாசத்துக்கு முன்னால் முள்ளியவளையில் களவு போன சைக்கிள் இது இவங்கள் முள்ளியவளையில் ஒருத்தரிட்ட போய் தாங்கள் மோர்ட்டர் சைக்கிள் வாங்கப் போறம் எண்டு சொல்லி சைக்கிளும் பார்த்து விலையும் பேசினவையாம். அந்த ஆரும் இவங்களை நம்பி இணை விலை எண்டு சொல்ல இவை வாங்கிறம் எண்டும் வாங்கிற சைக்கிள் என்ன கொண்டிழங்கல்

இருக்கெண்டு ஒருக்கா ஓடிப் பார்க்கிறம் என்னு சொல்லி அந்த ஆளுக்கு முன்னாலேயே ஸ்ராட் பண்ணி அப்பிடியே ஓடிக் கொண்டு போயிட்டாங்களாம். ”

“ அட அநியாயமே...இப்பிடிக் கூட ஏமாத்துவாங்களே...”

“ அந்த ஆள் ஐஞ்சு நியிஷும் பத்து நியிஷும் நின்னு பார்த் திட்டு எப்பிடி முழிச்சிருக்கும். ”

கதிர் சிரித்தான்.

“ ஆறுமாதமாய் மாங்களத்தில் ஒளிச்சு வைச்சிட்டு இப்ப பார்ட்டஸ் ஆக்கி இங்க கொண்டு வந்து விற்கப் பார்த்திருக்கி றாங்கள். எல்லாம் பிடிப்பட்டு முள்ளியவளையில் மோர்ட்ட்டசைக்கிள் சொந்தக்கார ஆளுக்கு அறிவிச்சாச்சு.

“ தட்டிச் சுத்திரதில தான் எல்லாரும் இருக்கிறாங்கள். உலகத்தில அநியாயம் தான் கூடிப்போச்சு ”

“ ஏன் உனக்கு நடந்த அநியாயத்தை விடவே இது பெரிசு நியாயத்தை இங்க ஆர் பார்க்கினம்? ”

ஏற்கனவே குழம்பியிருந்த மனம் இந்த வார்த்தைகளில் இன்னும் நொந்து போனது.

“ சரி...விடு... உன்னைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்த னான். ஒரு விஷயம் உனக்குச் சொல்ல வேணும். பின்நேரம் வீட்டுப் பக்கம் வருவியே...”

“ நான் இண்டைக்கு வவுனியாக்கு போகப்போறன். ஏதும் அவசரமே... ”

சதானந்தன் கொஞ்ச நேரம் யோசித்தான்.

“ ஒரு அலுவல் பின்னால வா சோதி அண்ணை .. இதைக் கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ...”

என்று சொல்லி விட்டுப் பின்னுக்கு வந்தான்.

செல்வா வியப்புடன் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

கிணற்றடியில் பூவரச நிழூமில் இரண்டு பேரும் நின்றார்கள்.

அம்மா முதல் நாள் சொன்னவைகளை விபரமாகச் சொன்னான்.

ஒரு நியிஷும் செல்வாவும் குழம்பி நின்றான்.

“ என்னடா இது புதுப்பிரச்சனை. இனி தேவாவைப் பிடிக்கிறது தான். ஒரே வழி....”

“ அதுதான் நானும் யோசிச்சனான். ஆனா என்னெண்டு கதைக்கிறது எண்டு விளங்கேலே.”

“ அப்ப நான் கதைக்கட்டே.....”

“ அய்யய்யோ வேண்டாம்....”

“ பின்ன—? ”

“ நான் கதைச்சுப் பார்க்கிறன்.”

“ நீ இப்பிடி தயங்கிக் கொண்டு நின்டால் பிறகு ஒண்டும் செய்ய ஏலாத. நிலை வந்திடும்,”

“ இன்னும் எனக்கு ரெண்டு லட்சத்துக்கு மேல கடன் இருக்கடா. அது தான் இப்ப கதைக்க யோசிக்கிறன்.”

“ உங்க கடன் ஆருக்கு இல்லை. அதோட இதைச் சேர்க் காதை இதைக் கதைச்சு ஒரு முடிவை எடு.

“ எனக்கென்னவோ.....”

“ அப்பிடியெண்டால் ஒண்டும் வேண்டாம். பேசாமல் இரு இனி எனக்கு முன்னால் மனோகரி எண்டு கதை. சொல்லுறன் மறுமொழி.....”

“ என்ன நீ? ”

“ பின்ன என்ன.....எல்லாத்துக்கும் ஒரு இயுவல் கதை கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய். மள மளவெண்டு கதைச்சு ஒரு முடிவை எடு. தேவா ஒம் எண்டால் ரெண்டு வருஷம் கழிச்சுச் செய்யலாம் தானே”

“ தேவா இங்க நிற்குதே.....”

“ ஒ...திற்குது. ஆனா கிளாவிக்குப் போற கதை கதைச்சது. வானில சாமான் ஏத்தி ஆவங்கேணிக்கு அனுப்ப வேணும் எண்டு சொன்னது. சாமான் போனால் நாளை நாளையின்டைக்கு அது வும் போயிடும். அதுக்குள் போய்க் கதை.....”

“ இங்க வச்சும் கதைக்க ஏலாது அதின்ர வீட்ட போனா லும் மாமா மாமி நிற்பினம்.”

“ வீட்ட போறது மாதிரிப் போய் பொதுவாய்க் கதைச்சுப் போட்டு தேவாவை கேற் வரைக்கும் கூப்பிட்டுக் கதையன். தேவா மனம் வச்சால்தான் இது சரிவரும்.”

“ சரி போவம். ”

இருவரும் முன்பக்கம் வந்தார்கள்.

“ கோபாலண்ணையின்ற மோர்ட்டர் சைக்கிள் போய்ப் பார்த்தனீங்கள்லே. தேவா வாங்கினதே ? ”

“ போய்ப் பார்த்ததுதான். ஆனா வாங்கேலை. தேவாக்கு கூலர் மொடல்தான் வேணுமாம். அது பழைய மொடல். இந் சினும் ரியூன் சரியில்லையாம். வேற பார்க்கிறம். ”

“ நான் வாறன் சதா. வீட்டை போய் சொல்லிப்போட்டு இப்பேவே ஒரு ஆளை வவுனியாக்கு ஏத்திக்கொண்டு போக வேணும். ” செல்வா போய் விட்டான்.

மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வீட்டுக்குப் போகும் போது தேவா நிற்கிறதோ என்று எட்டிப் பார்க்கலாம்.

பதினொரு மணி வெய்யில் சுள்ளென்று எரித்தது. சதானந்தன் விறாந்தையில் அமர்ந்தபடி ரியூப்புக்கு காற்று அடித்து ஓட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘ அண்ணை ’

கதிர் அவசரமாகக் கூப்பிட்டான்.

‘ என்னடா ? ’

“ மனோகரி அக்கா வாறா ”

அவன் திடுக்கிட்டுப் போய் வாசலைப் பார்த்தான்.

கராஜ் முன்புறமாய் ஏழெட்டுப் பெண்கள் சைக்கிள்களுடன் நிற்க முன்புறம் மனோகரி தன் சைக்கினை உருட்டிக் கொண்டு வாசலுக்கு வந்தாள்.

மனோகரியை அந்த நேரத்தில் சிறிதும் எதிர்பாராததால் அவன் ரியூப்பை அப்படியே வைத்து விட்டு அவசரமாய் எழுந்தான்.

“ என்ன மனோ ! ”

“ மத்தியானம் நீங்கள் சாப்பிட வீட்ட போவீங்கள்தானே என்று கேட்டாள்.

ஏன் கேட்கிறாள் என்று யோசித்துக் கொண்டே ‘ஓம்’ என்றான்.

“ எங்களோட படிப்பிக்கிற மஸ்சருக்கு சுகமில்லை அதுதான் முரசமோட்டைக்கு அவனின்ற வீட்ட வருத்தம் பார்க்க எல்லா

ரும் போறம். திரும்பி வாறதுக்கு நேரமாகும். காலமை வீட்டு சொல்லியிட்டு வரேலை. அம்மா பார்த்துக் கொண்டிருப்பா ஒருக்கா வீட்டில சொல்லி விடுங்கோ ”

அவன் தலையசைத்தான்.

“வரட்டா. மறந்திடாமல் சொல்லி விடுங்கோ, ” பிறகு சொல்லாமல் ஏன் போன்னி என்னு அம்மாட்ட ஏச்ச வாங்க வேணும் ”

“ சொல்லி விடுறன்.”

அவள் சைக்கிளில் ஏறி மற்றவர்களுடன் போனாள். தன்னுடைய கோலம் அவனுக்கே சங்கடமாக இருந்தது.

இந்த கொழுப்பு எண்ணைக் கறையுடன் நிற்பவனை யார் என்று மற்றவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி இருப்பாள்

ஒரு நிமிஷம் தன் மீதே ஒரு சலிப்பு தோன்றியது அவனுக்கு இந்தக் கடன்கள் அழிந்து தொழில் நன்றாய் நடந்தால் இன்னும் இரண்டு பேரை வேலைக்குப் போட்டு விட்டு முதலாளி மாதிரி மேற்பார்வை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

அவன் மறுபடியும் ரியூப்பை எடுத்துக் கொண்டு நிலத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

நல்லவேளை மத்தியானம் மாமி வீட்டுக்குப் போவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்து விட்டிருந்தது.

இப்போது மனம் கொஞ்சம் தெளிந்திருந்தது.

12

ஒரு மணிக்கு சதானந்தன் கராஜை விட்டுப் புறப்பட்டான் கந்தசாமி கோவிலில் மறுபடி கொழும்பிலிருந்து வந்த சனங்கள் பெட்டிகள் பைகளுடன் நிறைந்து போயிருந்தார்கள்.

சாப்பாட்டுக்கடைகள் சனங்களால் நிரம்பி வழிந்தது. மத்தி யான நேரத்திலும் நாலைந்து வயது முதிர்ந்த ஆண்கள் சிகரட்

பிடித்தபடி தொள தொள காற்சட்டைகளுடன் ஆங்கிலத்தில் கதைத்தபடி தெரு ஓரம் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அவன் கோவினின் எதிர்ப்புறத் தெருவில் திரும்பி ரயில்வே ரோட்டின் இறக்கத்தில் இறங்கினான்.

மாமி வீட்டுக்குப் போய்ச் சேரும் வரை தேவா வீட்டில் நிற்க வேண்டுமே என்ற யோசனை தான் மனதில் நிறைந்திருந்தது.

அவன் மாமி வீட்டுக் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போன போது தேவா விறாந்தையில் இருந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பாடா என்றிருந்தது ,

சதானந்தனைக் கண்டதும் பேப்பரை மஷ்டத்து வைத்து விட்டு ‘என்ன இந்த மத்தியான நேரத்தில் வந்திருக்கிறாய்.வா...வா...’ என்றான்.

மாமியை காணவில்லை. மாமா மடியில் தட்டு வைத்திருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு விறாந்தை வரை போனவன் அப்படியே முற்றத்தில் நின்று கொண்டு சொன்னான்.

“ மனோகரி மற்ற மஷ்சராக்களோடு முரசுமோட்டைக்குப் போகுது. ஒரு மஷ்சரை வருத்தம் பார்க்கவாம், வர பிந்துமாம் அதுதான் சொல்லி விடச் சொன்னது ”

“ ஆ... சரி. இந்த வெய்யிலுக்க திரிஞ்சு போட்டு வந்து தலையிடி எண்டு கிடக்கப் போகுது. நீ வாவன் உள்ள.....

“ வேண்டாம் போவம். ”

“ சாப்பிடப் போறியே.....”

“ ஒம் மாமா. ”

மாமா சாப்பிட்ட தட்டில் கை கழுவி விட தேவா தட்டை யும் செம்பையும் எடுத்து பக்கத்து மேசையில் வைத்தான்.

மாமா அப்பாடா என்று ஈளிச்சேரில் சாய.....

“ தேவா...உன்னட்ட ஒரு விஷயம். அப்பிடி வாவன் ” என்று சதானந்தன் கூப்பிட்டான்.

மாமாவிடம் போயிட்டு வாறன் என்று சொல்லி விட்டு கேற் வரைக்கும் சைக்கிளை உருட்டி வர தேவா பக்கத்தில் வந்தான்.

கேற்றுக்குப் பக்கத்தில் அடர்ந்த மர நிழலில் நின்றார்கள் அவனின் முகத்தைப் பார்த்த தேவா...

“ என்ன விஷயம் ?” என்றான்

“ நீ கிளாவிக்குப் போறாய் போல கிடக்கு”

மனம் ஒன்று நினைக்க வாய் ஒன்று கேட்டது.

“ ஒம் சதா இந்த முறை நிறையத் தேங்காயும் செத்தல் மிளகாயும் கொண்டு போறன். செத்தல் மிளகாய் யாழ்ப்பாணத்தில் நானுறை ரூபா விற்குது. வானில எல்லாம் ஏத்திப் போட்டன். நானும் வானில தான் போறன். இப்ப முண்டு மணிக்கு ஏன் என்ன விஷயம்.”

சதானந்தனுக்கு விஷயத்தை எப்படி தொடங்குவது என்று தடுமாற்றமாக இருந்தது.

இப்படி ஒரு நூதனமான உணர்வும் படபடப்பும் இதுவரை அவனுக்கு ஒரு போதும் ஏற்பட்டதேயில்லை.

அவனது தயக்கத்தைப் பார்த்த தேவா ஆச்சரியத்துடன் “ என்ன சதா. சொல்லு. ” என்றான்.

“ மனோவுக்கு கல்யாணம் பேசிறீங்கள் போல கிடக்கு.”

நேரமில்லாத ஒரு மத்தியான நேரத்தில் அவன் மனோகரி பற்றி பேச்சு எடுத்ததும் தேவாவுக்கு இன்னும் வியப்பாக இருந்தது.

“ ஒம் மனோகரியின்ர ஸ்கல் பிரின்சிப்பலின்ர மகன் தான்

“ முற்றாப் போச்சுதே.....”

“ இல்லை. பெடியன் கண்டாவில ஸ்கொலவிப்பில படிக்குதாம். இந்த வருஷக் கடைசியில வருகுதாம். இப்பதான் பெடியனுக்கு எழுதிக் கிடக்கு. இனி என்ன சொல்லுதோ..... உனக்கு சொல்லியிருக்கலாம் சந்தர்ப்பம் வரேலை நீயும் இதைக் கேட்க நல்ல நேரம் பார்த்தாய்.”

“ இல்லை மனோவை நான்.....தேவா! உனக்கு எப்படி சொல்லுறது எண்டு தெரியேலை. நீ எப்பீடி இதை எடுப்பாய் எண்டும் விளங்கேலை. நான்.....”

தேவா ஒரு நிமிஷம் புருவத்தை உயர்த்திக் கொண்டு அவனை உற்றுப் பார்த்தான்.

சதானந்தனின் தயக்கம் அவனுக்கு எதுவோ உணர்த்த நீ என்ன சொல்ல வாறாய்தான்.

“ என்னைப் பற்றி நீ என்ன அபிப்பிராயம் வைச்சிருக்கிறீ யோ தெரியேலை. நான் மனோவை கல்யாணம் செய்ய ஆசைப்படுறன் தேவா. இவ்வளவு நானும் கேட்க தெரியம் வராமல் பேசாமல் இருந்தனான். இப்ப வேற இடத்தில் பேசி றபடியால்..... ”

அவன் வார்த்தைகளை முடிக்கவில்லை. தேவா ஆச்சரியத் துடன் அவனைப் பார்த்தான்.

“ இன்னும் ஒரு ரெண்டு வருஷம் போய் உழைச்ச நல்லாய் இருக்கிற நேரம் கேட்க வேணும் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டிருந்தனான், இப்ப..... ”

தேவாவின் முகத்தில் காணப்பட்ட வியப்பு அவனது பேச்சை தடை செய்தது.

“ அட...இதுவும் இப்பிடியே.....”

ஒரு வினாடி கையால் நாடியைத் தேய்த்துக் கொண்டு யோசித்தான்.

“ நீதான் விரும்புறியோ...இல்லை மனோவும் சேர்ந்து தானோ ?

அவன் அவசரமாய்—

“ மனோவுக்கு ஒண்டும் தெரியாது. அது என்ன நினைக்குதோ அதுவும் எனக்குத் தெரியாது.” என்றான்.

தேவா ஒரு நிமிஷம் யோசனையோடு நின்றான். அவனது பார்வை திறந்திருந்த கேற்றின் வழியாக தெருவில் பதிந்தது பிறகு சதானந்தனை இதயாகப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“ நான் உனர் மனதைப் பற்றி யோசிக்கவே இல்லை சதா நீ நெடுகவும் எங்கட விட்டில் வந்து பழகிறனிதானே. மனோ வோட இயல்பாகக் கடைக்கிறனி. நான் வித்தியாசமாய் நினைக்கேலை. ”

இதைக் கேட்க சதானந்தனுக்கு பயமாகப் போய் விட்டது

“ சரி பரவாயில்லை. நானும் உனர் வயசுக்காரன் ‘தானே எனக்கு விளங்குது நீ கேட்டதில் பிழை இல்லை. ஆனா நீ கொஞ்ச நாளைக்கு முந்திக் கேட்டிருக்கலாம். சரி...இப்பவும்

காலம் போகேலை, நான் ஒருக்கா மனோவோட கதைக்க வேணும். அதின்ற விருப்பம் முக்கியம். ”

“ நீ கதைச்சுப் பார். அது விரும்பினால்தான்..... ”

“ இப்ப எதுக்கும் நேரமில்லை சதா. நான் கிளாலிக்குப் போயிட்டு வாறன். பிறகு வந்து கதைக்கிறேன். எனக்கு உன். ணைப் பற்றித் தெரியும். மனோவை நீ நல்லாய் வைச்சிருப்பாய் மற்ற ரெண்டு தங்கச்சிமாரும் என்ற பொறுப்பு. நான் உழைச்சு அதுகளைக் கரைசேர்ப்பன். உனக்கும் பொறுப்பான குடும்பம். ”

“ பொறுப்பு ஒரு பக்கம். ரெண்டு வட்சத்துக்குக் கிட்ட கடன் இருக்கு தேவா. ”

“ உது என்ன பெரிய கடனே...வழவாய் உழைச்சால் ரெண்டு முண்டு வருஷத்தில கட்டிப் போடலாம். ஆறுலட்சம் பெறுமதியான லொறி எரிஞ்சதை கண்ணால கண்டவன்நான் மனம் தளராமல் உழைக்கிறேன் தானே, நீயும் தொழில் தெரிஞ் சவன் கெட்டிக்காரன். நாலு பக்கத்தால அமத்தினாலும் நீக் கல் பார்த்து நிமிர்ந்திடுவாய். அந்த நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு ”

சதானந்தனுக்கு மனம் நெகிழ்ந்து போய் விட்டது.

“ கண்ணுக்குத் தெரியாத இடத்தில குடுக்கிறதை விட தெரிஞ்ச இடத்தில மனோவை தாறதில எனக்கும் சந்தோஷம் தான். ஆனால் திடீரெண்டு ஒரு முடிவை இப்ப சொல்ல ஏலா மல் கிடக்கு சதா ”

“ பரவாயில்லை. எதுக்கும் நீ போய் வாவன். ”

“ நான் பிறகு வந்து ஐயா அம்மாவோடயும் கதைக்க வேணும் அநேகமாய்வாற சனிக்கிழமையளவில நான் வந்திடுவன்

“ எனக்கு அவசரமில்லை தேவா. மனோ சம்மதிச்ச நீயும் உன்ற வாயால ஓம் எண்டால் போதும். ரெண்டு வருஷம் பொறுத்து எண்டாலும் நான் இருப்பன். ”

தேவா சிரித்தான்.

“ எந்த நேரமும் கராஜில இருப்பாய். உனக்கு இதுக்கும் நேரம் இருந்திருக்கு என்ன..... ”

சதானந்தன் அந்தக் கேலியில் முகம் சிவக்க ‘நான் வாறன்’ என்று சொல்லி விட்டு வெளியே வந்தான்.

தேவா சிரித்துக் கொண்டே தலையாட்டியது. அவனுக்கு ஆறுதலைத் தந்தது. இனி எல்லாமே கலபுமாக நிறைவேறி விடும். என்ற நம்பிக்கை வந்தது.

மனோகரி தன்னை வெறுக்கப் போவதில்லை. தேவா விஷயத்தைச் சொன்னதும் அவளது முகம் எப்படி மாறும் என்று ஒரு வினாடி கற்பனை செய்து பார்த்தான்.

மனதுக்குள் சந்தோசத்துடன் சைக்கிளை மிதித்தான்.

வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிடும் போது அம்மாவிடம் தேவாவுடன் கைத்ததைச் சொன்னான்.

அம்மாவின் முகம் உடனும் சந்தோஷத்தில் மலர்ந்தது.

“தேவா மனம் வச்சிட்டால் காரியம் நடக்கும் தமிழ். தேவா சொன்னால் மக்சாரும் தட்டி நடக்க மாட்டா. இனி எல்லாம் முருகன் தான் நடத்தி வைக்க வேணும்.”

அவன் சாப்பிட்டு வந்து திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தான் மத்தியானம் சாபபிட வந்தால் கொஞ்சநேரம் இருந்து விட்டுத் தான் கராஜாக்குப் போவான்.

அப்போது வாசல் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு நந்தகுமார் வேகமாக வந்தான்.

முகம் சந்தோஷத்தில் மலர—

‘அண்ணே ! எங்களுக்கு மாக்ஸ் வந்திட்டுது. எனக்கு கட்டாயம் மெடிசின் கிடைக்கும்.’

என்றபடி வந்து பக்கத்தில் அமர்ந்தான்.

நந்தாவின் சந்தோஷம் அவனையும் தொற்றிக் கொண்டது. வாஞ்சசயுடன் நந்தாவின் தோளைக் தட்டிக் கொடுத்தான்.

‘அப்பாடா ஒரு கவலை விட்டது.’

நந்தா யோசனையுடன் ‘எல்லாம் சரி தான் மெடிக்கல் கொலில் சில ஐஞ்சாறு வருஷம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து படிக்கல்லே வேணும். சரியான செலவுதான் வரும் அண்ணை’ என்றான்

‘ஏய..... நீ ஏன்-துகளை யோசிக்கிறாய். அது நான்லோ உன்னைப் படிப்பிக்கிறது. படிக்கிறது மட்டும் தான் உன்ற வேலை. செலவைப்பற்றி நீ ஒண்டும் யோசிக்காதை உன்னை நினைச்சு எனக்கு எவ்வளவு பெருமை தெரியுமே....’

நந்தா அம்மா என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு பின் பக்கம் போனான்.

இந்த நிமிஷம் எவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருக்கிறது.

இவன் படிச்சு ஒரு டொக்டராய் வரும்வரை எனக்குத் தான் முழுச்சலை. ஆனாலும் சந்தோஷமாய் சுமக்க வேண்டிய சுமை.

அவன் தலைமயிரைக் கோதி விட்டுக்கொண்டே கராஜாக்கு போவதற்காக எழுந்தான்.

13

ஸ்ரீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு மனதுக்குள் சந்தோஷமும் மகிழ்ச்சியும் பொங்குவதாய் அவன் உணர்ந்தான்.

அதற்கு நந்தகுமாருக்கு மருத்துவபீடம் கிடைத்தது ஒரு காரணம். அதைவிட முக்கியமான காரணம் தேவாவிடம் தன் மனதை திறந்து சொல்லி அவன் அதை அங்கீகரித்தது எனலாம்.

நிச்சயம் முனோவுக்காக இரண்டு வருஷங்கள் காத்திருக்கலாம். இந்த இரண்டு வருஷத்திலும் வெறித்தனமாய் உழைக்கவேண்டும்..

அடுத்த சனிக்கிழமை எப்போது வரும் என்றிருந்தது.

தேவா சனிக்கிழமை வந்து மனோவுடன் கதைத்து மனோ சம்மதித்து மாமா மாமி சம்மதித்து...

எல்லாம் நல்லபடி நடக்குமா என்று மனம் கலவரப்பட்டது.

அந்தப் பரபரப்பில் மாலைநேர வேலை எதுவும் ஒடவில்லை. வேறு நினைவில் மனம் அலை பாய்ந்தது.

“என்னண்ணே ஓயில் விட்டது. முடியை மூடாமல் கிக் பண்ணிறீங்கள்.” என்ற கதிரின் குரலில் கலைந்து போய் திரும்பினான்.

மனதின் பருபரப்பு செய்கையில் பிரதிபலித்தது.

‘ என்னண்ணை ஒரே யோசனையில் இருக்கிறீங்கள். இடைக்கிடை மெல்லிசா சிரிக்கிறீங்கள்.’

கதிர் அவனை வினோதமாகப் பார்த்துக் கேட்டான்.

துக்கத்தை அடக்கி மறைத்துக் கொள்வது போல சந்தோஷப் பரபரப்பை மறைக்க முடியவில்லை.

‘ இல்லையடா நந்தாக்கு மெடிசின் கிடைக்கும். அதுதான் சந்தோஷமாக் கிடக்கு...’

சொல்வதற்கு பொருத்தமான பதிலாகவே இது இருந்தது. ஆனாலும் கதிர் நம்பிக்கை இல்லாமல் பார்த்தான்.

‘ நந்தாண்ணைக்கு மெடிசின் கிடைக்கும் என்னுடைய முந்தியே தெரியும் தானே. அதில் புதிசாய் சந்தோஷப்பட என்ன இருக்கு...’

இந்தக் கேள்வியில் அவன் மெல்லியதாய் திடுக்கிட்டான். இவனின் உன்னிப்பான பார்வையிலிருந்து தப்ப முடியாது. ‘ பேசாமல் வேலையைப் பார்.’

அவன் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டான். கதிர் சாவிகளையும் நட்டுக்களையும் அள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போனான்.

செல்வா வவுனியா போயிருப்பான். அவன் நின்றால் தேவாவுடன் கதைக்கதைச் சொல்லலாம். அவன் ஏதாவது கிண்டலாய் சொல்வான்.

செல்வா நிற்காதது மனதுக்கு கொஞ்சம் குறையாக இருந்தது.

சதானந்தன் கராஜிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்த போது ஆறுமணியாகி விட்டிருந்தது.

விறாந்தை மேஜையில் மலர்விழிக்கு மனோகரி ஏதோ ஒரு பாடத்துக்கு விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். எப்போதாவது மனோகரி இங்கு வந்து பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதுண்டு. அவ்வது மலர்விழி அங்கே போய் மனோகரியிடம் கேட்டுப் படிப்பதுண்டு.

மனோகரியை எதிர்பாராமல் அங்கே பார்த்ததில் மனதின் பரபரப்பு இன்னும் அதிகமானது.

சைக்கிளை முன் விறாந்தையில் ஏற்றி ஒரு புறம் விட்டு விட்டு உள்ளே போய் உடை மாற்றி கிணற்றியில் கால் முகம் கழுவி விட்டு வந்தான்.

விறாந்தைத் தூணில் கண்ணாடி பார்த்து தலை இழுத்த போது பொழுது மெல்ல இருண்டு கொண்டு வந்தது

அம்மா லாம்பு கொழுத்தி அவர்கள் படிக்கின்ற மேஜையில் கொண்டுவந்து வைத்தான்.

அவன் முற்றத்தில் சாக்கு கட்டில் போட்டு அமர்ந்த போது நன்றாக இருட்டி விட்டது.

அவன் லாம்பின் வெளிச்சத்தில் தெரிந்த மனோகரியின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் கிறு கதை வளர்க் கியைப் பற்றி தங்கு தடையில்லாத குரவில் தெளிவாக விளங்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

பலவித பாவனைகள் கலவையிட்ட அவள் முகத்தை இப்படி இருட்டுக்குள் இருந்து பார்ப்பது ஒரு புது அனுபவமாக இருந்தது. முன்பும் எத்தனையோ தடவை இப்படிப் பார்த்திருந்தாலும் இன்றைக்கு இருக்கும் மன நிலையில் ஒரு வித்தியாசமான உணர்வாக இருந்தது.

இன்றைக்கு என்னமோ அவளது முகம் வழக்கத்திலும் விடமிக்கும் ஆழகாக இருப்பது போலத் தோன்றியது.

‘பிள்ளை! இருட்டி விட்டுது. வீட்டில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பினம்’

‘ஓம் மாமி முடிஞ்சுது. மலர் நாளைக்கு இந்த ரியூட்டை எழுதிக்கொண்டு வா என்ன.’

மலர்விழி தலையசைக்க மனோகரி எழுந்து நின்றாள்.

‘நந்தா எங்க அம்மா?’

‘ஆரோ சிநேகிதனிட்ட போறன் எண்டு சொல்லிப் போடுப் போனான் இன்னும் காணேலை,’

‘மாமி நான் போட்டு வாறன்’

மனோகரி படி இறங்கி முற்றத்தில் நின்றாள்.

‘இருட்டிப் போச்சு பிள்ளை’

“மெல்லிய நிலவு வெளிச்சம் இருக்கு கிட்டத்தானே போயிடுவன்.”

“அண்ணை கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டிட்டு வாறியே” மலர்விழி அவன் கையில் டோர்ச் ஸெல்ட்டைக் கொடுத்தாள், “சரி வா”

அவன் டோர்ச் அடிச்து நடக்க அவன் கூட வந்தாள். கேற திறந்து தெருவில் நடந்தார்கள்

ரழு மனிக்கு தெரு அமைதியாய் இருந்தது. வெம்மையான காற்று முகத்தில் அடித்தது.

“மலரினர் கெட்டித்தனத்துக்கு இன்னும் ஊக்கம் எடுத்து படிச்சால் கட்டாயம் கம்பஸாக்கு எடுப்பும். ஒகல்டிற்கு எக் ஸாம் எடுக்கப்போறது கிடுகு பின்னிக் கொண்டிருந்தால் நல் லாய்த்தான் இருக்கும்.”

பக்கத்தில் வருபவளின் முகம் இருட்டில் தெரியவில்லை. மெல்லிய பிறை நிலவின் வெளிச்சத்தில் இருள் வடிவமாய்த் தெரிந்தாள்.

“கிடுகு பின்னச்சொல்லி ஆர் சொன்னது.”

“நீங்கள் சொன்னதோ சொல்லேலையோ அது வேற விஷயம். அவளை கட்டாயம் நீங்கள் கவனிக்க வேணும் சதா.”

“சரி நான் சொல்லி விடுறன்.”

அவளை முழு நேரமாய் படிக்க விட வேணும். ஏ எல் எக்ஸாம்தான் எதிர்காலத்தையே தீர்மானிக்கிறது.

அவன் சொன்ன எதிர்காலம் என்ற சொல் அவன் மனதுக்குள் விஸ்வருபம் எடுத்தது.

ஓரு நிமிஷம் தேவாவுடன் கதைத்ததை இவளிடம் சொல்லி விடலாமா என்று நினைத்தான்.

இந்த இரவு நேரத்தனிமையில் நடந்து கொண்டே சொல் வதில் எந்த கஷ்டமும் இருக்காது. இவளின் மனதை அறிந்து கொள்ளலாம். இப்படி ஒரு தனிமையான சந்தர்ப்பம் பிறகு எப்போது கிடைக்குமோ தெரியாது.

சொல்லி விடலாம் என்று தீர்மானித்த போது கடைசி நேரத்தில் ஒரு தயக்கம் வந்து வாயைக் கட்டிப் போட்டது.

வேண்டாம்.....

தேவா வந்து இவளுடன் கதைத்த பிறகு இவளின் அபிப்பிராயம் அறிந்த பிறகு கதைப்பது நியாயம் என மனம் தடுத்தது.

வீட்டை அடைந்து கேற்றைத் திறந்தவள்

‘சரி சதா இனி நான் போயிடுவன் நீங்கள் போங்கோ’ என்றாள்.

அவள் முற்றம் கடந்து வீட்டு விறாந்தை ஏறும்வரை டோர்ச் வைற்றை அடித்து வீட்டு திரும்பி நடந்தான்.

தேவா விஷயத்தைச் சொன்னதும் நிச்சயம் திகைத்துப் போவாள்..... அல்லது குழம்பிப் போவாள்... அல்லது இதை எதிர் பார்த்தது போல அமைதியாய் நிற்பாள்.

எது நடக்கப் போகிறது.

எல்லா விஷயங்களிலும் விட இது தான் இப்போதைக்கு பெரிய விஷயமாகத் தெரிந்தது. தன் எதிர்காலத்தையே தீர்மானிக்கும் விஷயம்.

மனோகரி தன் துணையாகக் கிடைப்பாள் என்றால் எந்தக் கஷ்டமும் பெரிதாய்த் தெரியாது. எந்தக் கடனும் சுமையாய்த் தோன்றாது. இன்னும் இன்னும் உழைக்க வேண்டும்... கஷ்டப்பட்டு உழைப்பதற்கு பலன் இல்லாமல் போகாது.

எத்தனையோ மனக்குழப்பம் இருந்த போதும் நிச்சயமாய் காலான்றி விடுவோம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. அந்த நம் பிக்கையே மனதுக்கு உற்சாகத்தையும் சந்தோஷத்தையும் தந்தது.

எத்தனையோ இழப்புக்கள் துயரங்கள் வந்து மனம் அடிபட்டு நொந்த போதெல்லாம் மனோகரியின் மீது வைத்த நேசமும் அன்பும் குளிர்மையான ஒரு நீரூற்று மாதிரி மனதின் அடியில் பசுமையாகவே இருந்திருக்கிறது.

அந்த நினைவு தரும் உற்சாகத்தில்தான் எத்தனையோ கஷ்டங்களை தாங்க முடிந்திருக்கிறது.

வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டு விட்டு படுத்துக் கொண்டான். நித்திரை வரவில்லை.

விறாந்தையில் படுத்தபடியே வானம் பார்க்க பிறை நிலவு மறைந்து நட்சத்திரங்கள் மட்டும் தெரிந்தது.

வெகுநேரத்தின் பின் கண்ணயர்ந்த போது எங்கோ தூரத் தில் நாய் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

மறுநாள் எட்டரை மனிக்கு கராஜாக்கு வந்த போது கராஜ் வாசலில் ஒருவர் நின்றிருந்தார். அவர் பரஞ்சோதியின் தங்கையின் கணவர்.

சைக்கிளை விட்டு இறங்கி வியப்புடன்

“ என்னண்ணே இவ்வாவு தூரம்..... ” என்று கேட்டான். அவர் முகத்தில் கவலை தெரிந்தது.

“ மச்சானிட்ட வந்தனான் தம்பி. ”

“ சரி வாருங்கோவன் உள்ள. ”

“ அவரோட கதைச்சிட்டன். போவம் எண்டு பார்க்கிறன். ”

அவரது கவலையான முகத்தைப் பார்க்கையில் ஏதோ விஷயம் இருப்பதாகப் பட்டது.

“ ஏன் அண்ணே ஏதும் அலுவலாய் வந்தனீங்களே..... ”

“ எங்கட மகஞக்கு வாற புதன் தண்ணிவார்ப்பு செய்யிறம் அதுதான் மச்சானை வரச்சொல்லி சொல்ல வந்தனான். ”

“ எங்க சோதி அண்ணே ? ”

“ பின்னால் இருக்கிறார் ? என்றான் கதிர்.

“ அவரோட எல்லாம் கதைச்சாச்சு. தான் வரமாட்டாராம் பிறகு ஒரு நாளைக்கு வாராறாம். ”

“ ஏனாம் ? ”

“ அங்க சொந்தக்காரர் எல்லாருக்கும் நடுவில் தான் வந்து நிற்கேலையாம். கவலைதான்... மனம் தாங்காதுதான்... ஆனா நாங்க இவரை விட்டிட்டு என்னண்டு செய்யிறது. பிள்ளைக்கு தாய் மாமனல்லே..... ” அவரது குரல் தழு தழுத்தது.

“ எல்லாரிட்டையும் இருந்து ஒதுங்கி இருந்திட்டால் சொந்தம் விட்டுப் போயிடுமே. தம்பி நீங்கள் ஒருக்கா சொல்லுங்கோ.”

அவனுக்குத் தெரியும் தான் சொன்னாலும் அவர் கேட்கப் போவதில்லை என்று அதனால் பேசாமல் நின்றான்.

‘ தான் வரமாட்டாராம் உங்களிட்ட ஆயிரம் ரூபா வாங்கி பிள்ளைக்கு தந்து விடுறாராம். எங்கஞக்கு என்னத்துக்கு காசு. அவர் வந்தாலே காணும், இப்பிடி ஒதுங்கி பேசாமல் இருந்தால்

கவலை தீர்ந்திடுமே. பாவம் இவற்ற இழப்பு பெரிசதான். ஆனாலீட்டில நல்லது நடக்கேக்குள்ள சபையில இவர் நிற்காட்டி எங்களுக்கென்ன சந்தோஷம் சொல்லு தம்பி. எங்கட குடம் பத்துக்குள்ள சுத்திச் சுத்திக் கவலையைத்தான் கடவுள் தந்திட்டான். என்ற அக்காவின்ற நாலு பெடியளையும் குழிமுழன யில வைச்சு ஒவ்வொண்டாய் ஆமி சுட்டவன் வரிசையாய் அது களை பறிகுடுத்துட்டு அக்கா அத்தான் இப்ப விசர் பிடிச்சுத் திரியுதுகள். நான் அதைத் தாங்குவனோ இவற்ற கவலையைத் தாங்குவனோ.....”

அவரின் கண் விளிம்பில் நீர் திரண்டது, தோள் துண்டால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டார். குரல் அடைக்க—

“நான் போயிட்டு வாறன் தம்பி. மச்சான் வரேலை எண்டால் எல்லாத்தையும் நிற்பாட்ட வேணும்.” என்று சொல்லி விட்டு படி இறங்கினார்.

“அண்ணே! இவரிட்ட தன்ற கணக்கால ஆயிரம் ரூபா குடுக்கட்டாம். சோதி அண்ணே சொன்னவர்.”

கதிர் வந்து சொன்னான்.

அவன் சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து காசு எடுக்க அவர் தடுத் தார்.

“வேண்டாம் தம்பி. காசு பெரிசில்லை மனிசர்தான் பெரிச ஐஞ்சு சதம் தரவேண்டாம். மச்சான் வந்து போனாலே காணும் எண்டு நினைச்சுத்தான் இவ்வளவு தூரம் சொல்லியிட்டு போக வந்தனான். மச்சானும் பாவம் மனம் நொந்து போய் இருக்கு ஏதோ உம்மட நிழவில இருக்கிற வரை கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்ளும்”

கண் கலங்க சொல்லி விட்டு அவர் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போனார்.

“விடிய நாலு மணிக்கு புதுக்குடியிப்பிலயிருந்து வெளிக்கிட்டு சைக்கிளில வந்தவராம்.”

கதிர் சொன்னான்.

அவர் கண்கலங்கப் போனது சதானந்தனின் நெஞ்சில் பாறாங்கல்லாய் கனத்தது.

மெல்ல உள்ளே வந்தான், பின் அறைச்சுவரில் சாய்ந்து அமர்ந்து எதிரே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் பரஞ் சோதி.

அந்த கோலமும் பார்வையும் மனதைப் பிசைந்தது, இவரிடம் இப்போது எதுவுமே கதைக்க முடியாது. தன்னை மறந்த நிலையில் உள்ளூர் நொறுங்கிப் போயிருப்பார். அடி மனதில் ஆழக் கிடந்த கவலைகள் கிளறுப்பட்டிருக்கும்.

இந்நேரம் தான் வாழ்ந்த வீடு வாசல் ஞாபகத்தில் வரும். அன்பாய் வாழ்ந்த மனைவியின் முகம் நினைவில் இருக்கும். துள்ளிக்குதித்து விளையாடிய பிள்ளைகளின் நினைவு வரும்.

அத்தனை உறவுக்காரர் மத்தியில் அவர்கள் இல்லாத சூழ்நிலையை எதீர் நோக்க முடியாமல் மனம் கலங்கிப் போகும். மற்றவரின் அனுதாபப் பார்வையில் நெஞ்சமே ஆடிப்போய் விடும்.

ஒரு வகையில் இவர் அங்கே போகாததும் நல்லது தான் போனால் மனம் வெடித்துச் சிதறத்தான் செய்யும். இவரது நிலமை ஓவ்வளவு கொடுமையானது.

சதானந்தன் முன் அறைக்கு வந்தான்.

பரஞ்சோதி சுயநிலையடைந்து தன் வேலைகளைக் கவனிக்க சில மணி நேரங்கள் கழிய வேண்டும்.

* கதிர்! அந்த எஞ்சினைப் பிரி இண்டைக்கு உதெல்லாம் பூட்டி முடிக்க வேணும்.'

' ஓமண்ணை. வெளிவேலை வராட்டி இதை முடிச்சிடலாம். கதிர் உற்சாகமாய் வேலையில் ஈடுபட்டான்.

14

ஜாட்கள் மெதுவாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது

அன்றைக்கு சனிக்கிழமை.

வழக்கமாய் சனிக்கிழமைகளில் வாகனங்கள் அதிகமாய் வரும்.

வேலை முடிந்த இரண்டு மோர்ட்டர் சைக்கிள்களை சொந்தக்காரர்கள் வந்து எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

மற்ற இரண்டு மோர்ட்டர் சைக்கிளும் சுவரோரத்தில் நின்றது.

‘மண்ணென்னெய் நூற்றம்பது ரூபாய் வித்தாலும் சனம் மோர்ட்டர் சைக்கிள் ஒடுற்றை விடாதுகள். ரோட்டில் பாருங்கோ அண்ணே. எத்தனை போகுது...’

“சனத்துக்கும் ஏதும் அவசர வேலை இருக்கும் தானே...”

“எங்கட தமிழ்ச்சனம் அண்ணை புள்ளி வைச்சால் காணும் கோலம் போட்டு முடிச்சிடுங்கள். பெட்ரோல் விட்டு ஸ்ராட் பண்ணிச்சதுகள். அதை தடுத்தவுடன் ஓடிக்கலன் விட்டி துகள் இப்ப அதையும் தடுத்த உடன் ஊதியே ஸ்ராட் பண்ணுதுகள். போற போக்கைப் பார்த்தால் பாச்சைத் தண்ணீயே விட்டு ஓடினாலும் ஆச்சரியப்பட ஏலாது. அவங்களும் ஓவ்வொண்டாய் தடை செய்ய சனமும் புதிச் புதிசாய் கண்டு பிடிச்சிடுங்கள். இந்த தடையால் என்ன அண்ணை அவை கண்டவை. கரண்ட இல்லாமல் ரெண்டரை வருஷம் போயிட நூத. இங்க என்னத்தில் குறைஞ்சது. சனம் ஜெனரேட்டர் போட்டு கிழமைக்கு ரெண்டு படம் பார்க்குதுகள்.”

“அதெண்டால் உண்மைதான்.”

“கார் கூட மண்ணெண்ணையில் ஒடுது. முண்டு வருஷத்துக்கு முந்தி ஆரும் சொன்னால் நம்பியிருப்பமே.....”

“இது ஒரு விதத்தில் அழுத்த அழுத்த நிமிர்கிற வேகம்.”

“எந்த விதத்திலையும் தமிழ்ச்சனத்தை விழுத்த முடியாது அண்ணை. குண்டு போடுறியா போட்டுட்டுப் போ..... சன்டைக்கு வாறியா வந்திட்டுப்போ எண்ட அலட்சிய மனப் பான்மை சனத்துக்கு வந்திட்டுது.”

சதானந்தன் கொஞ்சம் வியப்புடனும் கொஞ்சம் சிரிப்புடனும் கதிரைப் பார்த்தான்.

அவன் பேசுகின்ற வேகம்.....

“என்னண்ணை பார்க்கிறீங்கள்”

“ஒண்டுமில்லையடா அந்த பிரிச்ச சைக்கிளை பூட்டி முடி”

பூரணமான எஞ்சின் வேலை செய்வதற்காக ஒரு மோர்ட்டர் சைக்கிள் துண்டு துண்டாக பிரித்துப் போட்டபடி கிடந்தது.

உதிரிப்பாகங்கள் கொண்டு வருவதை அரசு தடுத்ததால் பெரிய திருத்த வேலைகள் தாமதமாகவே நடக்கும்.

தேவையான உதிரிப்பாகங்கள் தேடி வாங்குவதே கண்டம். களவாய் கொண்டு வருகிறவர்களிடம் அதிக விலை கொடுக்க வேண்டி நேரிடும்.

பரஞ்சோதி அந்த மோர்ட்ட சைக்கிள் பாகங்களை எண் ணெய் சிலையால் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டிருக்க கதிர் தேவையானதை எடுத்துக் கொடுத்து உதவி செய்து கொண்டிருந்தான்.

அப்போது செல்வா சைக்கிளில் வந்தான்.

‘என்ன சைக்கிளில் வாறாய்...’

‘நாலைஞ்சு நாளைக்கு வவுனியாக்கு போகத் தேவை பில்லை.’

‘என்? ’

‘வவுனியாவில் ஊரடங்குச் சட்டமாம். சனம் வராது தானே எனக்கு கொஞ்சம் றெஸ்ற். கிளாவிக்கு போறவையை ஏத்திக் கொண்டு போகலாம். ரோட்டுச் சரியில்லை. நாரி முறிஞ்சு போயிடும். தேவா வந்திட்டுதே.....’

‘வரேலை. இன்டைக்கு சனிக்கிழமை வரக் கூடும்.’

‘ஏன்னை நெடுகவும் வந்து தேவாண்ணை வந்திட்டாரோ எண்டு விசாரிக்கிறீங்கள்.’

கதிர் கேட்டதும் செல்வா தலையைச் சாய்த்து சிரித்தான்.

‘இல்லையடா. தேவா வந்து ஒரு விஷயம் முடிவு செய்ய வேணும். அதுதான்.’

‘என்ன விஷயம் அன்னை’

‘அதுவோ, சதா ஒரு பிலினஸ் தொடங்கலாம் எண்டு யோசிக்கிறான். அதுக்கு அவன் வந்துதான் முடிவு சொல்ல வேணும்.’

‘பேசாமலிரு செல்வா...’

‘என் அன்னை. கராஜ் வைச்சு நடத்திறது காணாதே...’

‘இது ஒரு பக்கம். அது ஒரு பக்கம். இரண்டையும் சேர்த்து நடத்தப்போறானாம்.’

‘சும்மாயிரு செல்வா.’

‘என்னமோ கதைக்கிறீங்கள். எனக்கு விளங்கேலை.’ என்ற

கதிர் ‘ சோதி அண்ணை ! என்னென்ய கானுமே... என்று கேட்டுக் கொண்டே அவர்டம் போனான்.

செல்வா கண் சிமிட்டிச் சிரித்தான்.

இந்தக் கேவியும் கிண்டலும் மனதுக்கு எத்தனை உற்சாகத்தைத் தருகிறது. இந்த நிமிஷம் எத்தனையோ கவலைகளிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கிறது.

விறாந்தை ஒரம் ஒரு ஸ்டீலில் அமர்ந்திருந்த செல்வா கொஞ்ச நேரம் தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது ஒரு சைக்கிளில் இருவர் வந்து கராஜ் வாசலில் இறங்கினார்கள்.

தடித்த உடம்பும் அடர்ந்த மீசையும் மடித்துக் கட்டின சாரமுமாக நல்ல சூடிவெறியில் இருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் சதானந்தன் ஒரு கணம் திகைத்துப் போய் செல் வாவை நோக்கினான்.

அவர்களை அவன் நன்றாக அறிவான். முன்பு பரந்தனில் அவனது கராஜ் அழிந்தபோது இதில் ஒருவனது மோர்ட்டர் சைக்கிளும் அங்கே நின்றிருந்தது.

அரைவாசிக்கு மேல் காசு கொடுத்த நிலையில் நாலைந்து மாதமாக அவனை சதானந்தன் கொண்டில்லை.

‘ என்ன தம்பி.....வேலை தொழில் எப்பிடிப் போகுது.....

ஒருவித சிரிப்போடு கேட்டுக் கொண்டு விறாந்தையில் ஏறினார்கள்.

சதானந்தன் எழுந்து நின்று ‘ வாங்கோ அண்ணை என்ன விஷயம் ’ என்றான்.

‘ தம்பிக்கு ஒவ்வொரு முறையும் நாங்கள் வந்து ஞாபகப் படுத்த வேணும். காசு தருமதி இருக்கல்லே. ’

‘ கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தந்து கொண்டுதானே இருக்கிறம் அண்ணை ’

‘ அது சரி இந்தத்தரம் எங்களுக்கு மிச்சக்காச முழுதும் தர வேணும். ’

சதானந்தன் திகைத்துப் போய்—

‘ நான் சொன்னபடி நடந்து கொண்டு தானே வாறன் தீமெரெண்டு முழுக்காசையும் கேட்டால் நான் எங்க போறது. என்றான்.

‘அதுக்காக நாங்கள் இவ்வளவு நாளும் பொறுத்துக் கொண்டு இருந்தனாங்கள். இப்ப எங்களுக்கு அவசரமாய் காக தேவைப்படுகிறது. வேற கதை இருக்கப்படாது தமிபி.’

சிவந்த கண்களை உருட்டிக் கொண்டு அவன் கொஞ்சம் சத்தமாய்க் கதைக்க பக்கத்துக் கடையில் நின்றவர்கள் எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

சதானந்தனுக்கு அவமானமாக இருந்தது.

இப்படி கடை வாசலில் நின்று ஒருதன் சத்தம் போடுவது கவலையைத் தந்தது.

எப்படி இவனைச் சமாளிப்பது என்று யோசிக்கையில் செல்வா மெல்ல எழுந்தான்.

‘அண்ணை! பார்க்கப் போனால் இந்த நாட்டுப் பிரச்சனையளிலதான் உங்கட பொருள் அழிஞ்சுது. இவன் எனக்குத் தெரியாது என்டு கை விரிச்சால் உங்களால் என்ன செய்ய ஏலும். என்னட்ட பொறுப்பு தந்த பொருள் என்டு தன்ற மனச்சாட்சிக்காக அவன் உங்கட நட்டத்தைப் பொறுப்பெடுத் திருக்கிறான். அவன் சொன்னபடி காசைத் தந்து கொண்டும் வாறான். பிறகு இப்பிடி வந்து ஏன் சத்தம் போடுறீங்கள்.’

‘நீர் இதில் சம்பந்தப்பட வேண்டாம். அவருக்கும் எனக்கும் தான் இப்பக்கதை.’

‘இவனுக்கு கதைக்கத் தெரியாது அண்ணை. ஒரு வல்லமையில்லாதது. வல்லமையிருந்தால் நீயாச்சு உன் பொருளாச்சு ஆமி கொண்டு போனதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது என்டு உதறி விட்டிட்டு போயிருப்பான்.’

ஆமி கொண்டு போனது என்டு பொய்க்கதை சொல்லுறீங்கள். அதை நம்பேலாது. எங்கேனும் ஒளிச்சு வைச்சிருந்து இந்நேரம் பாட்ஸ் ஆக்கி வித்திருப்பீங்கள். எங்களுக்குத் தெரியாதே...’

‘அட இதைப்பார். தன்ற புத்தி மாதிரிதான் எல்லாருக்கும் இருக்கும் எண்ட நினைப்பு.’

செல்வா ஏளனமாக்சொல்ல ‘என்னடா சொன்னனி?’ என்று அவன் செல்வா மீது பாய்ந்தான்.

சதானந்தன் புதறிப்போய் அவர்களை விலக்க கதிர் வந்து செல்வாவை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டான்.

‘இவங்களை எனக்குத்தெரியாதே... தட்டிச் சுத்துற ஆடகள்,’

அவன் வாயில் வந்தபடி பேசத் தொடங்க ஆடகள் வேடிக்கை பார்க்க சேரத் தொடங்கினார்கள்.

ஜன நடமாட்டம் அதிகம் உள்ள பகுதி அது.

சதானந்தன் ஆத்திரமும் அவமானமும் சேர-

‘இவங்களோட கலதச்சா எங்களுக்குத்தான் வெட்கம் பேசாமலிரு செல்வா.’ என்றான்.

அதற்குள் ஒரு ஆள் வந்து என்ன பிரச்சனை என்று கேட்க இவர்களை வாயில் வந்தபடி பேசத் தொடங்கி விட்டான்.

செல்வா பொறுக்க முடியாமல்

“முதல்ல இந்த இடத்தை விட்டுப் போ. சத்தம் போடுற வேலையை இங்க வைக்கவேண்டாம். தெரியுமே....’ என்றான்

“ஆர்றாவன் எனக்கு சொல்லுறநு. எனக்குக் காசைத்தரா மல் பேய்க்காட்டப் பாக்கிறீங்கள். காசைக் கேட்டா வில்லங்கம் என்ன..... சரி போகட்டும்’

என்று தன்னுடன் கூட வந்தவனிடம் திரும்பி

“இங்க ரிப்பியருக்கு வந்து நிற்கிற ஒரு மோர்ட்டர் சைக்கிளை எட்டா எங்கட கணக்குக்கு கொண்டு போவம். ’ என்றான்

அவ்வளவு தான். செல்வாவுக்கு கண்மண் தெரியாத கோபம் வந்து விட்டது.

“எடுப்பீங்களோ .. உங்கட அடிதடிக்காலமெல்லாம் போடுது தெரியுமே. இப்ப ஏதாவது அடாவடித்தனம் செய்திட்டுத் தப்புவியளே..... எடுத்துப் பாருங்கோ...”

நீ விடு சதா. எடுத்துக் கொண்டு போகில் போகட்டும். பிறகு என்ன நடக்குது எண்டு பார்ப்பம். ..

செல்வாவின் கோபத்தில் அவர்கள் கொஞ்சம் அடங்கிப் போய்விட்டார்கள்.

‘எங்கட காசைத் தந்தால் நாங்கள் என் கேட்கிறம். ’

குரல் இறங்கி வந்தது.

“எவ்வளவடா இவைக்கு குடுக்குமதி இருக்கு ? ”

“ ஒன்பதினாயிரம் . ”

“ சரி. இவன் ஒரு மாதத்தில் தருவான். போயிட்டு வாங்கோ ”

“ தருவீர் தானே தம்பி. உம்மட வாயால் சொல்லும் . ”

“ தாறன் . ”

“ சரி. அவ்வளவுதான் ஒரு மாதத்தால் வாறம் . ”

அவர்கள் அவிழ்ந்த சாரத்தை இறுக்க கட்டிக் கொண்டு ஏதோ முனு முனுத்தபடி சைக்கிளில் ஏறிப்போனார்கள்.

செல்வாவின் கோபம் இன்னும் அடங்கவில்லை

“ எல்லாம் உன்னாலதான். எல்லாப் பிரச்சனையையும் நீ தான் இழுத்து விட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய் . ”

“ விடு. முடிஞ்சு போனதைப் பற்றிக் கதைக்காதை. ”

‘ இந்தக் காலத்தில் மனச்சாட்சி உள்ளவன் வாழ ஏலாது. ஆயி கொண்டு போனதுக்கு நீ நட்டாடு கட்டிக் கொண்டிருந்தால் எப்பிடி உருப்படுவாய். ’

சதானந்தன் பேசாமல் இருந்தான்.

சிறிது நேரம் வரை அமைதியாய் இருக்கிற சதானந்தனைப் பார்த்து விட்டு இதமான குரலில்

“ என்னடா யோசிக்கிறாய் ” என்று கேட்டான் செல்வா

“ இல்லை இந்த லட்சனத்தில் ஒரு கல்யாணத்துக்கு ஆசைப் படுறனே.....

“ ஆப்ப ஆசைப்படாதை ”

டக்கென்று நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“ பின்ன என்னடா. கொஞ்சமெண்டாலும் தெரியாமாய் இரன். மனதை யோசிச்ச குழப்பாதை. பேசாமல் இரு.....” அவன் தோலில் ஆதரவாகத் தட்டினான் செல்வா.

இரவு வெகுநேரம் வரை சதானந்தனுக்கு நித்திரை வர வில்லை, பின்னேரம் கராஜில் நடந்த சம்பவத்தால் மனம் நொந்து போய் இருந்தது.

விஷயம் தெரியாத வெளி ஆட்கள் அவனைப்பற்றி பிழையாகத்தானே நினைப்பார்கள் எவ்வளவு அவமானம்.

அந்த நேரம் கராஜ் அழிபட்டது ஒரு சூழி மாதிரி அவனை அழுத்தி விட்டது. அதிலிருந்து எப்போதுதான் முற்றாக மீள் வதோ தெரியவில்லை.

விறாந்தையில் படுத்திருந்த போதும் காற்று சிறிதுமே வரவில்லை. பக்கத்தில் நந்தா ஒரே சீராக மூச்சு விட்டுக் கொண்டே நல்ல நித்திரையில் இருந்தான்.

இவர்களையெல்லாம் வருத்தாமல் இவர்களது தேவைகளையும் கவனித்துக் கொண்டே பிரச்சனைகளிலிருந்து மீள் வேண்டும் கடன் தீர்ந்து அப்பாடா என்று மூச்சுவிட்டு நாலு காசு சேர்த்து... எல்லாம் எப்போது நடக்கும்.

எனக்கு மட்டுமே இப்படி அடிமேல் அடியாக ஒவ்வொன்றும் நடக்கிறது.

நாட்டுப் பிரச்சனைக்குள் கிக்குப்பட்டு கஷ்டப்படுவது என்னடைய பலன் போனிருக்கிறது.

எனக்கு வீடு போனால் அதை நானே அனுபவிக்க வேணும் என் தமிழ் இறந்ததால் அந்த சோகமும் எங்களுக்குத்தான். பக்கத்து வீட்டார் கூட இந்த இழப்பை பகிர்ந்து கொள்ளப் போவதில்லை. இந்த போராட்டம் யாருக்காக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. எல்லோருமே அந்நியப்பட்டுத்தான் நிற்கிறார்கள். தங்களுக்கென்று ஏதும் நிகழும் வரை.

தலை கனத்துப் பாரமானது.

அவன் புரண்டு படுத்தான்.

இல்லை. எனக்கு மட்டுமே இழப்பு என்று நினைக்கிறதும் பிழை என்னைப்போல இன்னும் எத்தனையோ பேர்...

என்னைவிடவும் அதிகமாய் இழந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

பரஞ்சோதி அண்ணை எவ்வளவு பாவம். அவற்ற இடத் தில நான் இருந்திருந்தால் விசரே பிடித்திருக்கும்.

இழப்போ சோகமோ அத்தனையையும் தாங்கிக் கொண்டு வாழ்த்தான் வேணும்.

நாலு பேச்சு பேசி விட்டான் என்று மனம் நோவது விசர்த்தனம்.

நாலு பக்கத்தால் அமத்தினாலும் நீக்கல் பார்த்து நிமிரந்திடுவாய் என்று தேவா சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

தன்மீது அவனுக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை இருக்கிறது.

வெட்ட வெட்ட துளிர்ப்பது தான் வாழ்க்கை. ஆனால் அடுத்தடுத்து வெட்டி விட்டால் மரமே பட்டு விடுமே.....

அவன் சோர்வுடன் கண்களை மூடினான்.

காலையில் எழும்பும் போதே கண்கள் எரிந்தன. முகத் தில் தண்ணீர் அடித்து நன்றாகக் கழுவி விட்டு அம்மா தந்த தேனீரை வாங்கிக் குடித்தான்.

“கந்தசாமி கோயில் வரைக்கும் போயிட்டு வாறன் அம்மா” என்று சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டான்.

மாமி வீடு கடந்து போகையில் பார்வையை அந்தப்பக்கம் திருக்பினான்.

வீடு அமைதியாக இருந்தது.

மாமா மட்டும் விறாந்தையில் இருந்தார்.

இரவு தேவா வந்திருக்குமோ தெரியவில்லை. வந்திருந்தாலும் இப்போது நித்திரையாகிக் கிடப்பான்.

நேற்றைய குழப்பங்களையும் மீறிக் கொண்டு மனம் மனோகரியின் நினைவில் ஆழ்ந்து போனது.

கோவிலுக்குள் போய்க் கும்பிட்ட போது மனம் கொஞ்சம் அமைதியடைந்தது.

லேசான மனதுடன் வெளியே வந்தவனுக்கு தெருசில் திமரன்று ஏற்பட்ட பரபரப்பு மனதை உறுத்தியது.

“என்ன விஷயம்? ”

என்று அங்கே நின்றவர்களிடம் கேட்டான்.

“ராத்திரி கிளாலியால் வந்த படகுகளை ஆமிக்காரன் கத்தி வளைச்சு வாளால் வெட்டியும் சுட்டும் கனசனம் செத் துப் போச்சாம். நாலைஞ்சு படகைக் கொண்டு போயிட்டாங்களாம். கடலில் ஒதுங்கிற பிரேதங்களை கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்தி ரீக்கு கொண்டு வருகினம். அடையாளம் பார்க்க சனம் ஓடுது.

ஓரு நிமிஷம் உறைந்து போய் நின்றான்.

கடவுளே.....தேவா வந்திருக்குமோ.....

மனம் பதற மாமி வீட்டுக்கு ஓடினான்.

கேற் திறந்த போது மனோதான் முற்றத்தில் நின்றாள்.

அவனைக்கண்டதும் மெல்லியதாய்ச் சிரித்தாள்.

“மனோ ராத்திரி தேவா வந்ததே? ”

“வரேலை. ராத்திரி வாறுதெண்டு தான் சொன்னது. சில நேரம் சொன்ன நாளுக்குப் பிந்தியும் வரும். அதை நம்பேலாது ஏன்? ”

“இல்லை. சம்மா தான் கேட்டனான்.”

அப்போது பக்கத்து வீட்டுக்கு ஏதோ அலுவலாய் போன மாமி பதறிக் கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

சதானந்தனைக் கண்டதும் -

“தம்பி! சனத்தை படகில் வைச்சு ஆமி வெட்டிப்போட்டுதாம். கேள்விப்பட்டனியே” என்று பதட்டத்துடன் கேட்டாள்

“எண்டுதான் கணதக்கினம் மாமி. ”

“கடவுளே..... இந்தப் பின்னையும் வந்துதோ தெரியாது”, மாமி இருண்ட முகத்துடன் நின்றாள்

மனோகரியும் ஓரு நிமிஷம் திகைத்தாலும்

“அன்னா ஏதும் பிரச்சனையெண்டால் திரும்பிப் போயிருப்பார். நீங்கள் யோசிக்காதேங்கோம்மா. ”

என்று ஆறுதலாய் சொன்னாள்.

“ முதல் வந்த படகுச் சனம் காயத்தோட தப்பி வந்திருக் கினமாம். நான் எதுக்கும் ஆஸ்பத்திரிப் பக்கம் போய் விசாரிச் சிட்டு வாறன். சதாந்தன் திரும்ப—

“ நானும் சதாவோட போய் பார்த்திட்டு வாறன் அம்மா என்றாள் மனோகரி.

“ நீ அங்க வரவேண்டாம் மனோ. காயப்பட்ட ஆட்களைப் பார்க்க தாங்க ஏலாமல் இருக்கும். நான் போய்ப் பார்க்கிறன்.

அவன் எத்தனை சொல்லியும் மனோகரி கேட்கவில்லை. சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு அவனுடன் புறப்பட்டு விட்டாள்.

இருவரும் ஆஸ்பத்திரி வாசலில் போய் இறங்க செல்வா எதிரே மோர்ட்டர் சைக்கிளில் வந்தான்.

அவன் முகத்திலும் பதட்டம் இருந்தது. மூவரும் ஆஸ்பத்தி ரிக்குள் நடந்தார்கள்.

பேயறைந்த முகங்களுடன் கூட்டம் கூட்டமாய் ஆட்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“ இப்ப பத்து பிரேதம்தான் வந்தது. மிச்சம் பின்னால கொண்டு வருவினமாம் பத்து படகுக்குக்கிட்ட வளைச்சுப் பிடிச்சு ஆட்களைவெட்டிப் போட்டாங்களாம். ஆன் ஆளாய் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

காயப்பட்டவர்களைப் பார்க்க செல்வா தனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் மூலம் கூட்டிப் போனான். தோளிலும் கையிலும் காயத் துடன் நாலைந்து பேர்.

ஒரு கிழவர் அதிர்ச்சி நிலையிலிருந்து இன்னும் விடுபடாத வராய் ஜேயோ வெட்டாதேங்கோ வெட்டாதேங்கோ என்று திரும்ப திரும்ப புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாற்பத்தைந்து வயதுப் பெண்மணி கண்ணீர் வழிய நடந்ததைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். கையெடுத்துக் கும்பிட கும்பிட வெட்டினவங்கள். ரெண்டு படகுக்கு பெற்றோல் குண்டு ஏறிஞ்சவங்கள். நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற போதே படகோட சனமும் எரிஞ்சது. ‘ ஜேயோ... ’ என்று அந்தப் பெண் விக்கி விக்கி அழுதாள்.

“ மனோ! நீ இந்த விராந்தையில் நில்லு. நாங்கள் போய் பிரேதங்களைப் பார்த்திட்டு வாறம், ”

“ ஜேயோ நானும் வாறன் சதா ” என்றாள்.

அவளின் கணகள் கலங்கிப் போயிருந்தது.

தன்னை மறந்த நிலையில் அவன் கையைப்பிடித்து “எனக்கு பயமாயிருக்கு சதா. அண்ணை வந்திருக்குமோ தெரியேலை” என்று அழுத் தொடங்கினாள்.

“ அழுதை மனோ தேவா வந்திருக்காது. வேற ஆரிட்டை யும் விசாரிக்கலாம் வா. ”

அவள் கையை ஆதரவாக அழுத்தினாள்.

பிரேரதங்கள் வைத்திருந்த அறையை நெருங்க முடியாமல் ஓரே ஆட்களாய் இருந்தது.

உள்ளிருந்து அழுகைச் சத்தம் பெரிதாய் கேட்டது அந்த கதறல் சத்தம் மனதுக்குள் வேதனையாய் ஊடுருவியது.

ஓரு மாதிரி ஆட்களை விலத்திக் கொண்டு உள்ளே போன போது வர்சையாய் உடல்களை கிடத்தி துணியால் போர்த்தி மிருந்தது. அடையாளம் காணப்பட்டவர்களின் உறவினர்கள் அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

முகம் எல்லாம் வெட்டுக் காயங்களுடன் கறுத்து வீங்கிப் போயிருந்த உடல்கள் ஓவ்வொன்றையும் பார்க்க நெஞ்சை துக் கொண்டு வந்தது.

குட்டுக்காயங்களை விட வெட்டுக்காயங்களே அதிகம் என்ன கொடுரம் இது..... இவர்கள் என்ன குற்றம் செய்தார்கள்.

தங்களுக்கு எதற்காக தண்டனை தரப்படுகிறது என்று தெரியாமல் செத்துப் போயிருக்கிறார்கள்.

வயது வேறுபாடில்லாமல் ஆண்களும் பெண்களுமாய் கிடந்த கோலம் அடிவயிற்றைக் கலக்கியது. அதிர்ச்சி விலகாத முகத் துடன் வெளியே வந்தார்கள். அதற்குள் தேவா இல்லை.

“ இப்ப என்ன செய்வம்? ”

“ கடற்கரைக்குப் போய்ப்பார்ப்பம். ”

அப்போது செல்வா தூர ஓரு ஆளைக் கண்டு விட்டு போய் ஐந்து நிமிஷம் ததைத்து விட்டு வந்தான்.

“ அவர் தேவாவோட போய் வாற சின்னத்தம்பி அண்ணை, ராத்திரிதான் அவரும் வந்தவர். முன்படிகில் எண்டபடியால்

தப்பியிட்டாராம். தேவாவை தான் காணேலையாம். வரேலை போல கிடக்கு எண்டார். மனிசன் நடுங்கிப்போய் நிற்குது. ”

தேவா வரவில்லை என்பதில் அவர்களுக்கு கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது.

“ மனோ நீ வீட்டபோ. நாங்கள் கடற்கரை வரைக்கும் போய்ப் பார்த்திட்டு வாறும். தேவாவோட வியாபாரம் செய்யிற ஆட்கள் அங்க திற்பினம். விசாரிச்சுப் பார்க்கலாம். ”

“ எனக்கு பயமாயிருக்கு...”

என்று மனோகரி அழு

“ இதுக்குத்தான் உன்னை இங்க வர வேண்டாம் எண்டு சொன்னனான். வா உன்னை வீட்ட கொண்டு போய் விட்டிட்டுப் போறன். ” என்றான்.

முவரும் வெளியே வந்தார்கள். உள் அறையிலிருந்து தொடர்ந்து அழுகைச்சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஏங்கிப் போன முகங்களுடன் நின்ற சனக் கூட்டத்திலிருந்து விலகி வெளியேறுவது கஷ்டமாக இருந்தது.

வீட்டுக்கு திரும்பும் போது மனோகரி மெளனமாக வந்தாள். கண்கள் கலங்கிக் கொண்டே இருந்தது.

அவர்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்ற மாமா மாமியிடம்

“ தேவாவை வரேலை எண்டுதான் சொல்லுகினம், பயப்படாகேங்கோ. நாங்கள் கடற்கரை வரைக்கும் போய்ப் பார்த்து விட்டு வாறும் ” என்றான்.

செல்வா பத்து நிமிஷத்தில் மோர்ட்டர் சைக்கிளில் வந்தான்.

தன் சைக்கிளை அங்கே விட்டு விட்டு செல்வாவுடன் பின் இருக்கையில் அவன் அமர்ந்தான்.

செல்வாவின் முகம் இருண்டு போய் இருந்தது.

“ நான் வேற ஒருதரிட்ட கேட்டனான். தான் இரண்டாவது படகில் வந்தவராம். தேவாவும் பின்னால் படகு ஏறுற இடம் வரைக்கும் வந்ததாம். தான் தேவாவோட படகுத்துறையில் நின்டு கதைச்சுப் போட்டுத்தான் வந்தவராம். ”

அந்தச் செய்தியில் மனம் அதிர்ந்தது.

அதுவரை மனதில் இருந்த நம்பிக்கை ஒரு நிமிஷத்தில் சிதறியது.

வாய்ப்பு விடுவதைப் போன்ற சூழலைக் காட்டியிருக்கின்றார்கள் என்று முறையில் நீண்ட காலம் வரை இருந்து வரும் பொருள்களை அறிய வேண்டும் என்று கூறுகிறேன்.

16

மோர்ட்டர் சைக்கிளில் போகும்போது மனம் படாதபாடு பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தேவா வந்திருக்கக் கூடாது என்று மனம் தவித்தது.

சரியாக ஒரு மணி நேரத்தில் அவர்கள் ஆலங்கேணியை அடைந்தார்கள். அந்த சந்தியில் திரும்பி மண் ரோட்டின் கிடங்குகளுக்கு இசைவாய் செல்வா ஓடினான்.

செல்வாவுக்கு அந்த இடங்கள் மிகவும் பழக்கமானவை. கடற்கரைக்குப் போகும் அந்தப் பாதை முழுவதிலும் சனங்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

கடற்கரைக்கு ஒரு மைலுக்கு முன்பாகவே தெரிந்தகடை வாசலில் மோர்ட்டர் சைக்கிளை நிறுத்தினான். செல்வா.

அங்கே ஏழெட்டு மோர்ட்டர் சைக்கிள்கள் ஏற்கனவே நின்றிருந்தன.

அவர்கள் இறங்கி நடந்தார்கள்.

செல்வாவுக்கு தெரிந்த படகோட்டி உடம்பு முழுவதும் நனைந்த தோற்றுத்தில் கூடவே நடந்து வந்தான்.

“இப்பதான் கரை ஒதுங்கி நாலு பிரேதம் லொறியில் ஏத்தி விட்டிருக்கு” என்றான்.

“எப்பிடி ஆட்கள் ? ”

“ரெண்டு வயது போன ஆம்பிளையரும் தாயும் ஒரு குழந்தையும், ஒரு ஆளுக்கு ஒரு கையும் ஒரு காலும் இல்லை. அந்த பொம்பிளையின்ற முகத்தில் அரைவாசி இல்லை.”

“கடவுளே... ”

நெஞ்சு நடுங்கியது.

“ தண்ணியில் கிடந்து உடம்பு ஊறிப் போச்சு. நேரம் போகப் போக எடுக்கிற ஆட்களை அடையாளம் காண ஏலா மல் இருக்கப்போகுது. எப்பிடியும் இருந்தாறு பேர் அம்பிட்டிருப் பினம் போல தான் கிடக்கு. ”

முழங்கால் அளவு சேறு புதையப் புதைய நடந்தார்கள். எதிரே சேறும் தண்ணியுமாய் ஒரே வெட்ட வெளியாக இருக்க தூர சிறு சிறு பற்றைகளுடன் நீலக்கடல் பரந்திருந்தது.

நாலு மணி வெய்யில் உறைக்காமல் இருந்தது. காற்று ஒரு மெல்லிய இரைச்சலுடன் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

“ அந்தக் கூடலுக்கு பக்கத்தில் நாலைஞ்சு பிரேதம் ஒதுங்கி இருக்கு, கை தொட்டு எடுக்க ஏலாமல் கிடக்கு. ”

“ அந்த இடம் வரைக்கும் போய்ப்பார்ப்பம்..”

நடப்பதே கஷ்டமாய் இருந்தது. சேறு கால்களில் அப்பிக் கொண்டு நடையைத் தாமதப்படுத்தியது.

சிறு கூட்டமாய் ஆட்கள் நின்று கொண்டிருக்க நாலு பிரேதங்களை சேற்றுக்குள்ளிருந்து எடுத்து கரையில் படுக்க வைத் திருந்தார்கள்.

ஒரு கிழவரும் இரண்டு பெண்களும் பத்து வயதுச் சிறுமியும்... அவர்களது முகங்கள் சிதைந்து போய் பார்ப்பதற்கு மிகவும் கவலையைத் தந்தது.

‘இனி எங்க செல்வா பார்க்கிறது.’

குரல் அடைக்கச் சொன்னான்.

“ ஏன் ஆரையாவது தேடுறீங்களே.....”

அந்தப் படகோட்டி இரக்கமான குரலில் கேட்டான்.

“ ஓமண்ணை. எங்களுக்கு தெரிஞ்சு ஒரு ஆள் ராத்திரி வந்திருக்க வேணும், அது தான்.....”

“ காத்து இந்த வளம்தான் வீசுது. இரவு வந்து ஒதுங்கக் கூடும். காலமை வாங்கோ நாலு படகை ஆமி கொண்டு போயிட்டானாம். அந்தச் சனமும் எங்கங்க ஒதுங்குமோ. இப்பிடி ஒரு அநியாயம் நான் காணேலை. ”

அவர்கள் ஜந்து மணிவரை அங்கேயே நின்று விட்டு திரும்பி வந்தார்கள்.

காலை வருவதாகச் சொல்லி விட்டு அவனை மாமி வீட்டு வாசலில் இறக்கி விட்டு செல்வா போய் விட்டான்.

“தேவா வரேலை போல திடக்கு. வந்தாலும் வெடிச் சத்தம் கேட்டிட்டு திரும்பிப் போயிருக்கும்,

சதான்தன் சொன்னதைக் கேட்டு மாமி வீட்டில் எல்லோர் முகத்திலும் கொஞ்சம் நிம்மதி தெரிந்தது. காலை எட்டு மணிக்கு செல்வா வந்து அவனை ஏற்றிக் கொண்டு போனான்.

“இரவும் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏழைட்டு பிரேதங்கள் வந்தது. போய்ப் பார்த்தனான். முகம் உடம்பு எல்லாம் ஊதி பார்க்க முடியாமல் இருக்கு ஆஸ்பத்திரியில் ஒரே அழுகைச் சத்தம் தான்.”

“தேவா ராத்திரி வரேலை எண்டு தான் மனதுக்கு படுகுது செல்வா.”

அவர்கள் ஆலங்கேணிக்கு வந்து நேற்று மாதிரியே மோர்ட்டர் சைக்கிளை விட்டு விட்டு நிமிர அந்தப் படகோட்டி அவர்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான்.

‘இங்கிருந்து ரெண்டு மைல் தூரத்தில் ஒரு சின்ன திடல் பத்தை இருக்கு காலமை எனக்கு தெரிஞ்ச ஒரு படகோட்டி வந்து அந்த திடலில் நாலைஞ்சு பிரேதம் இருக்கு எண்டவன் பார்க்கப் போறிங்களே.....’

“இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

‘பார்க்கிறம் அண்ணை. என்னண்டு போறது’

“படகில் போக வேணும். வாங்கோ கூட்டிப் போறன்.”

சேற்றுக்குள் நடந்து படகு இருக்குமிடம் போன்போது வேறு ஆட்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

படகை நகர்த்தி அவர்கள் ஏழைட்டுப் பேரும் ஏறியதும் துடுப்பைப் போட்டான். படகு நகர்ந்தது.

“இங்க ஆயி வராதே .”

ஒரு ஆள் பயத்துடன் கேட்டான்.

“இது கரைப்பிரதேசம் இங்க வராங்கள்.”

எதிரே பரந்து விரிந்த கடல்

அசைகின்ற அலைகளில் காலை நேர வெய்யில் பட்டு மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

தூரத் தூர பச்சை பச்சையாய் சிறு பற்றைகள்
அந்தா தெரியுது தனியாய் ஒரு திடல்.....அந்த இடம்
தான் .

தூரத்தில் சிறு கூடலாய் பச்சை தெரிந்தது. படகு அந்த
திடல்கரைக்கு சிறிது தூரத்திலேயே நின்று விட்டது. இறங்கி
தண்ணீரில் நடந்து அந்த திடலுக்குப் போனார்கள்.

கரையை நெருங்கும் போதே நாலைந்து உடல்கள் தரை
யிலும் தண்ணீரிலுமாய் கிடப்பது தெரிந்தது.

கிட்ட போகும் போது சகிக்க முடியாத மணம் வந்து
முக்கை நிறைத்தது மூன்று பெண்களும் ஒரு ஆணும் ஒரு
குழந்தையும் : ...

அந்த ஆணின் உடல் மடிந்து போய் சரிந்திருந்தது.
வேஷர்ட் இல்லாமல்லிசேற்றில் தோய்ந்த சாரத்துடன் கிடந்த அந்த
உடலைப் பார்க்க சதானந்தனின் அடி வயிறு கலங்கியது.

செல்வா நெருங்கி மெதுவாய் அந்த உடலைத் திருப்பினான்.
தேவா.....

அலறல் அடிவயிறிலிருந்து எழுந்தது.

அவன் தானா.....

பதறிப்போய் செல்வாவைப் பார்த்தான்.

செல்வா மனத்தைப் பொருட் படுத்தாமல் தொட்டு
முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

“தேவா போலத்தாண்டா இருக்கு”

அவனின் முகமும் உடம்பும் ஊதிப்போய் உப்பலாய்க்
கிடந்தது. முகத்தில் காயம் இல்லாததால் ஓரளவு தெளிவாய்த்
தெரிந்தது.

தோனும் கழுத்தும் வெட்டுக்காயங்களினால் கறுத்துப்
போய் இருந்தது. நெஞ்சிலே குட்டுக்காயம்.....

கடவுளே! வெட்டிய பிறகு சட்டார்களா...அல்லது சட்ட
பின்பு வெட்டினார்களா.....

அவனது நாடியில் இருக்கும் கறுப்பு மச்சம் தெளிவாய்த்
தெரிய “ஜீயோ தேவா.....”

தன்னை மறந்து கதறி விட்டான்.

என்ன கொடுமை...

மடிப்புக் கலையாத உடைஉப்பவன் கிடக்கின்ற கோலம்...

இருவருக்கும் கண்கள் நிறைந்து விட்டது.

“எங்கட ஆள்தான் அண்ணை”

செல்வா நடுங்கும் குரவில் சொன்னான்.

படகோட்டி அனுதாபத்துடன் பார்த்தான்.

“பாவம். வாழ வேண்டிய பிள்ளை.....”

அந்த ஐந்து பிரேதங்களையும் படகுக்குள் ஏற்றினார்கள் மணம் தாங்க முடியாமல் இருந்தது. உடம்புகள் நொது நொதுவென்றிருந்தது.

“இப்பிடி தூக்கவும் எடுக்கவும் தாங்காது போலகிடக்கு”

கரைக்கு வந்து அவைகளை சேற்றுக்குள் ஒரு மைல் சுமந்து நடந்து ஒரு லொறியில் வைத்து மோர்ட்டர் சைக்கிளையும் அதே லொறியில் போட்டுக் கொண்டு கிளிநொச்சிக்கு வந்தார்கள்.

பெட்டி வாங்கி தேவாவைக் கிடத்தி புது ஷேர்ட் வேட்டி வாங்கி மேலேயே வைத்து மாமி வீட்டுக்கு கொண்டு வந்த போது மத்தியானம் இரண்டு மாணியாகியிருந்தது.

விசாரிக்க வந்த சனங்களால் வீடு நிறைந்திருந்தது.

வான் வாசலில் நின்றதும் சதானந்தனும் செல்வாவும் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டுபோக மாமி தான் முதலில் பார்த்து விட்டு அலறி அடித்துக் கொண்டு ஒடி வந்தாள்.

முன் விறாந்தை வாங்கில் பெட்டியை வைத்து விட்டு நிமிர மனோகரியும் தங்கைகளும் ஒடி வந்து விழுந்து கதறி னார்கள்.

“அண்ணையை இந்தக்கோலத்தில் கொண்டு வந்திருக்கி ரீங்களே சதா. நாங்கள் எப்பிடித் தாங்குவம்.....ஜேயா நாங்கள்னை செய்வம்.....”

மனோகரியின் கதறல் தனியாகக் கேட்டது.

அதற்கு மேல் அவனால் தாங்க முடியாது போய் விட்டது.

கிருத்தியம் செய்யக்கூட அவகாசமில்லாமல் தேவாரம்!பாடி கற்புரம் கொழுத்தி இனி ஐந்து நிமிஷம் கூட வைத்திருக்க

இயலாது என்ற நிலையில் தேவாவைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் எரித்துவிட்டு வீட்டுக்கு எல்லோரும் வந்தபோது இரவு எட்டு மணி.

அம்மாவின் மடியில் மாமி மயங்கிப் போய் கிடக்க மனோகரி தங்கைகளை அணைத்துக் கொண்டு ஆழது கொண்டிருந்தாள்

17

இன்றைக்கு இருபது நாட்கள்.

எத்தனை கஷ்டம் வந்த போதும் கலங்காத மனதோடு துருதுருவென்று ஓடி ஓடி உழழுத்து வாழ்க்கையில் முன்னேற வேண்டும். என்ற கனவைச் சுமந்து கொண்டே அலைந்த தேவாவை நெருப்பில் எரித்து இன்றைக்கு இருபது நாட்கள். நம்பவே முடியாமல் இருந்தது.

கறுப்பு மச்சத்துடனும் கனவு காணும் கண்களுடனும் இருந்த அவனது முகத்தை இனிமேல் பார்க்கவே முடியாது என்ற துயரத்தை இருபது நாட்களுக்கு பிறகு கூட தாங்க முடியாமல் இருந்தது.

எனக்கே எப்பிடி என்றால் அந்தக் குடும்பம் எப்படித் தாங்கும்...

அன்று சதானந்தன் கராஜாக்குப் போவதற்காக வீட்டினிருந்து புறப்பட்டான்.

மாமி வீட்டு வாசலுக்கு வந்த போது எதிரே தாபல்காரன் வந்து நின்றான்.

மாமி வீட்டுக்கு வந்த ஒரு கடித்ததை அவனிடம் கொடுத்து விட்டுப் போனான்.

வெளிநாட்டுக் கடிதம், கவரைப் பார்த்தான். தேவாவின் பெயருக்கு கண்டாவிலிருந்து வந்திருந்தது. அவனுக்கு ஒரு நிமிஷம் நெஞ்சை அடைத்தது. கடிதத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு கேற்றமுயில் தயங்கி நின்றான்.

மெதுவாய் கவரைத்திறந்து பார்த்தான்.

உள்ளே அழகான ஒரு இளைஞனின் படமும் தேவாவுக்கு ஒரு கடிதமும் இருந்தது.

அதில் — ” உங்கள் தங்கையை எனக்கு மிகவும் பிடித் திருக்கிறது. எனது படம் பார்த்துப் பிடிந்திருந்தால் கடிதம் போடவும். வேறு பிரச்சனைகள் இல்லை. —

என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அவன் நிமிர்ந்து வீட்டுப் பக்கம் பார்த்தான்.

ஈவிசேரில் மாமா, விறாந்தை தூணில் சாய்ந்து வெளியே வெறிக்க பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மாமி, அவளைத் தேற்றும் அம்மா, ஏங்கிய முகங்களுடன் மனோகரியின் தங்கைகள், கிணற்றி விருந்து தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு குசினிக்கு போகும் மனோகரியின் தங்கைகள் உருட்டிப் போய் உட்புற வேலியில் சாத்தி விட்டு விறாந்தைக்குப் போனான்.

கடவுளே..... நான் இப்ப என்ன செய்ய.....

அவன் மனம் பதை பதைத்தது

ஒரு நிமிஷம்..... இரண்டு நிமிஷம்.....

நாடியைத் தேய்த்துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் யோசித் தான்.

பிறகு சைக்கிளை உருட்டிப் போய் உட்புற வேலியில் சாத்தி விட்டு விறாந்தைக்குப் போனான்.

கடிதத்தை மாமியிடம் கொடுத்த போது அம்மாவும் புருவத் தைச் சுருக்கிப் பார்த்தாள்.

“ மாமி ! அந்த கனடாப் பெடியன் படம் அனுப்பி கடிதம் போட்டிருக்கு தனக்கு சம்மதமாம் ”

மாமி! அவனைக் கலங்கிப் போய்ப் பார்க்க அம்மா பதை பதைப்புடன் நிமிர்ந்தாள்.

அவன் அம்மாவைப் பார்க்காமல்

“ மாமி ! இப்பிடி நடந்த விஷயத்தை பெடியனுக்கு எழுதி கொஞ்சநாள் போகட்டும் எண்டு கேட்டுப் பார்ப்பம். பிறகு இப்பிடி ஒரு நல்ல இடம் மனோவுக்கு கிடைக்காது ” என்றான் மௌலிய குரவில்.

“ என்னவோ நீயே பார்த்துச் செய் என்ற பின்னை

மாமி அழத்தொடங்க அவன் அம்மாவின் அதிர்ச்சியான பார்வையைத் தவிர்த்து வெளியே வந்தான்.

அவன் சைக்கிளில் ரயில்வே ரோட் கடக்கையில் எதிரே மோர்ட்டர் சைக்கிளில் செல்வா வந்தான்.

இவனைக் கண்டதும் நிறுத்தி-

“நான் வவுனியாக்கு போறன் சதா” என்றான். இவனது முகத்தை உற்றுப் பார்த்து விட்டு -

“என்னடா ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்.” என்றான்.

முகத்தைப் பார்த்து உள்ளத்தை ஊகிக்கும் அருமையான நண்பன்.

செல்வாவின் கேள்வியில் மனம் உடைந்தது.

நடந்ததைச் சொன்னான்.

“என்றா பாவி அப்பிடிச் சொன்னனி. இப்பத்த நிலையில் கொஞ்சநாள் போனால் மாமியே உன்னட்ட மனோகரியைச் செய்யச் சொல்லிக் கேட்டிருப்பா. அருமையான சந்தர்ப்பத்தை விட்டிட்டியே.”

“இல்லையடா. முந்தி மனோவை நான் செய்தாலும் தேவா அந்தக் குடும்பத்தைப் பார்க்க இருந்தான். இப்ப எல்லாம் தலை கிழாப் போச்சு. மனோ அந்தக் கண்டாப் பெடியனைச் செய்தால் அதினர் குடும்பத்துக்கும் விடிவு வந்திடும். மனோவே தன்ர சகோதரங்களைப் பார்க்கும். இது எல்லாப் பக்கத்தாலையும் பாரம் அழுத்தி முறிஞ்சுபோய் நான் இருக்கி கிறீன். இந்த முறிவுக்குள்ள மனோவும் வரவேண்டாம். எனக்கு ஏற்கனவே மூச்சு முட்டிற சுஸை.”

“நீ சொல்லுறது சரிதான் எண்டாலும் சதா உண்ர மனம்...”

“மனம் தானே...இதுவரைக்கும் எத்தனை இழப்பு வந்தது எல்லாத்தையும் தாங்கினது தானே. இதையும் தாங்கும். கிளா வியில் படகில் வெட்டியும் சுட்டும் எத்தனைபேர் செத்தவை சனம் என்ன போய் வராமல் விட்டதுகளே. எத்தினை இழப்பு வந்தாலும் தாங்கிக் கொண்டு வாழுத்தானே வேணும். ஒண்டு மட்டும் ஆறுதல் செல்வா. நான் மனோவை விரும்பினது இது வரைக்கும் அஜுக்குத் தெரியாது. இனியும் கடைசி வரை

அதுக்குத் தெரியாமலே இருக்கட்டும். அம்மாதான் பாவம் எந்த சந்தோஷமும் காணாதவ... ”

அம்மா மட்டும் இல்லை நீயும்தான். ”

சதானந்தன் வெறுமையாகப் பார்த்தான்.

“ யதார்த்தங்கள் எப்பவும் வேதனையாகத் தான் இருக்கும் செல்வா.”

நான் எல்லாற்ற நன்மை கருதியும் தான் இந்த முடிவு எடுத்தனான்.

‘ உன்னைத் தவிர மற்ற எல்லாருக்கும் எண்டு சொல்லு

நான் பிறகு வந்து ஆறுதலாய் கதைக்கிறன். வரட்டா சதா ’

“ ஆராவது நம்பிக்கையான ஆள் இருந்தால் சொல்லு கராஜாக்கு வேணும். ”

செல்வா அவனை ஆற்றாமையோடும் கவலையோடும் பார்த்தான். பிறகு மோர்ட்டர் சைக்கிளை திருப்பிக் கொண்டு போனான்.

சதானந்தன் சைக்கிளை மிதித்தான்.

கிளிநொச்சி கந்தசாமி கோவில் முன் மண்டபத்தில் பெட்டி படுக்கைகளுடன் ஆட்கள் நிறைந்து போயிருந்தார்கள்.

தெருவில் சிகரட் பிடித்தபடி கூட்டம் கூட்டமாய் ஆண்கள் நின்று, படகு எப்ப ஒடும் என்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோபுரம் பார்த்து அவன் முருகா என்று மனதோடு கும் பிட்டுக் கொண்டான்.

கண்கள் லேசாய் கசிய அவன் சைக்கிளை வேகமாய் மிதித்தான்.

- நிறைவு -

புதியவர்களே!

வாருங்கள்!

புதிய எழுத்தாளர்களே
உங்களுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான

அறிவிப்பு

புதிய எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதற்கு “மீரா பிரசரம்” ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கி செயல்படுத்த இருக்கிறது. இது ஒரு பல்லாண்டுத் திட்டம். மீரா பிரசரம் மூலம் இத்திட்டத்தை செயல்படுத்த இருக்கிறோம்.

1994-ம் ஆண்டு முதல் மீரா பிரசரங்களில் வெளியாகும் நாவல்களில் பல, அறிமுக எழுத்தாளர்களின் நாவல்களாக இருக்கும் பிரசரமாகும். ஒவ்வொரு நாவலுக்கும் “இரண்டாயிரம் ரூபா” அன்பளிப்பாக வழங்கப்படும்.

கலந்து கொள்ளும் அறிமுக எழுத்தாளர்கள், தங்கள் நாவலை “மீரா பிரசரத்தில்” 100 பக்கங்களுக்கு குறையாமல் தெளிவாக எழுதியனுப்ப வேண்டும்

அனுப்பப்படுகிற நாவல்களுக்கு எழுத்தாளர்கள் இரண்டு பிரதிகள் எடுத்து, ஒன்றைத் தங்களிடமே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நாவல்கள் சமூக மேம்பாட்டையும், தமிழ்மீதுவைப் போராட்டத்தையும் முன்னெடுப்பதாயும், தமிழ் மக்களின் பண்பு, கலை, மொழிக்கிறப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டதாயும் இருக்க வேண்டும்.

1994 - ம் ஆண்டு தை மாதம் முதல் புதிய எழுத்தாளர்களின் நாவல் பிரசரமாகும். உடனடியாக தங்கள் நாவல்களை ஆசிரியர், “மீரா பிரசரம்” 201, மருத்துவமனை வீதி, யாழ்ப்பானம் என்ற முகவரிக்கு அனுப்புங்கள். அல்லது நேரில் தந்து ஒத்து மைக்குமாறு புதிய எழுத்தாள அன்பர்களைக் கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

ஈழத்து இலக்கிய களத்தில்
“மீரா” வெளியீடுகளாக வெளிவந்தவை

1988

1.	மழைக்காலம்	— செங்கை ஆழியான்
2.	ராதையின் நெஞ்சம்	— கே. எஸ் ஆனந்தன்
3.	பூம்பரிமலர்கள்	— து. வைத்திலிங்கம்
4.	முடிவஸ்ல ஆரம்பம்	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

1989

5.	மண்ணின் தாகம்	— செங்கை ஆழியான்
6.	பாலைவனப் பயணிகள்	— கே. ஆர். டேவிட்
7.	கானகத்தின் கானம்	— செம்பியன் செல்வன்
8.	முற்றத்து ஒற்றறப்பனை	— செங்கை ஆழியான்
9.	சங்கரன்	— வளவை வளவன்

1990

10.	பூஜைக்காக வாழும் பூவை	— கே. எஸ் ஆனந்தன்
11.	இராவணன் கோட்டை	— கே. எஸ் ஆனந்தன்
12.	நிலவே நீ மயங்காதே	— இந்திரா பிரியதர்சினி
13.	இருள் இரவில் அல்ல	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

1991

14.	அக்கினி	— செங்கை ஆழியான்
15.	வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறை	— கே. ஆர். டேவிட்
16.	மூளமுடி மன்னர்கள்	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
17.	விடியஸைத் தேடி	— ஒ. கே. குணநாதன்
18.	ஹருக்கல்ல	— முருகு

1992

19.	ஒரு இல்லத்தில் சில உள்ளங்கள்	— வாமதேவன்
20.	மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்	— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
21.	விண்ணபில் அவல விடிவெள்ளி	— தாமரைச்செல்வி
22.	சுவடுகள்	— இயல்வாணன்

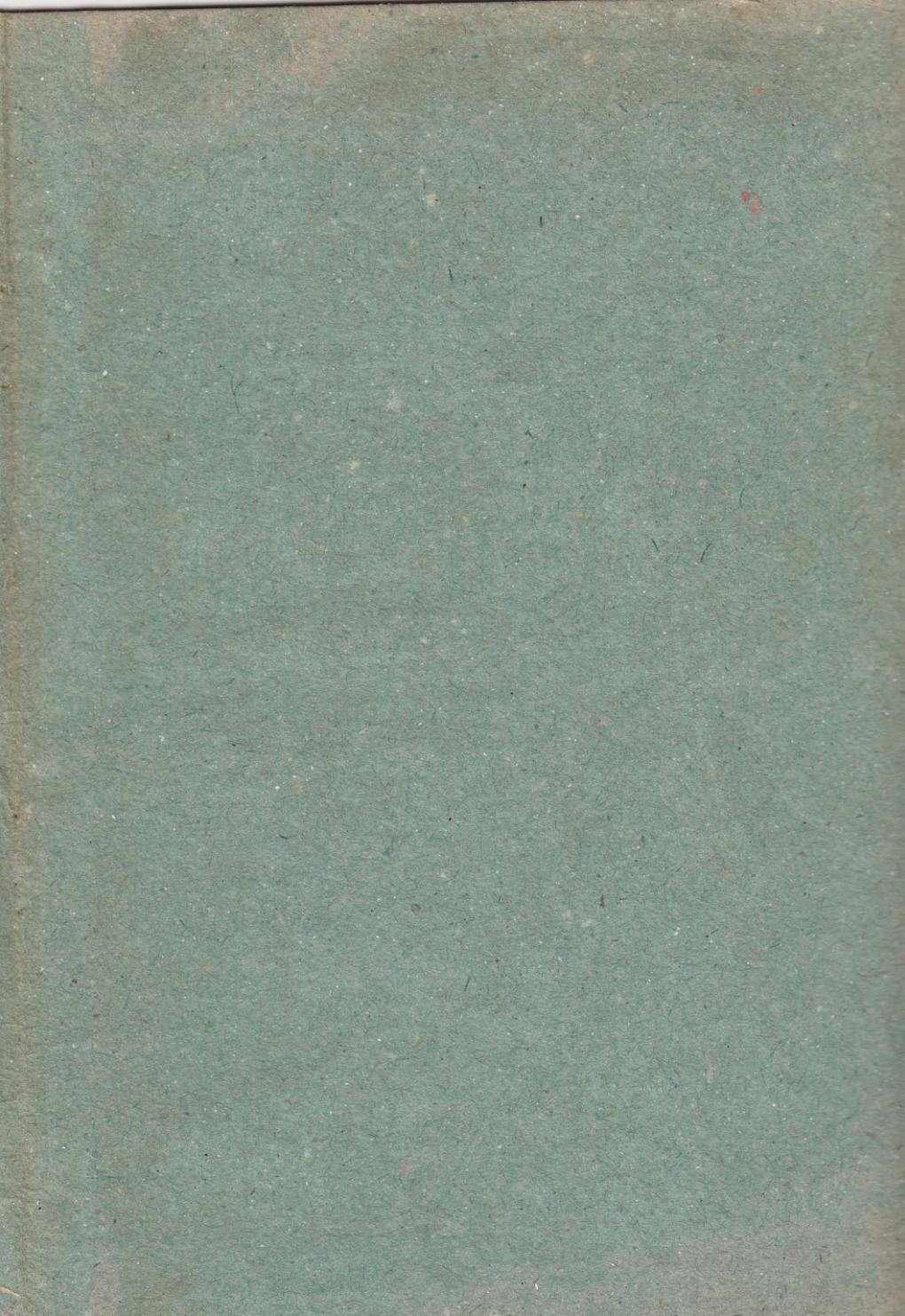
1993

23.	தாகம்	— தாமரைச்செல்வி

1994 வெளிவரவிருப்பவை ..

ஆறுகள் பின்னோக்கி பாய்வதில்லை	— கே. ஆர். டேவிட்
கனவுகள் சமக்கும் தேசம்	— சிதம்பர திருச்செந்தில்நாதன்

தாகம்...

துன்பங்கள் துயரங்கள்
தூரத்தி வரும் அவலங்கள்
காலங்கள் கோலங்கள்
கடந்து வரும் சோகங்கள்.

ஆணாலும் சரிகின்ற போது
தாங்குகின்ற உள்ளங்கள்
எரிகின்ற மனதினை
ஆற்றுகின்ற நெஞ்சங்கள்:

மனதிலே கனவுகள் - இங்கே
அலையென மோத
கடலிலே கனவினை
புயலொன்று சிதைத்தது.

நிலைத்தவை என ஏதுமில்லை.
நினைத்தது தான் நிலைக்குமா?
நிலைத்தது ஒன்று மட்டுமே
ஆண்டவன் தந்த வேதனைகள்.

தாமரைச்செல்வி

சமகால நூவல்
பீரா பிரசாரம்: 23